BENDROJO TEISMO (pirmoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. liepos 17 d.*

„Valstybės pagalba — WestLB restruktūrizavimas — Dideliems valstybės narės ekonomikos sutrikimams atitaisyti skirta pagalba — EB 87 straipsnio 3 dalies b punktas — Sprendimas, kuriuo pagalba tam tikromis sąlygomis pripažįstama suderinama su bendrąja rinka — Ieškinys dėl panaikinimo — Konkreti sąsaja — Suinteresuotumas pareikšti ieškinį — Priimtinumas — Kolegialumas — Pareiga motyvuoti — Gairės dėl valstybės pagalbos sunkumų patiriančioms įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti — Proporcingumas — Nediskriminavimo principas — EB 295 straipsnis — Reglamento (EB) Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalis“

Byloje T-457/09

Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband, Miunsteryje (Vokietija) įsteigta asociacija, iš pradžių atstovaujama advokatų A. Rosenfeld ir I. Liebach, vėliau – A. Rosenfeld ir O. Corzilius,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą L. Flynn, K. Gross ir B. Martenczuk, vėliau – L. Flynn, B. Martenczuk ir T. Maxian Rusche,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2009 m. gegužės 12 d. Komisijos sprendimą 2009/971/EB dėl valstybės pagalbos (C 43/08 (ex N 390/08)), kurią Vokietija ketina suteikti *WestLB AG* restruktūrizuoti (OL L 345, p. 1),

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen (pranešėjas), teisėjai I. Pelikánová, E. Buttigieg, A. M. Collins ir S. Gervasoni,

posėdžio sekretorė T. Weiler, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. gruodžio 6 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

Faktinės aplinkybės

1. *Pagalbos gavėjas*

1 Tuo metu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, *WestLB AG* buvo tarptautiniu mastu veikiantis komercinis bankas, įsteigtas Vokietijos federacinėje Šiaurės Reino-Vestfalijos žemėje (toliau – ŠRV federacinė žemė). 2007 m. gruodžio 31 d. bendras šio banko balansas buvo 286,5 mlrd. EUR, taigi bankas – vienas svarbiausių finansinių paslaugų teikėjų Vokietijoje. Šis bankas, kaip centrinis ŠRV federacinės žemės ir Brandenburgo federacinės žemės (Vokietija) taupymo įstaigų bankas, tarpininkavo šioms banko įstaigoms pasaulio finansų rinkose. *WestLB* siūlė labai įvairių universalių banko produktų ir paslaugų.

2 Tuo metu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, *WestLB* akcininkai (toliau – akcininkai) buvo, pirma, ieškovė, t. y. asociacija *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband*, antra, asociacija *Rheinischer Sparkassen- und Giroverband*, trečia, ŠRV federacinė žemė, ketvirta, asociacija *Landschaftsverband Westfalen-Lippe* (Vestfalijos-Lipės miestų asociacija) ir, penkta, asociacija *Landschaftsverband Rheinland* (Reino krašto miestų asociacija).

3 Ieškovė ir *Rheinischer Sparkassen- und Giroverband* yra dvi atitinkamai Vestfalijos-Lipės regiono (Vokietija) ir Reino regiono (Vokietija) taupymo įstaigų asociacijos; tuo metu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, kiekvienai jų priklausė po 25,03 % *WestLB* kapitalo. Kalbant apie ŠRV federacinę žemę pažymėtina, kad jai priklausė 37,4 % šio kapitalo. Galiausiai dviem Vestfalijos-Lipės ir Reino regionų miestų asociacijoms – atitinkamai *Landschaftsverband Westfalen-Lippe* ir *Landschaftsverband Rheinland* – priklausė kiekvienai po 6,09 % šio kapitalo.

2. *WestLB finansiniai sunkumai ir pranešimas apie blogą banką*

4 Nuo 2007 m. vidurio *WestLB* struktūrizuoto investicinio portfelio, kurio nominalioji vertė buvo 23 mlrd. EUR ir į kurį įėjo rizikingos paskolos (*subprimes*) (toliau – 23 mlrd. EUR portfelis), vertė labai sumažėjo. *WestLB*, kuriam šio portfelio nepavyko refinansuoti rinkoje, buvo priverstas savo balanse jį konsoliduoti įtraukdamas į balansą didelius nuostolius.

5 2008 m. sausio 20 d. surengtame skubiame posėdyje akcininkai nusprendė, kad, pirma, į *WestLB* bus investuota iki 2 mlrd. EUR, kad būtų kompensuoti numatyti 2007 m. nuostoliai ir laikinas balanso vertės sumažėjimas, ir, antra, *WestLB* parengs restruktūrizavimo planus ir derėsis dėl galimo susijungimo su Vokietijos Heseno ir Tiuringijos federacinių žemių (*Länder*) regioniniu banku *Landesbank* (toliau – *Helaba*).

6 2008 m. vasario 7 d. Vokietijos Federacinė Respublika informavo Europos Bendrijų Komisiją, kad nesant paramos priemonių *WestLB* kiltų pavojus 2008 m. kovo 31 d. nebeatitikti teisės aktuose numatytų kapitalo reikalavimų.

7 2008 m. vasario 8 d. akcininkai sudarė susitarimą pavadinimu „dokumentu dėl pagrindinių klausimų“ (*Eckpunktepapier*). Šiame susitarime numatyta priemonė, kuria pakeistos 2008 m. sausio 20 d. nustatytos priemonės, t. y. numatyta steigti blogą banką (toliau – blogas bankas) siekiant apsaugoti *WestLB* nuo pavojų, patiriamų dėl 23 mlrd. EUR portfelio. Tą pačią dieną Vokietijos Federacinė Respublika informavo Komisiją apie tokį susitarimą ir jis pateiktas 2008 m. kovo 27 d.

8 2008 m. kovo 31 d. akcininkai pritarė blogo banko įsteigimui, jeigu tam pritars ŠRV federacinės žemės parlamentas.

3. *Blogo banko aprašymas*

9 Įsteigus blogą banką 23 mlrd. EUR portfelis už jo nominaliąją vertę parduotas Airijoje įsteigtai specialiosios paskirties bendrovei *Phœnix Light SF Ltd* (toliau – *Phœnix Light*) (sandoris įsigaliojo 2008 m. kovo 31 d.). Ši bendrovė įsipareigojo toliau refinansuoti minėtą portfelį.

10 Norėdama sumokėti pardavimo kainą *Phoenix Light* išleido obligacijų, kurių nominalioji vertė – 23 mlrd. EUR. Obligacijos išleistos dviem segmentais. Pirmąjį segmentą sudarė pirmaeilės obligacijos (angl. – *senior notes*), kurių bendra nominalioji vertė – 18 mlrd. EUR. Antrąją dalį sudarė subordinuotosios obligacijos (angl. – *junior notes*), kurioms pirmiausia poveikį turėjo su perduotu turtu susiję nuostoliai; jų bendra nominalioji vertė – 5 mlrd. EUR.

11 ŠRV federacinė žemė suteikė garantiją, kad subordinuotųjų obligacijų turėtojams bus grąžintas visas kapitalas, kurį apima šios obligacijos. Pagal *Eckpunktepapier* ši federacinė žemė iš kitų keturių akcininkų galėjo reikalauti kompensacijos, proporcingai atitinkančios jų valdomas *WestLB* akcijas, kad būtų grąžintos visos pagal suteiktą garantiją (toliau – ginčijama garantija) gautos lėšos, neviršijančios 2 mlrd. EUR. Jeigu būtų buvę pareikalauta papildomų 3 mlrd. EUR, ŠRV federacinė žemė galėjo reikalauti, kad šie akcininkai jai perleistų atitinkamą skaičių jiems priklausiusių *WestLB* akcijų. Akcininkai taip pat galėjo susitarti dėl kompensacijos grynaisiais pinigais.

12 *Phoenix Light* už ginčijamos garantijos suteikimą turėjo mokėti metinius laidavimo komisinius. Ji taip pat turėjo mokėti atlygį obligacijų turėtojams. Šios išlaidos ir blogo banko administracinės sąnaudos buvo padengiamos lėšomis, gautomis iš bendrovei *Phoenix Light* perduotų vertybinių popierių grąžos.

13 Vėliau subordinuotąsias obligacijas nupirko *WestLB*, būtent dėl dviejų priežasčių. Pirma, kadangi šias obligacijas ŠRV federacinė žemė laidavo garantija, teisės aktų nustatyti *WestLB* auditoriai nusprendė, kad jų vertės mažinti nebūtina, kitaip nei 23 mlrd. EUR portfelio atveju. Antra, subordinuotosios obligacijos galėjo būti naudojamos kaip garantija siekiant gauti joms pirkti reikalingų lėšų.

14 *WestLB* taip pat nupirko pirmaeiles obligacijas.

4. *Papildomas pranešimas*

15 2008 m. balandžio 11 d. Vokietijos Federacinė Respublika Komisijai atsiuntė papildomą pranešimą apie blogą banką. Ji nurodė, kad ŠRV federacinės žemės parlamentui pritarus šis bankas įsteigtas, ir pripažinusi, jog įsteigimas reiškia, kad suteikiama valstybės pagalba, paprašė nedelsiant leisti ją suteikti kaip sanavimo pagalbą. Vokietijos Federacinė Respublika įsipareigojo per šešis mėnesius (šis laikotarpis baigėsi 2008 m. rugpjūčio 8 d.) Komisijai pateikti arba *WestLB* restruktūrizavimo planą, arba įrodymą, kad ginčijama garantija visiškai nebeteikiama. Ji nurodė, kad tuo atveju, jeigu garantija būtų visiškai nebeteikiama, *WestLB* turėtų grąžinti „mokėjimus“, kuriuos galbūt gavo, ir būtų panaikintas bet koks ekonominis garantijos poveikis.

5. *Leidimas ginčijamą garantiją teikti šešis mėnesius*

16 2008 m. balandžio 30 d. Komisija priėmė Sprendimą C(2008) 1628 *final* dėl blogo banko, kurį Vokietijos Federacinė Respublika įsteigė padėdama bankui *WestLB* (pagalba NN 25/2008, ex CP 15/08) (toliau – laikinasis sprendimas).

17 Šiame sprendime Komisija pirmiausia nusprendė, kad ginčijama garantija yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnį (laikinojo sprendimo 28–39 konstatuojamosios dalys).

18 Antra, Komisija pažymėjo, kad pirmesniame punkte nurodyta pagalba neskirta valstybės narės ekonomikos dideliems sutrikimams atitaisyti. Todėl ši pagalba negalėjo būti laikoma suderinama su bendrąja rinka pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą. Tačiau išnagrinėjusi pagalbą pagal Bendrijos gaires dėl valstybės pagalbos sunkumus patiriančioms įmonėms sanuoti ir restruktūrizuoti (OL C 244, 2004, p. 2; toliau – Sanavimo ir restruktūrizavimo gairės) Komisija nusprendė, kad šią pagalbą galima leisti teikti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą (laikinojo sprendimo 41–58 konstatuojamosios dalys).

19 Šiuo klausimu Komisija nurodė, pirma, kad *WestLB* yra sunkumų patirianti įmonė, kaip tai suprantama pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires. Komisija pažymėjo, kad jeigu ginčijama garantija nebūtų buvusi suteikta, pirma, *WestLB* nebūtų galėjęs laikytis teisės aktuose numatytų kapitalo išpirkimo reikalavimų ir, antra, jo kreditingumas būtų sumažėjęs, todėl jį būtų buvę sunku refinansuoti ir būtų patirta papildomų nuostolių, dėl kurių vidutinės trukmės laikotarpiu galėjo būti nutraukta veikla (laikinojo sprendimo 44 ir 45 konstatuojamosios dalys).

20 Antra, Komisija nurodė, kad ginčijama garantija prilygsta „kapitalo paskolai“, dėl kurios *WestLB* gali įgyvendinti teisės aktuose numatytus kapitalo išpirkimo reikalavimus, taigi tęsti veiklą. Komisija pažymėjo, kad ši garantija atitinka Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse numatytus apribojimus, nes, pirma, ją numatyta teikti šešis mėnesius ir ji atšaukiama ir, antra, pagalbos elementas, kurį apėmė ši garantija, – tai minimumas, būtinas siekiant užtikrinti veiklos tęstinumą (laikinojo sprendimo 47–49, 52, 54 ir 55 konstatuojamosios dalys).

21 Trečia, Komisija nurodė, kad suteikta pagalba pateisinama dideliais socialiniais sunkumais, nedaro nepriimtino neigiamo poveikio ir yra pirmoji sanavimo arba restruktūrizavimo pagalba, kurią *WestLB* gavo per pastaruosius dešimt metų, kaip reikalaujama Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse (laikinojo sprendimo 56 ir 57 konstatuojamosios dalys).

22 Laikinojo sprendimo dėstomojoje dalyje Komisija padarė išvadą, kad ginčijama garantija yra valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, suteikta pažeidžiant EB 88 straipsnio 3 dalį ir suderinama su bendrąja rinka pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą. Ji nurodė, kad Vokietijos Federacinė Respublika ne vėliau kaip 2008 m. rugpjūčio 8 d. turi jai pateikti arba *WestLB* restruktūrizavimo planą, arba įrodymą, kad ginčijama garantija visiškai nebeteikiama. Komisija nurodė, kad tuo atveju, jeigu garantija būtų visiškai nebeteikiama, Vokietijos Federacinė Respublika įsipareigojo panaikinti „esamą ŠRV federacinės žemės ir *Phœnix Light* susitarimą“ dėl ginčijamos garantijos. Todėl *WestLB* turėtų grąžinti pagal šį susitarimą gautus mokėjimus.

23 Galiausiai Komisija nagrinėjamą pagalbą leido teikti iki 2008 m. rugpjūčio 8 d. ir nurodė, kad jeigu Vokietijos Federacinė Respublika jai pateiktų patikimą restruktūrizavimo planą, leidimas iš esmės būtų pratęstas iki galutinio sprendimo priėmimo šiuo klausimu.

6. *Pranešimas apie blogo banko veiklos pratęsimą ir šio pratęsimo nagrinėjimas*

24 Komisija, Vokietijos Federacinė Respublika, *WestLB* ir akcininkai nuolat keitėsi informacija, kad būtų priimtas restruktūrizavimo planas. Ieškovė pažymi, kad Komisija 2008 m. liepos 15 d. susitikime su *WestLB* ir akcininkais nurodė kriterijus, kurių, kaip ji mano, turėtų būti laikomasi, kad planas būtų patvirtintas, t. y. nurodė, kad laikantis tam tikrų privalomų terminų pagal šį planą turėtų būti galima 50 % sumažinti *WestLB* balanso dydį ir pakeisti jo akcininkų sudėtį.

25 2008 m. rugpjūčio 8 d. raštu Vokietijos Federacinė Respublika Komisijai pranešė, kad blogą banką ketina pertvarkyti į nuolatinę įstaigą. Kartu su pranešimu atsiųstas *WestLB* restruktūrizavimo planas (toliau – pradinis restruktūrizavimo planas) ir akcininkų priimtas susitarimas, vadinamasis susitarimas dėl pagrindinių klausimų (*Eckpunktevereinbarung*).

26 Pradiniame restruktūrizavimo plane visų pirma buvo numatyta svarbių *WestLB* balanso ir veiklos apimties mažinimo priemonių, taip pat akcininkų pakeitimas užtikrinant, kad 2009 m. rugsėjo 30 d. akcininkai nebevaldytų kontrolinio akcijų paketo (akcininkai ir Vokietijos Federacinė Respublika įsipareigojo šiuo klausimu Komisiją tiksliau informuoti iki 2008 m. gruodžio 31 d.).

27 *Eckpunktevereinbarung* akcininkai įsipareigojo *WestLB* problemas išspręsti taip, kad šie sprendimai būtų suderinami su tvaria Vokietijos regioninių bankų sektoriaus reforma. Jie nurodė, kad ketina iki 2008 m. gruodžio 31 d. Komisijai pateikti pakeistą restruktūrizavimo planą, į kurį bus įtrauktos platesnio masto mažinimo priemonės negu numatytosios pradiniame restruktūrizavimo plane ir kuriame bus atsižvelgiama į akcininkų pakeitimą.

28 2008 m. spalio 1 d. raštu, kuriame pateiktas kvietimas teikti pastabas pagal EB 88 straipsnio 2 dalį (Valstybės pagalba – Vokietija – Valstybės pagalba C 43/08 (ex N 390/08) – *WestLB*) (OL C 322, p. 16; toliau – sprendimas pradėti procedūrą), Komisija Vokietijos Federacinei Respublikai pranešė apie savo sprendimą pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą oficialią tyrimo procedūrą dėl „bendros garantijos, kurią bankui *WestLB* suteikė jo viešieji akcininkai“ (toliau – oficiali tyrimo procedūra).

29 Visų pirma Komisija patvirtino laikinajame sprendime pateiktą savo vertinimą, susijusį su valstybės pagalbos buvimu (sprendimo pradėti procedūrą 34 ir 35 konstatuojamosios dalys) ir galimybe šios pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka nagrinėti vien pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą. Ji nusprendė, kad dėl krizės „antrinėje būsto paskolų rinkoje“ dar nekilo didelių ekonomikos sutrikimų, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą (sprendimo pradėti procedūrą 43 ir 45 konstatuojamosios dalys). Komisija pažymėjo, kad Vokietijos Federacinė Respublika blogą banką numato pertvarkyti į nuolatinę įstaigą, todėl svarstoma pagalba dabar turi būti nagrinėjama kaip restruktūrizavimo pagalba (sprendimo pradėti procedūrą 33 konstatuojamoji dalis).

30 Vėliau Komisija suabejojo, ar pradinis restruktūrizavimo planas atitinka Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires, ir nurodė, kad jai reikia papildomos informacijos (sprendimo pradėti procedūrą 47 konstatuojamoji dalis).

31 Šiuo klausimu ji pažymėjo, kad *WestLB* nenumato atsisakyti savo verslo modelio, kuris pasirodė nepakankamas ilguoju laikotarpiu. Taigi siekiant užtikrinti banko gyvybingumą gali prireikti radikalesnių pakeitimų. Komisija pažymėjo, kad *WestLB* sunkumų tikriausiai patyrė dėl akcininkų sudėties ir skirtingų akcininkų interesų, ir suabejojo, ar neišsprendus šių struktūrinių problemų gali būti naudinga nustatyti naują strateginę kryptį. Komisija palankiai įvertino tai, kad pradiniame restruktūrizavimo plane numatyta pakeisti akcininkus, nes dėl to galėtų pasikeisti *WestLB* verslo modelis. Tačiau kadangi plane šiuo klausimu nenumatyta konkrečių priemonių, negalima nustatyti, kiek jis prisidėtų prie šio banko gyvybingumo atkūrimo (sprendimo pradėti procedūrą 48–50 konstatuojamosios dalys).

32 Galiausiai Komisija paragino suinteresuotąsias šalis pateikti savo pastabas, ir 2008 m. lapkričio 24 d. jas pateikė tik Vokietijos Federacinė Respublika.

33 2008 m. gruodžio 16 d. Vokietijos Federacinė Respublika paprašė pratęsti numatytą pranešimo apie konkrečias priemones, susijusias su *WestLB* akcininkų pakeitimu, terminą. Komisija šį terminą pratęsė iki 2009 m. kovo 31 d.

34 Ieškovės teigimu, 2009 m. kovo 31 d. Komisija susitikime su Vokietijos Federacine Respublika pateikė „veiksmų planą“, kuriame nurodytos sąlygos, kurių būtina laikytis pagal iš anksto nustatytą tvarkaraštį, siekiant leisti blogam bankui veikti kaip nuolatinei įstaigai, ir nurodė, kad 2009 m. gegužės 13 d. gali priimti neigiamą sprendimą.

35 2009 m. balandžio 6–8 d. Komisija su Vokietijos Federacine Respublika, *WestLB* ir akcininkais tarėsi dėl banko restruktūrizavimo ir sąlygų, kurių reikia, kad nebūtų priimtas neigiamas sprendimas.

36 2009 m. balandžio 30 d. Vokietijos Federacinė Respublika pateikė restruktūrizavimo planą su tam tikrais pakeitimais, kurie su Komisija aptarti atsižvelgiant į pradinį restruktūrizavimo planą (toliau – galutinis restruktūrizavimo planas).

37 Šiame plane visų pirma numatyta pakeisti *WestLB* akcininkus – konkrečiai kalbant, jie turėjo būti pakeisti iki 2008 m. gruodžio 31 d. (pavyzdžiui, sudarant ketinimų protokolą). *WestLB* turėjo būti parduotas visas arba parduoti atskiri padaliniai, surengus iki 2010 m. rugpjūčio 31 d. paskelbtą konkursą, kad sandoris tam tikromis sąlygomis būtų įvykdytas ne vėliau kaip 2012 m. sausio 1 d.

38 Vėliau siekiant sudaryti geresnes *WestLB* pardavimo sąlygas numatytos racionalizavimo priemonės, leidžiančios sumažinti sąnaudas bei riziką ir nustatyti naują verslo kryptį, t. y. uždaryti kelis filialus, sumažinti balansą ir pagal riziką įvertintą turtą: palyginti su 2007 m., 2010 m. kovo 31 d. šis balansas ir turtas turėjo sumažėti 25 %, o 2011 m. kovo mėn. pabaigoje – 50 %.

39 Galiausiai nagrinėjamame plane numatyta arba nutraukti *WestLB* veiklą keliose srityse, arba sumažinti jos apimtį.

7. *Ginčijamas sprendimas*

40 2009 m. gegužės 12 d. Komisija priėmė Sprendimą 2009/971/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Vokietija ketina suteikti *WestLB* restruktūrizuoti (C 43/08 (ex N 390/08)).

41 2009 m. gegužės 29 d. raštu Vokietijos Federacinė Respublika informavo Komisiją, kad mano, jog šiame sprendime yra klaidų ir netikslumų, visų pirma susijusių su 42 konstatuojamąja dalimi, kuri išdėstyta taip:

„<...> Visi [pradinio] restruktūrizavimo plano daliniai pakeitimai buvo aptarti su Komisija, jiems pritarė [Vokietijos Federacinė Respublika] ir galiausiai 2009 m. balandžio 30 d. jie buvo pateikti Komisijai kaip restruktūrizavimo plano daliniai pakeitimai. Tačiau trys iš penkių <…> akcininkų dar oficialiai nepatvirtino [galutinio restruktūrizavimo] plano. Todėl [galutinio] restruktūrizavimo plano, nors jam pritarė [Vokietijos Federacinė Respublika] ir [akcininkai], negalima laikyti privalomu. Atlikdama procedūrą Komisija konstatavo, kad [akcininkai] [nesilaikė] terminų, todėl <…> procesas užtruko. Taigi Komisija mano, kad būtina jos sprendimą susieti su tam tikromis sąlygomis.“

42 Vokietijos Federacinė Respublika nurodė, kad šios konstatuojamosios dalies priešpaskutinis sakinys netikslus, nes „termino pratęsimą pagrindė ir patvirtino Komisija“.

43 2009 m. birželio 10 d. Komisija Vokietijos Federacinei Respublikai pasiūlė iš dalies pakeisti šios konstatuojamosios dalies priešpaskutinio sakinio formuluotę nurodžiusi, kad paprasčiausiai pateikiamas toks patikslinimas:

„Atlikdama procedūrą Komisija konstatavo, kad [akcininkai] negalėjo laikytis ankstesnių suplanuotų restruktūrizavimo plano [įgyvendinimo] terminų, todėl, nespėjus priimti reikiamų sprendimų[,] procesas užtruko.“

44 Kadangi 2009 m. birželio 22 d. el. laišku Vokietijos Federacinė Respublika nurodė sutinkanti su nauja formuluote, 2009 m. liepos 28 d. Komisija priėmė Sprendimo 2009/971 klaidų ištaisymą. Šį klaidų ištaisymą kartu su ištaisyta sprendimo redakcija (OL L 345, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas) Komisija nusiuntė Vokietijos Federacinei Respublikai.

45 Ginčijamame sprendime Komisija pirmiausia konstatavo, kad laikinajame sprendime ji jau yra nusprendusi, jog įsteigus blogą banką *WestLB* suteikta valstybės pagalba, ir pažymėjo, kad labai tikėtina, jog blogą banką pertvarkius į nuolatinę įstaigą šios pagalbos suma atitinka ginčijamos garantijos nominaliąją vertę (5 mlrd. EUR) (ginčijamo sprendimo 52, 54–58 ir 60 konstatuojamosios dalys).

46 Antra, kitaip nei laikinajame sprendime ir sprendime pradėti procedūrą, Komisija nusprendė, kad svarstomos pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka galima nagrinėti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą.

47 Komisija nurodė, jog ši pozicija pasikeitė dėl to, kad, priėmusi sprendimą pradėti procedūrą, komunikate „Valstybės pagalbos taisyklių taikymas finansų įstaigoms skirtoms priemonėms dėl dabartinės pasaulinės finansų krizės“ (OL C 270, 2008, p. 8; toliau – komunikatas dėl priemonių, priimtų dėl finansų krizės), komunikate „Finansų įstaigų kapitalo atkūrimas esant dabartinei finansų krizei: pagalbos apribojimas iki mažiausios būtinos sumos ir apsaugos priemonės nuo netinkamo konkurencijos iškraipymo“ (OL C 10, 2009, p. 2) ir Komunikate dėl sumažėjusios vertės turto tvarkymo ji nustatė, kad bankams skirtos paramos priemonėmis atitaisomi Vokietijos ekonomikai gresiantys dideli sutrikimai (ginčijamo sprendimo 61 ir 62 konstatuojamosios dalys).

48 Tačiau Komisija pažymėjo, kad, kaip yra išaiškinusi pirmesniame punkte nurodytuose komunikatuose, finansų krizės sąlygomis suteiktos pagalbos suderinamumas su bendrąja rinka turi būti vertinamas pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires, kartu atsižvelgiant į sisteminės krizės finansų rinkose ypatumus (ginčijamo sprendimo 63 konstatuojamoji dalis).

49 Trečia, Komisija išnagrinėjo pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka. Ji nurodė, kad pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires pirmiausia turi nagrinėti, ar yra restruktūrizavimo planas, pagal kurį galima atkurti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą, paskui – ar laiko ir finansų atžvilgiu pagalba neviršija būtino minimumo ir ar *WestLB* įneša didelį indėlį restruktūrizavimo sąnaudoms kompensuoti, ir galiausiai – ar dėl pagalbos konkurencija iškraipoma taip, kad tai prieštarauja bendram interesui. Be to, Komisija priminė, kad pagalbos gavėjui gali nustatyti atitinkamas sąlygas (ginčijamo sprendimo 65 konstatuojamoji dalis).

50 Šiuo klausimu Komisija visų pirma išnagrinėjo galutiniame restruktūrizavimo plane numatytas priemones ir padarė išvadą, kad jas taikant galima atkurti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą (ginčijamo sprendimo 66–75 konstatuojamosios dalys).

51 Be to, Komisija nusprendė, kad, pirma, *WestLB* nuosavas indėlis restruktūrizavimo sąnaudoms kompensuoti yra didelis ir atitinka didžiausią galimą indėlį ir, antra, pagalbos suma neviršija būtino minimumo (ginčijamo sprendimo 76 ir 79 konstatuojamosios dalys).

52 Galiausiai ginčijamo sprendimo 80–87 konstatuojamosiose dalyse Komisija išnagrinėjo, ar galutiniame restruktūrizavimo plane numatyta priemonių, dėl kurių galima kuo labiau sumažinti neigiamą pagalbos poveikį konkurentams, o šio sprendimo 88 konstatuojamojoje dalyje ji padarė išvadą, kad apskritai „kompensavimo priemonės“ yra proporcingos konkurencijos iškraipymo poveikiui ir jomis šis poveikis kuo labiau sumažintas.

53 Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija nusprendė, kad pagalba suderinama su bendrąja rinka, jeigu laikomasi tam tikrų sąlygų (ginčijamo sprendimo 89 konstatuojamoji dalis).

54 Ginčijamo sprendimo dėstomoji dalis išdėstyta taip:

„*1 straipsnis*

[Valstybės] pagalba 5 mlrd. EUR garantijos pavidalu, kurią [Vokietijos Federacinė Respublika] ketina suteikti [*WestLB*], yra suderinama su bendrąja rinka, jei laikomasi 2 straipsnyje ir priede nurodytų sąlygų.

2 straipsnis

1. <…> [Galutinis] restruktūrizavimo planas <…> privalo būti visiškai įgyvendintas pagal nurodytą tvarkaraštį, įtraukiant visas priede nurodytas sąlygas.

2. Prireikus <...> Komisija, gavusi tinkamai pagrįstą [Vokietijos Federacinės Respublikos] prašymą, gali:

a) pratęsti <…> terminus; arba

b) išskirtinėmis aplinkybėms atsisakyti vienos ar kelių <…> sąlygų, jas iš dalies pakeisti arba pakeisti kitomis sąlygomis.

<...>“

55 Ginčijamo sprendimo priedas išdėstytas taip:

„Dėl 2 straipsnio 1 dalies

<...>

2.1. <...> savininkai [akcininkai] <...> iki 2011 m. gruodžio 31 d. *WestLB* parduoda visą arba dalimis <…>

2.2. <...> savininkai [akcininkai] <...> paskelbia konkursą <…> iki 2010 m. rugpjūčio 31 d. ir ne vėliau kaip iki 2011 m. rugpjūčio 31 d. sudaro su pirkėju pirkimo ir pardavimo sutartį, kad pardavimas įsigaliotų ne vėliau kaip 2012 m. sausio 1 d. Pagrįstais atvejais Komisija gali leisti atlikti abipusiškai suderintą pardavimą arba konsoliduoti valstybinius [regioninius] bankus <…>

<…>

3.1. Remiantis 2007 m. gruodžio 31 d. audituotu *WestLB* balansu <…> visas balansas bus sumažintas iš viso 25 % iki 2010 m. kovo 31 d., o iki 2011 m. kovo 31 d. – iš viso 50 % <…>

<...>

4.1. Pagrindinė *WestLB* veikla bus suskaidyta ir <…> iki 2009 m. spalio 30 d. priskirta šioms <…> į segmentus suskirstytoms sritims:

a) pagrindinės bankininkystės paslaugos;

b) kreditų vidutinėms įmonėms teikimas ir bendradarbiavimas su taupomaisiais bankais;

c) kapitalo rinka, korporacinė bankininkystė ir struktūrizuotas finansavimas.

4.2. [Šios įvairios] sritys <…> iki 2011 m. gruodžio 31 d. [bus] kartu arba atskirai parduotos.

4.3. Iki pardavimo nė vienoje iš [šių] sričių neleidžiama plėsti veiklos įsigyjant kitų įmonių arba jungiantis su jomis <…>

<...>

4.5. Kapitalo rinkoje <…> iki pardavimo taikomi šie apribojimai:

<...>

4.6. <…> korporacinei bankininkystei ir struktūrizuoto finansavimo veiklai iki pardavimo taikomi šie apribojimai:

<...>

5.1. Kuo greičiau, ir ne vėliau kaip iki 2010 m. <...>, bus parduotos visos toliau minimos <...> akcijos: [išvardyta 16 akcijų]

<...>

5.8. Jei *WestLB* iki pardavimo patiria nuostolių, ji [jis] nemoka atlygio už mišrias kapitalo priemones. Šios priemonės įtraukiamos paskirstant nuostolius, jei *WestLB* balanse, neišlaisvinus atsargos kapitalo, susidarytų nuostolis.

<…>

6.1. *WestLB* visas arba dalimis bus parduotas atvirame, skaidriame ir nediskriminuojančiame konkurse [surengus atvirą, skaidrų ir nediskriminacinį konkursą], laikantis [ginčijamo sprendimo priedo] 2.1 ir 2.2 [2.3] punktuose nustatytų terminų.

6.2. Konkurse gali dalyvauti visi galimi šalies ar užsienio pirkėjai <...>

<...>

6.4. Atitinkamas pirkėjas

a) yra trečioji, nuo <…> [akcininkų] nepriklausanti šalis; <…>

b) pagrįstai iš kompetentingų <…> institucijų gali gauti visus būtinus leidimus <…> [gali patenkinti visas būtinas kompetentingų institucijų nustatytas sąlygas],

c) dėl finansinių išteklių, ypač savo reitingo, turi pajėgti ilgalaikiu laikotarpiu užtikrinti [*WestLB*] mokumą.

6.5. Visiškam į segmentus suskirstytų sričių pardavimui teikiamas didesnis prioritetas nei galimybei tiesiog perleisti kontrolinį akcijų paketą <…> Perleisti kontrolinį akcijų paketą galima, tik jei konkurse nebuvo pateiktas pasiūlymas įsigyti visą vieną sritį ar kelias į segmentus suskirstytas sritis. <...> Komisijai bus pranešta apie konkurso nugalėtojus, ir ji pasilieka teisę pareikšti protestą.

6.6. <...> abipusiškai suderinto pardavimo arba valstybinių [regioninių] bankų konsolidavimo galimybei, kuriai pritaria Komisija, [pirmiau nurodytos sąlygos neturi jokio poveikio]. Tokiu atveju, kai perleidžiamas [*WestLB*] kontrolinis akcijų paketas, ankstesnieji [dabartiniai] savininkai [akcininkai] gali tapti smulkiaisiais akcininkais.

6.7. Sritys ir veikla, kurios nebus parduotos <…>, 2011 m. gruodžio 31 d. bus galutinai nutrauktos arba nuo to momento pasibaigs [bus sustabdytos] atitinkamai pagal su jomis susijusių sandorių terminus.

<...>

Dėl [ginčijamo sprendimo] 2 straipsnio 2 dalies

Taikydama patikrinimo išlygą pagal [ginčijamo sprendimo] 2 straipsnio 2 dalį, Komisija deramai atsižvelgs į pasiūlymų sąlygas ir padėtį kapitalo rinkose."

8. *WestLB padėties pasikeitimas priėmus ginčijamą sprendimą*

56 Priėmus ginčijamą sprendimą 23 mlrd. EUR portfelio vertė sumažėjo tiek, kad ginčijamos garantijos neužteko užtikrinti, kad *WestLB* laikytųsi teisės aktuose numatytų kapitalo reikalavimų. 2009 m. spalio 7 d. sprendimu Komisija pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą laikinai leido suteikti *WestLB* naują 6,4 mlrd. EUR garantiją (valstybės pagalba N 531/2009) (OL C 305, p. 4). Vokietijos Federacinė Respublika įsipareigojo iki 2009 m. lapkričio 30 d. pateikti naujas restruktūrizavimo priemones.

57 2009 m. gruodžio 10 d. Vokietijos Federacinė Respublika Komisijai pranešė apie *WestLB* skirtą 3 mlrd. EUR kapitalo injekciją ir papildomą 1 mlrd. EUR garantiją, kurių tikslas buvo naujajam blogam bankui pervesti turto, kurio nominalioji vertė – 85,1 mlrd. EUR. 2009 m. gruodžio 22 d. sprendimu Komisija laikinai leido taikyti šias naujas priemones.

58 2009 m. gruodžio 15 d. Vokietijos Federacinė Respublika Komisijai pateikė iš dalies pakeistą restruktūrizavimo planą (toliau – likvidavimo planas).

59 2011 m. gruodžio 20 d. Komisija priėmė naują sprendimą dėl paramos priemonių, kurios nuo 2007 m. iki 2011 m. pabaigos buvo praktiškai įgyvendinamos remiant *WestLB* (pagalba C 40/2009 ir C 43/2008) (toliau – 2011 m. galutinis sprendimas). Šiuo sprendimu Komisija panaikino ginčijamą sprendimą (2011 m. galutinio sprendimo 3 straipsnis). Atsižvelgdama į valstybės pagalbos teisę ji kartu išnagrinėjo įvairias kapitalo injekcijas ir garantijas, bankui *WestLB* suteiktas 2007 m.–2011 m. gruodžio mėn., įskaitant ginčijamą garantiją. Komisija nusprendė, kad tai yra restruktūrizavimo pagalba, kuri su bendrąja rinka suderinama pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, jeigu įgyvendinamos likvidavimo plane numatytos priemonės.

Procesas

60 2009 m. lapkričio 13 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovės ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.

61 Tą pačią dieną Bendrojo Teismo kanceliarijai ieškovė pateikė dokumentą, kuriame prašoma taikyti laikinąsias apsaugos priemones – sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą. 2011 m. kovo 18 d. Nutartimi *Westfälisch-Lippischer Sparkassen-und Giroverband / Komisija* (T-457/09 R, neskelbiama Rinkinyje) teisėjas, turintis teisę taikyti laikinąsias apsaugos priemones, šį prašymą atmetė ir atidėjo klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.

62 2012 m. balandžio 26 d. laišku Komisija Bendrajam Teismui pranešė apie 2011 m. galutinio sprendimo priėmimą ir patvirtino, kad priėmus šį sprendimą „ieškovė, jeigu kada nors ir buvo, nebėra suinteresuota pareikšti ieškinio". Tačiau ji nepaaiškino, kuo pagrįstas šis teiginys.

63 Bendrasis Teismas, taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 64 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones (toliau – proceso organizavimo priemonės), paprašė ieškovės pateikti nuomonę dėl 2011 m. galutinio sprendimo priėmimo padarinių šiam ieškiniui.

64 Į šį prašymą ieškovė atsakė 2012 m. birželio 11 d. raštu.

65 Taikydamas proceso organizavimo priemones, 2012 m. lapkričio 28 d. raštu Bendrasis Teismas Komisijos paprašė pateikti pastabų dėl 2012 m. birželio 11 d. ieškovės rašto.

66 Į šį prašymą Komisija atsakė 2013 m. sausio 11 d. raštu. Jame Komisija, nurodžiusi motyvus, Bendrojo Teismo paprašė konstatuoti, kad sprendimo priimti nebereikia.

67 2013 m. balandžio 4 d. raštu ieškovė pateikė savo pastabas dėl Komisijos prašymo konstatuoti, kad sprendimo priimti nereikia.

68 2013 m. spalio 16 d. sprendimu Bendrasis Teismas, taikydamas Procedūros reglamento 14 straipsnio 1 dalį ir 51 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą, pirmosios kolegijos siūlymu bylą perdavė pirmajai išplėstinei kolegijai.

69 2013 m. spalio 24 d. nutartimi Bendrasis Teismas (pirmoji išplėstinė kolegija) prie bylos pridėjo Komisijos prašymą konstatuoti, kad sprendimo priimti nereikia.

70 2013 m. spalio 31 d. Bendrasis Teismas, taikydamas proceso organizavimo priemones, šalims pateikė tam tikrus klausimus raštu, ir šalys į juos atsakė per nustatytą laiką.

71 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas (pirmoji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

72 2013 m. gruodžio 6 d. posėdyje buvo išklausytos šalių nuomonės žodžiu ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

Šalių reikalavimai

73 Ieškiniu ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

74 Atsiliepime į ieškinį Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

75 2012 m. balandžio 26 d. raštu Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— suteikti ieškovei galimybę pranešti, ar ji sutinka atsiimti ieškinį,

— jeigu ieškovė ieškinio neatsiims, pripažinti, kad ieškinys neteko dalyko.

76 2012 m. birželio 11 d. raštu ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti Komisijos prašymą, kuriuo Bendrojo Teismo prašoma pripažinti, kad ginčas neteko dalyko,

— nepatenkinus šio reikalavimo, jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad ieškinys dėl ginčijamo sprendimo neteko dalyko, leisti suderinti ieškovės pateiktus pagrindus ir reikalavimus ir laikyti, kad dabar šiais pagrindais ir reikalavimais siekiama 2011 m. galutinį sprendimą iš dalies panaikinti tiek, kiek juo pakeistas ginčijamas sprendimas.

77 2013 m. sausio 11 d. raštu Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— pripažinti, kad sprendimo dėl ieškinio priimti nebereikia,

— atmesti prašymą suderinti ieškovės pateiktus pagrindus ir reikalavimus,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

78 2013 m. balandžio 4 d. raštu ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti Komisijos pateiktą prašymą konstatuoti, kad sprendimo priimti nereikia,

— jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad sprendimo priimti nebereikia, priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas,

— surengti teismo posėdį.

Dėl teisės

1. *Priimtinumas*

Ieškovės teisė pareikšti ieškinį

79 Pirmiausia pažymėtina, kad teisinį subjektiškumą turinti ieškovė, kuri yra viešosios teisės reglamentuojamas juridinis asmuo, ieškinį dėl panaikinimo gali pareikšti pagal EB 230 straipsnio ketvirtą pastraipą, kaip ji teisingai ir nurodo. Tačiau, kadangi ginčijamas sprendimas skirtas tik Vokietijos Federacinei Respublikai, pagal šią nuostatą reikia patikrinti, ar šis sprendimas konkrečiai susijęs su ieškove; pažymėtina, kad abejonių dėl to, ar sprendimas su ieškove susijęs tiesiogiai, nekyla – beje, šalys dėl to nesiginčija.

80 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką subjektai, kurie nėra sprendimo adresatai, tuo, kad sprendimas yra konkrečiai su jais susijęs, gali remtis tik tuomet, jei šis sprendimas jiems turi poveikį dėl tam tikrų jiems būdingų savybių arba faktinių aplinkybių, kurios juos išskiria iš kitų asmenų, todėl individualizuoja taip pat kaip ir asmenį, kuriam sprendimas yra skirtas (1963 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Plaumann / Komisija*, 25/62, Rink. p. 197, ir 2005 m. gruodžio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Rink. p. I-10737, 33 punktas).

81 Ieškovė nurodo, kad visas ginčijamas sprendimas konkrečiai su ja susijęs, kaip tai suprantama pagal pirmesniame punkte nurodytą teismo praktiką. Šiuo klausimu ji pateikia kelias pastabas, kurias galima sujungti į du pagrindinius argumentus, susijusius, pirma, su tuo, kad ieškovė dalyvavo priimant priemonę, kurią ginčijamame sprendime Komisija įvertino kaip valstybės pagalbą, ir, antra, su tuo, kad sprendimas konkrečiai susijęs su ieškove, kaip akcininke.

82 Komisija teigia, kad ginčijamas sprendimas su ieškove susijęs tik iš dalies. Šiuo klausimu ji pažymi, kad, pirma, savo teisės pareikšti ieškinį ieškovė negali grįsti savo, kaip įstaigos, priėmusios šiame sprendime valstybės pagalba laikomą priemonę, statusu. Antra, Komisija pažymi, kad su ieškove, kaip akcininke, konkrečiai susijusios tik į ginčijamo sprendimo priedą įtrauktos sąlygos dėl akcininkų pareigos parduoti *WestLB* nepriklausomai trečiajai šaliai (toliau – pareiga parduoti).

Pirmasis argumentas, kad ieškovė dalyvavo priimant priemonę, kuri ginčijamame sprendime laikoma valstybės pagalba

83 Iš teismo praktikos matyti, kad teisinį subjektiškumą turinčio ir Komisijos galutiniame sprendime valstybės pagalba laikomą priemonę priėmusio subjekto, kuris nėra valstybė narė (toliau – pagalbos teikėjas), teisinei padėčiai šis sprendimas gali daryti konkretų poveikį, jeigu dėl jo šis subjektas negali savo nuožiūra naudotis turima kompetencija, būtent susijusia su nagrinėjamos pagalbos teikimu (šiuo klausimu žr. 1998 m. balandžio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vlaams Gewest / Komisija*, T-214/95, Rink. p. II-717, 29 punktą ir 2002 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Diputación Foral de Álava ir kt. / Komisija*, T-127/99, T-129/99 ir T-148/99, Rink. p. II-1275, 50 ir 51 punktus).

84 Ieškovė pažymi, kad, pirma, ji yra viena iš priemonės, kuri ginčijamame sprendime laikoma valstybės pagalba, priėmėjų ir, antra, ji šią priemonę priėmė naudodamasi savo kompetencija. Ieškovės teigimu, dėl ginčijamo sprendimo ji negali savo nuožiūra naudotis šia kompetencija, kuri šiuo atveju susijusi su ginčijamos garantijos suteikimu. Todėl pagal pirmesniame punkte nurodytą teismo praktiką ieškinys priimtinas.

85 Savo raštuose Komisija neginčijo, kad ieškovė gali būti laikoma ginčijamame sprendime nagrinėjamos pagalbos teikėja. Ji pažymėjo, kad ieškovė neturi suinteresuotumo, todėl pagal teismo praktiką negali ieškinio teisėtai pareikšti kaip pagalbos teikėja. Tačiau savo atsakyme į 2013 m. spalio 31 d. pateiktus Bendrojo Teismo klausimus ir teismo posėdyje Komisija nurodė, kad ieškovė negali būti laikoma pagalbos teikėja. Komisijos nuomone, ginčijamame sprendime nagrinėjamą pagalbą bankui *WestLB* suteikė tik ŠRV federacinė žemė.

86 Iš ginčijamo sprendimo dėstomosios dalies, kurioje nurodyta tik „5 mlrd. EUR garantija“ (žr. šio sprendimo 54 punktą), matyti, kad ginčijama garantija yra vienintelė šiame sprendime oficialiai valstybės pagalba laikoma priemonė.

87 Taigi reikia nagrinėti, ar ieškovė gali būti laikoma suteikusia šios pagalbos dalį.

88 Šiuo klausimu visų pirma pažymėtina, kad ginčijamą garantiją galimiems subordinuotųjų obligacijų pirkėjams oficialiai suteikė ŠRV federacinė žemė, o ne kiti akcininkai, nepriklausantys šiai žemei (toliau – kiti akcininkai); jeigu būtų pareikalauta šios garantijos, kiti akcininkai, įskaitant ieškovę, dalyvautų tik akcininkams nustatyta vidaus tvarka.

89 Taigi, pirma, nors iš ginčijamo sprendimo 24 konstatuojamosios dalies matyti, kad subordinuotųjų obligacijų pirkėjai ŠRV federacinės žemės galėtų prašyti ekonominės kompensacijos, jeigu patirtų su šių vertybinių popierių vertės sumažėjimu susijusių nuostolių, ginčijamame sprendime arba bylos medžiagoje nėra jokios informacijos, dėl kurios būtų galima manyti, kad kokios nors kompensacijos jie taip pat galėtų prašyti kitų akcininkų. Jeigu panaudojama ginčijama garantija, šie akcininkai, panaudojus pirmuosius 2 mlrd. EUR, pagal akcininkų pasiektus susitarimus ŠRV federacinei žemei tik teikia jiems priklausančiai kapitalo daliai proporcingą kompensaciją, o panaudojus bet kokią papildomą sumą jie arba perleidžia ŠRV federacinei žemei *WestLB* akcijų, arba susitaria dėl kompensacijos grynaisiais pinigais (žr. šio sprendimo 11 punktą ir ginčijamo sprendimo 24 konstatuojamąją dalį).

90 Šiuo klausimu reikia pridurti, kad pati ieškovė savo atsakyme į 2013 m. spalio 31 d. Bendrojo Teismo klausimus ir teismo posėdyje patvirtino, kad subordinuotųjų obligacijų nominaliąją vertę šių vertybinių popierių turėtojams garantavo tik ŠRV federacinė žemė ir kad šie turėtojai negali kitų akcininkų prašyti kokios nors kompensacijos.

91 Antra, iš ginčijamo sprendimo 24 ir 26 konstatuojamųjų dalių ir iš laikinojo sprendimo 20 konstatuojamosios dalies trečios pastraipos matyti, kad tuo atveju, kai pareikalaujama ginčijamos garantijos, kiti akcininkai įsikiša ir ŠRV federacinei žemei padeda ne automatiškai, bet, kaip reikalaujama, gavę iš anksto šios žemės pateiktą kompensacijos prašymą. Taigi ŠRV federacinė žemė ne tik vienintelė toliau garantuoja subordinuotųjų obligacijų nominaliąją vertę šių vertybinių popierių turėtojams, bet ir kontroliuoja, kaip su galimu ginčijamos garantijos panaudojimu susijusios išlaidos paskirstomos akcininkams, atsižvelgdama į tai, kad būtų laikomasi didžiausių atsakomybės ribų, dėl kurių susitarė akcininkai.

92 Be to, iš esmės pažymėtina, kad, kaip šalys nurodė teismo posėdyje, *WestLB* yra ginčijamos garantijos gavėjas, nes pagal šią garantiją dėl šio sprendimo 9–14 punktuose aprašytų sandorių, kuriuos įvykdžius įsteigtas blogas bankas, jis praktiškai galėjo iš savo balanso pašalinti turtą, kurio vertė labai sumažėjo, ir į balansą įtraukti naujo turto, t. y. subordinuotųjų obligacijų, kurių nominalioji vertė, lygi pašalinto turto nominaliajai vertei, buvo garantuota. Taigi, nors dėl ŠRV federacinės žemės dalyvavimo teikiant ginčijamą garantiją šiomis aplinkybėmis bankui *WestLB* galėjo būti suteikta naudos, kitų akcininkų dalyvavimas negali būti laikomas veiksniu, dėl kurio įsteigtas blogas bankas.

93 Taigi, pirma, kitaip, negu teismo posėdyje nurodė ieškovė, kitų akcininkų įsipareigojimas ŠRV federacinei žemei, pagal kurį dalį išlaidų, patirtų ginčijamos garantijos panaudojimo atveju, privaloma grąžinti šiai žemei (toliau – kitų akcininkų įsipareigojimas), negali būti laikomas subordinuotųjų obligacijų turėtojams suteikta netiesiogine garantija, nes pagal šį įsipareigojimą dviem atvejais – pirma, jeigu pareikalauta ginčijamos garantijos ir, antra, jeigu ŠRV federacinė žemė šios garantijos neapmokėjo, – subordinuotųjų obligacijų nominaliosios vertės procentinės dalies šiems turėtojams išmokėti neprivaloma.

94 Antra, dėl klausimo, ar, kaip ieškovė nurodė teismo posėdyje, dėl kitų akcininkų įsipareigojimo padidėja ŠRV federacinės žemės mokumas subordinuotųjų obligacijų turėtojų atžvilgiu, pažymėtina, kad net jeigu iš tikrųjų kiltų ŠRV federacinės žemės – teritorinio subjekto, kurio autonomija ir viešosios valdžios prerogatyvos numatytos Vokietijos Konstitucijoje, – nemokumo rizika ir jeigu bankroto atveju Vokietijos Federacinė Respublika pagal nacionalinę teisę neprivalėtų teikti jai finansinės pagalbos skoloms padengti, iš jokių bylos medžiagos duomenų negalima spręsti, jog dėl to, kad kiti akcininkai yra prisiėmę įsipareigojimą, gali būti sustiprinta subordinuotųjų obligacijų turėtojų teisė į ginčijamos garantijos panaudojimą arba šiems turėtojams gali būti teikiama pirmenybė, palyginti su kitais reikalavimų ŠRV federacinei žemei turėtojais.

95 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad, kaip teigia Komisija, ginčijamu sprendimu leistą teikti pagalbą teikė tik ŠRV federacinė žemė, o kiti akcininkai negali būti laikomi dalies šios pagalbos teikėjais.

96 Šios išvados negalima paneigti jokiu teismo posėdyje ieškovės pateiktu argumentu.

97 Antai ieškovė pirmiausia nurodė, kad pati Komisija ginčijamame sprendime kitus akcininkus pripažino pagalbos teikėjais.

98 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, pirma, klausimas, ar ieškovė yra pagalbos teikėja, – tai objektyvus klausimas, priklausantis ne nuo ginčijamame sprendime išdėstytų faktinių aplinkybių, kurių ieškovė neginčija, o nuo galimo šių aplinkybių vertinimo, kurį atlieka Komisija.

99 Antra, pažymėtina, kad ginčijamame sprendime Komisija neprivalėjo tiksliai nustatyti pagalbos teikėjo. Kaip Komisija teisingai nurodė teismo posėdyje, ji galėjo tik išdėstyti priežastis, dėl kurių nusprendė, kad ginčijamą garantiją iš valstybinių išteklių suteikė valstybė. Kadangi Vokietijos Federacinė Respublika jokiu administracinės procedūros etapu neginčijo, kad ginčijama garantija priskirtina valstybei ir kad perleista valstybinių išteklių, klausimas, ar kiti akcininkai galėjo būti laikomi pagalbos teikėjais, neturėjo reikšmės šiam sprendimui.

100 Trečia, kalbant apie šį vertinimą pažymėtina, kad nors iš tiesų Komisija ginčijamo sprendimo 23 konstatuojamosios dalies pirmoje įtraukoje nurodo, kad dalį ginčijamos garantijos sudaro „*WestLB* savininkų [akcininkų] garantinis raštas atitinkamai proporcingai pagal jų valdomas akcijas, kuriuo [garantija, atitinkamai proporcinga jų valdomoms akcijoms, kuria] laiduojami iki 2 mlrd. EUR dydžio *WestLB* reikalavimai bendrovei *Phoenix Light*“, o ginčijamo sprendimo 23 konstatuojamosios dalies ketvirtoje įtraukoje ji taip pat nurodo, kad *Phoenix Light* už ginčijamos garantijos suteikimą turi mokėti metinius laidavimo komisinius „garantijos teikėjams“, vis dėlto minėto sprendimo 23 konstatuojamosios dalies trečioje pastraipoje Komisija kartu konstatuoja, kad būtent ŠRV federacinė žemė dėl subordinuotųjų obligacijų suteikė garantiją, dėl kurios šie vertybiniai popieriai saugesni. Galiausiai reikia priminti, kad laikinojo sprendimo dėstomojoje dalyje Komisija nurodė, jog Vokietijos Federacinė Respublika „esamą ŠRV federacinės žemės ir *Phœnix Light* susitarimą“ dėl ginčijamos garantijos įsipareigojo panaikinti, jeigu restruktūrizavimo planas jai nebūtų pateiktas ne vėliau kaip 2008 m. rugpjūčio 8 d. (žr. šio sprendimo 15 ir 22 punktus).

101 Antra, ieškovė teismo posėdyje nurodė, kad ŠRV federacinė žemė niekada nėra priėmusi sprendimo garantuoti subordinuotųjų obligacijų nominaliosios vertės tuo atveju, kai įsipareigojimo nėra prisiėmę kiti akcininkai. Taigi šis įsipareigojimas yra ginčijamos garantijos *sine qua non* sąlyga.

102 Šiuo klausimu pažymėtina, kad ieškovė savo argumento nepagrindė jokiu įrodymu. Taigi negalima nustatyti, ar kitiems akcininkams neprisiėmus įsipareigojimo ŠRV federacinė žemė būtų nusprendusi suteikti ginčijamą garantiją.

103 Bet kuriuo atveju EB 87 straipsnio 1 dalyje valstybės įsikišimas neskiriamas pagal priežastis ar tikslus, tačiau jis apibrėžiamas pagal poveikį (žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *British Aggregates / Komisija*, C-487/06 P, Rink. p. I-10515, 85 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Todėl subjektyvios priežastys, dėl kurių ŠRV federacinė žemė sutiko viena garantuoti subordinuotųjų obligacijų nominaliąją vertę jų turėtojams, neturi jokio poveikio tam, ar dėl kitų akcininkų įsipareigojimo suteikiama didelė nauda bankui *WestLB* ir ar toks įsipareigojimas gali būti laikomas šiam bankui suteikta valstybės pagalba.

104 Trečia, ieškovė teismo posėdyje nurodė, kad ŠRV federacinė žemė subordinuotųjų obligacijų nominaliąją vertę viena garantavo dėl to, kad praktiškai tai buvo vienintelis įmanomas pasirinkimas. Ieškovės nuomone, kadangi šie vertybiniai popieriai skirti investuoti tarptautinėse finansų rinkose, susijusi garantija teisiniu atžvilgiu turėjo būti paprasta ir suteikti galimybę investuotojams, kurie negali išsamiai išnagrinėti šio tipo vertybinių popierių pirkimo sandorių, pirma, lengvai nustatyti garantijos teikėją ir, antra, išvengti pareigos kreiptis į skirtingus garantijos teikėjus, jeigu reikėtų panaudoti garantiją.

105 Atsižvelgiant į tai reikia iš karto atmesti argumentą, kad investuotojai išsamiai nenagrinėja vertybinių popierių pirkimo tarptautinėse finansų rinkose. Šis argumentas visiškai nepagrįstas ir nelabai priimtinas, nes iš visų investuotojų turi būti reikalaujama mažiausios rūpestingumo pareigos, juo labiau jos turi būti reikalaujama iš investuotojų, kurie tarptautinėse finansų rinkose nusprendžia veikti šioms rinkoms poveikį turinčios didelės krizės laikotarpiu.

106 Be to, pažymėtina, kad iš ieškovės argumento negalima suprasti, kodėl taip pat nebuvo įmanomi ir kiti pasirinkimai, atsižvelgiant į tai, kad subordinuotųjų obligacijų turėtojams turėjo būti užtikrintas paprastumas.

107 Taigi iš šio argumento negalima suprasti, kodėl suteikus kiekvieno vertybinio popieriaus nominaliosios vertės daliai taikomą bendrą visų akcininkų garantiją, su kuria kartu būtų suteikta ŠRV federacinės žemės išimtinė garantija likusiai nominaliosios vertės daliai, arba kodėl taikant netiesioginių garantijų sistemą, pagal kurią kiti akcininkai nemokumo atveju sutinka padengti tam tikrą sumos, už kurią atsakinga ŠRV federacinė žemė, procentinę dalį, subordinuotųjų obligacijų pirkėjai nebūtų galėję lengvai nustatyti garantiją dėl šių vertybinių popierių suteikusių subjektų ir garantijos panaudojimo atveju kreiptis į vieną garantijos teikėją. Įgyvendinant šias dvi alternatyvias sistemas, su kuriomis kartu būtų buvę galima taikyti vidaus susitarimus dėl išlaidų, susijusių su galimu garantijos panaudojimu, paskirstymo, subordinuotųjų obligacijų turėtojams būtų buvę galima suteikti papildomą naudą, kitaip negu įgyvendinant šiuo atveju prisiimtą kitų akcininkų įsipareigojimą.

108 Galiausiai bet kuriuo atveju klausimas, ar sistema, kurią akcininkai pasirinko siekdami užtikrinti subordinuotųjų obligacijų nominaliąją vertę, buvo vienintelė įmanoma sistema, neturi jokio poveikio tam, ar dėl kitų akcininkų įsipareigojimo buvo suteikta naudos bankui *WestLB*, kuris yra ginčijamame sprendime Komisijos nustatytos valstybės pagalbos gavėjas. Todėl šis klausimas taip pat neturi poveikio ir tam, ar šie akcininkai gali būti laikomi nagrinėjamos pagalbos teikėjais.

109 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad neįrodyta, jog ginčijamas sprendimas konkrečiai susijęs su ieškove, kaip nagrinėjamos pagalbos teikėja.

Antrasis argumentas dėl konkrečios sąsajos su ieškove, kaip akcininke

110 Ieškovė nurodo, kad ginčijamas sprendimas su ja konkrečiai susijęs kaip su akcininke, įskaitant visas šiame sprendime numatytas sąlygas.

111 Komisija pripažįsta, kad su ieškove, kaip akcininke, konkrečiai susijusi pareiga parduoti. Tačiau ji neigia, kad su ieškove konkrečiai susijusios kitos ginčijamame sprendime numatytos sąlygos.

112 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką tuo atveju, jeigu asmuo negali remtis suinteresuotumu pareikšti ieškinį, kuris skiriasi nuo įmonės, su kuria susijęs Europos Sąjungos teisės aktas ir kurios kapitalo dalį jis turi, suinteresuotumo, savo interesus šio akto atžvilgiu jis gali ginti tik įgyvendindamas savo, kaip šios įmonės, turinčios teisę pareikšti ieškinį, dalininko, teises (šiuo klausimu žr. 2000 m. birželio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Euromin / Taryba*, T-597/97, Rink. p. II-2419, 50 punktą; 2011 m. kovo 24 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Freistaat Sachsen ir Land Sachsen-Anhalt / Komisija*, T-443/08 ir T-455/08, Rink. p. II-1311, 62 punktą ir 2012 m. kovo 27 d. Bendrojo Teismo nutarties *European Goldfields / Komisija*, T-261/11, 21 punktą).

113 Taigi reikia nagrinėti, ar ieškovė turi suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, kuris skiriasi nuo *WestLB* suinteresuotumo.

114 Ieškovė nurodo, kad jos suinteresuotumas pareikšti ieškinį skiriasi nuo *WestLB* suinteresuotumo, nes dėl ginčijamo sprendimo ji privalo atsisakyti savo nuosavybės teisės ir sutikti su esminiu šio banko restruktūrizavimu, įskaitant balanso sumažinimą 50 %, dėl kurio iš esmės sumažėja akcijos vertė.

115 Pirmiausia pažymėtina, kad, kaip pripažįsta pati Komisija, ieškovės suinteresuotumas pareikšti ieškinį nuo *WestLB* suinteresuotumo skiriasi, kiek tai susiję su pareiga parduoti.

116 Iš tikrųjų ši pareiga susijusi tik su akcininkais, kurie priversti per privalomus terminus atsisakyti savo nuosavybės teisės į *WestLB*, kad būtų leista šiam bankui teikti pagalbą, kuri būtina jam restruktūrizuoti. Tačiau *WestLB* neturi imtis jokių veiksmų atsižvelgdamas į šią pareigą, kuri nedaro poveikio jo turtui ir neturi įtakos jo elgesiui rinkoje.

117 Vis dėlto kalbant apie kitas ginčijamame sprendime numatytas sąlygas, įskaitant sąlygas dėl *WestLB* balanso mažinimo, pirmiausia pažymėtina, kad jos susijusios su šio banko komercine veikla ir jo turto pardavimu ir (arba) likvidavimu. Dėl ginčijamo sprendimo pareikštame ieškinyje *WestLB* pats galėtų remtis bet kokiu argumentu dėl šių sąlygų neteisėtumo arba nebūtinumo.

118 Be to, pažymėtina, kad Komisija nurodo, o ieškovė neginčija, kad Vokietijos akcinės bendrovės akcininko nepolitinės teisės apima tik, pirma, bendrovės pelno paskirstymą ir, antra, galimo pelno gavimą įmonės likvidavimo atveju. Taigi reikia pripažinti, kad pagal Vokietijos teisę turint akcininko statusą teisių į įmonės turtą neįgyjama. Todėl sąlygos dėl bendro įmonės balanso sumažinimo negali daryti poveikio jokiai akcininkų teisei.

119 Galiausiai pažymėtina, jog argumentas, kad bet kokį Komisijos priimtą sprendimą, kuris galbūt turi neigiamą poveikį akcinės bendrovės akcijos vertei, šios bendrovės akcininkai gali apskųsti Bendrajam Teismui, – šiuo argumentu iš esmės remiasi ieškovė – nesuderinamas su šio sprendimo 112 punkte nurodyta teismo praktika, todėl jį reikia atmesti.

120 Atsižvelgiant į visus pateiktus argumentus darytina išvada, kad kalbant apie ginčijamame sprendime numatytas sąlygas, išskyrus pareigą parduoti, apimančias taip pat ir sąlygas dėl *WestLB* balanso mažinimo, ieškovės suinteresuotumas pareikšti ieškinį sutampa su *WestLB* suinteresuotumu, todėl ginčijamas sprendimas nėra konkrečiai susijęs su ieškove. Tačiau šis sprendimas su ieškove konkrečiai susijęs tiek, kiek ginčijamą garantiją leista teikti, jeigu laikomasi pareigos parduoti.

Išvada dėl ieškovės teisės pareikšti ieškinį

121 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė teisę pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo turi tik tiek, kiek šiame sprendime numatyta pareiga parduoti.

122 Todėl pagrindai ir argumentai, kuriais ieškovė pagrindė savo ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, gali būti nagrinėjami tik tiek, kiek jais siekiama įrodyti, kad ši pareiga į minėto sprendimo priedą įtraukta neteisėtai; likusius pagrindus ir argumentus reikia atmesti kaip nepriimtinus.

Ieškovės suinteresuotumas pareikšti ieškinį

123 Pirmiausia pažymėtina, kad 2011 m. galutiniame sprendime Komisija, be ginčijamos garantijos teikimo, leido taikyti šešias pagalbos priemones, jeigu bus laikomasi likvidavimo plano. Šios šešios priemonės išvardytos minėto sprendimo 1 straipsnio 1 dalies b–g punktuose.

124 Likvidavimo plane, kuriuo pakeistas galutinis restruktūrizavimo planas, nurodyta, kad nutraukiama *WestLB* veikla, ir, kaip pažymi Komisija, o ieškovė to neginčija, numatyta:

— tam tikrą *WestLB* veiklą atskirti ir ją sutelkti banke *Verbundbank*, kuris teikia paslaugas ŠRV federacinės žemės ir Brandenburgo federacinės žemės taupymo įstaigoms ir jų klientams (banko veiklos sutelkimas),

— parduoti daug *WestLB* veiklos sričių ir akcijų,

— visus likusius *WestLB* portfelius galutinai perleisti naujajam blogam bankui, pavadintam EAA,

— įsteigti su portfeliais susijusių paslaugų ir portfelių valdymo banką, laikinai pavadintą *SPM Bank*, vėliau – *Portigon*, atsakingą už paslaugų teikimą bankams EEA ir *Verbundbank*,

— apriboti *WestLB* universalaus banko licenciją panaikinus tam tikrus leidimus.

125 Taigi reikia pripažinti, kad, kaip Komisija patvirtino teismo posėdyje, likvidavimo plane numatyta *WestLB* veiklą sistemingai nutraukti ir dalį šios veiklos perduoti *Verbundbank*, kad būtų užtikrintas tam tikrų paslaugų, laikomų esminėmis taupymo įstaigoms, kurioms tuo metu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, *WestLB*, kaip centrinis bankas, tarpininkavo pasaulio finansų rinkose, tęstinumas.

126 Tačiau likvidavimo plane nenumatyta nei bendrai pakeisti *WestLB* akcininkų prieš likviduojant *WestLB*, nei tai, kad likvidavus šį banką akcininkai negali turėti tam tikros *WestLB* veiklos tęsėjų, t. y. *Verbundbank*, EEA arba su portfeliais susijusių paslaugų ir portfelių valdymo banko, laikinai pavadinto *SPM Bank*, vėliau – *Portigon*, bet kokio pobūdžio akcijų.

127 Šiuo klausimu Komisija nurodo, o ieškovė to neginčija, kad, pirma, 2012 m. liepos 1 d. banką *Verbundbank* perėmė bankas *Helaba* ir, antra, pagal *Verbundbank* perdavimo bankui *Helaba* susitarimą ieškovė tapo *Helaba* akcininke, taigi netiesiogiai ir viena iš *Verbundbank* savininkų.

128 Komisijos pateiktą prašymą konstatuoti, kad sprendimo priimti nereikia, nes priėmus 2011 m. galutinį sprendimą ieškovė prarado suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo, reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į šias faktines aplinkybes.

129 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką ieškovo suinteresuotumas pareikšti ieškinį, atsižvelgiant į ieškinio dalyką, vertinamas jo pareiškimo dieną, antraip ieškinys būtų nepriimtinas. Be to, ieškovo suinteresuotumas, kad jo ieškinys būtų patenkintas, turi išlikti iki teismo sprendimo priėmimo dienos, antraip nebūtų reikalo priimti sprendimo (šiuo klausimu žr. 1963 m. gruodžio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Forges de Clabecq / Vyriausioji valdyba*, 14/63, Rink. p. 719, 748, ir 2007 m. birželio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Wunenburger / Komisija*, C-362/05 P, Rink. p. I-4333, 42 punktą).

130 Pagal teismo praktiką, kuri taip pat nusistovėjusi, sprendimo dėl prašymo panaikinti nebereikia priimti, jei ieškovas praranda suinteresuotumą, kad ginčijamas aktas būtų panaikintas dėl įvykio, kuris įvyko per teismo procesą, todėl šio akto panaikinimas nebegali pats savaime sukelti teisinių padarinių (žr. 2011 m. rugsėjo 9 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Dow AgroSciences ir kt. / Komisija*, T-475/07, Rink. p. II-5937, 67 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

131 Tačiau, kaip teisingai nurodo ieškovė, ieškovas gali ir toliau pateisinti suinteresuotumą tuo, kad būtų panaikintas negaliojančiu paskelbtas aktas, kai toks negaliojimas nesukelia tokių pačių teisinių padarinių kaip galimas Bendrojo Teismo paskelbtas panaikinimas. Iš tiesų institucijos akto panaikinimas nereiškia, kad pripažįstama, jog šis aktas neteisėtas, ir turi *ex nunc* poveikį, o Bendrojo Teismo atliktas panaikinimas turi *ex tunc* poveikį (žr. šio sprendimo 130 punkte minėto Sprendimo *Dow AgroSciences ir kt. / Komisija* 68 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

132 Be to, panaikinus aktą institucija, kuri jį priėmė, turi imtis priemonių teismo sprendimui įvykdyti. Tokios priemonės, be kita ko, yra susijusios su teismo sprendime dėl panaikinimo konstatuoto neteisėtumo padarinių panaikinimu. Todėl iš atitinkamos institucijos gali būti reikalaujama atkurti adekvačią ieškovo padėtį arba nepriimti identiško akto (žr. šio sprendimo 130 punkte minėto Sprendimo *Dow AgroSciences ir kt. / Komisija* 69 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

133 Kaip nurodyta šio sprendimo 59 punkte, ginčijamas sprendimas, taigi ir visos jame numatytos sąlygos, panaikinti 2011 m. galutiniu sprendimu. Tačiau Komisija ginčijamo sprendimo nepanaikino. Taigi laikotarpiu nuo jo įsigaliojimo iki panaikinimo (2009 m. gegužės 12 d.–2011 m. gruodžio 20 d.) jis ir toliau kėlė teisinių padarinių ieškovės padėčiai. Visų pirma, kaip teisingai nurodo ieškovė, dėl ginčijamo sprendimo šiuo laikotarpiu ji privalėjo atsisakyti jai priklausiusių *WestLB* akcijų. Taigi ginčijamo sprendimo panaikinimas gali savaime turėti padarinių ieškovės teisinei padėčiai, todėl ji vis dar turi suinteresuotumą pareikšti ieškinį (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 130 punkte minėto Sprendimo *Dow AgroSciences ir kt. / Komisija* 70 punktą).

134 Iš esmės Komisija, norėdama paneigti šią išvadą, pateikia du argumentus.

135 Pirma, Komisija pabrėžia, kad pareiga parduoti neįvykdyta, nes nebuvo galima rasti *WestLB* pirkėjo, ir likvidavimo plane ši pareiga nebenurodyta, o ieškovė net tapo banko *Helaba*, taigi ir *Verbundbank*, viena iš savininkų. Komisijos teigimu, iš to matyti, kad dėl galimo ginčijamo sprendimo panaikinimo ieškovės teisinė padėtis, susijusi su pareiga parduoti, nepasikeistų. Taigi, kadangi ieškinys priimtinas tik tiek, kiek jis susijęs su šia pareiga, ieškovė negalėtų gauti jokios naudos, jeigu ieškinys būtų patenkintas.

136 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pareiga parduoti ieškovei buvo taikoma ilgiau negu dvejus metus. Nors ši pareiga praktiškai neįvykdyta, ieškovė vis dar turi suinteresuotumą prašyti ginčijamą sprendimą panaikinti tiek, kiek jame numatyta ši pareiga.

137 Iš tikrųjų ieškovė gali išsaugoti suinteresuotumą prašyti panaikinti su ja tiesiogiai susijusį neįvykdytą aktą siekdama, kad Sąjungos teismas nuspręstų, jog veiksmai jos atžvilgiu yra neteisėti, nes toks sprendimas gali būti pagrindas pareikšti galimą ieškinį dėl žalos atlyginimo, kuriuo siekiama tinkamai atlyginti ginčijamo akto padarytą žalą (šiuo klausimu žr. 2009 m. kovo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Shanghai Excell M&E Enterprise ir Shanghai Adeptech Precision / Taryba*, T-299/055, Rink. p. II-565, 53 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

138 Būtent taip ir yra šiuo atveju – ieškovė patyrė išlaidų norėdama parduoti jai priklausiusias *WestLB* akcijas, nors galiausiai šis pardavimas ir neįvyko. Kitaip, negu nurodo Komisija, šios išlaidos, pirma, pakankamai tiesiogiai patirtos dėl ginčijamo sprendimo ir, antra, nors kilus finansų krizei priimta įvairių sprendimų dėl *WestLB*, nėra jokios priežasties manyti, kad neįmanoma pagrįstai nustatyti ieškovės patirtų išlaidų dalies, susijusios su pastangomis parduoti, kurias ji privalėjo įdėti.

139 Šiomis aplinkybėmis ieškovė vis dar turi suinteresuotumą prašyti, kad ginčijamas sprendimas būtų pripažintas neteisėtu, nes, pirma, toks pripažinimas saistytų Sąjungos teismą pareiškus ieškinį dėl žalos atlyginimo ir, antra, galėtų būti pagrindas galimoms neteisminėms Komisijos ir ieškovės deryboms dėl ieškovei padarytos žalos atlyginimo (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 137 punkte nurodyto Sprendimo *Shanghai Excell M&E Enterprise ir Shanghai Adeptech Precision / Taryba* 55 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

140 Be to, pritarus Komisijos argumentui būtų pripažinta, kad nevykdoma jokia institucijų priimtų aktų, panaikintų pareiškus ieškinį dėl panaikinimo, tačiau prieš Bendrajam Teismui priimant atitinkamą sprendimą, teisminė kontrolė, jeigu šie aktai nebuvo įgyvendinti. Tačiau reikia pripažinti, kad tokia situacija nesuderinama su SESV 263 straipsnio prasme, – pagal šį straipsnį Sąjungos teismas kontroliuoja Europos Parlamento ir Tarybos kartu priimtų aktų, Tarybos, Komisijos ir Europos Centrinio Banko (ECB) priimtų aktų, išskyrus rekomendacijas ir nuomones, ir Europos Parlamento aktų, turinčių teisinių padarinių trečiosioms šalims, teisėtumą. Iš tikrųjų, jeigu Sąjunga ir yra teisinė bendrija, tai tik dėl to, kad nei jos valstybės narės, nei institucijos neišvengia jų aktų atitikties pamatinei konstitucinei chartijai, tai yra Sutarčiai, ir iš jos kylančiai teisei kontrolės (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 137 punkte minėto Sprendimo *Shanghai Excell M&E Enterprise ir Shanghai Adeptech Precision / Taryba* 56 ir 57 punktus).

141 Taigi pirmąjį Komisijos argumentą, pateiktą siekiant paneigti išvadą, kad ieškovė vis dar turi suinteresuotumą pareikšti ieškinį, reikia atmesti.

142 Antra, Komisija nurodo, kad ieškovė nebeturi suinteresuotumo pareikšti ieškinio dėl ginčijamo sprendimo, nes visą neigiamą poveikį, kurį jos teisinei padėčiai būtų galėjusios turėti šiame sprendime numatytos sąlygos, taip pat turi ir 2011 m. galutinis sprendimas.

143 Šiuo klausimu užtenka konstatuoti, kad 2011 m. galutinis sprendimas viso pirmesniame punkte nurodyto neigiamo poveikio neturi, kitaip, negu tvirtina Komisija. Pavyzdžiui, pagal šį sprendimą ieškovei netaikoma pareiga parduoti, ir ji gali turėti iš esmės bet kokio pobūdžio akcijų, susijusių su padalyta *WestLB* veikla.

144 Todėl antrąjį Komisijos argumentą, pateiktą siekiant paneigti išvadą, kad ieškovė vis dar turi suinteresuotumą pareikšti ieškinį, taip pat reikia atmesti.

145 Atsižvelgiant į pateiktus argumentus darytina išvada, kad ieškovė vis dar turi suinteresuotumą pareikšti ieškinį. Taigi Komisijos prašymas konstatuoti, kad sprendimo priimti nereikia, turi būti atmestas.

146 Todėl ieškovės pateikto prašymo suderinti pagrindus ir reikalavimus priėmus 2011 m. galutinį sprendimą, jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad ieškinys dėl ginčijamo sprendimo neteko dalyko, nagrinėti nereikia.

2. *Esmė*

Pirminės pastabos

147 Ieškovė savo ieškinį grindžia aštuoniais pagrindais. Pirmasis pagrindas susijęs su kolegialumo principo pažeidimu, antrasis – su EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimu, nes nebuvo išnagrinėta, kaip dėl ginčijamos garantijos iškraipyta konkurencija, trečiasis – su EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto pažeidimu, ketvirtasis – su proporcingumo principo pažeidimu, penktasis – su vienodo požiūrio principo pažeidimu, šeštasis – su EB 295 straipsnio pažeidimu, septintasis – su 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB [88] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1), 7 straipsnio 4 dalies pažeidimu, ir aštuntasis – su pareigos motyvuoti pažeidimu.

148 Komisija ginčija visų šių pagrindų pagrįstumą.

149 Kaip nurodyta šio sprendimo 122 punkte, ieškovės pateikti pagrindai yra priimtini tik tiek, kiek jais siekiama įrodyti, kad pareiga parduoti į ginčijamo sprendimo priedą įtraukta neteisėtai.

150 Ieškovė šio įtraukimo neteisėtumą nurodo ketvirtajame, penktajame, šeštajame, septintajame ir aštuntajame pagrinduose. Tačiau šiuose pagrinduose ji taip pat pateikia argumentų dėl kitų ginčijamo sprendimo priede nurodytų sąlygų teisėtumo. Kadangi šie argumentai nepriimtini, jie iš karto turi būti atmesti.

151 Be to, pažymėtina, kad pareigos parduoti nebūtų galima teisėtai įtraukti į ginčijamo sprendimo priedą, jeigu šis sprendimas būtų priimtas pažeidžiant arba kolegialumo principą, arba EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, arba EB 87 straipsnio 1 dalį ir pareigą motyvuoti, susijusią su ginčijamos garantijos daromu poveikiu konkurencijai, – ieškovė tokius pažeidimus nurodo atitinkamai trijuose pirmuosiuose pagrinduose. Todėl reikia pripažinti, kad šie pagrindai taip pat priimtini ir turi būti išnagrinėti.

152 Taigi reikia nagrinėti:

— pirma, pirmąjį pagrindą, susijusį su kolegialumo principo pažeidimu,

— antra, trečiąjį pagrindą, susijusį su EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto pažeidimu,

— trečia, antrąjį pagrindą, susijusį su EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimu,

— ketvirta, aštuntąjį pagrindą, susijusį su pareigos motyvuoti pažeidimu,

— ir, penkta, ketvirtąjį, penktąjį, šeštąjį ir septintąjį pagrindus, susijusius su atitinkamai proporcingumo principo, vienodo požiūrio principo, EB 295 straipsnio ir Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalies pažeidimu.

153 Galiausiai atsižvelgiant į antrąjį pagrindą reikia nagrinėti tam tikrus aštuntajame pagrinde pateiktus argumentus dėl nepakankamo ginčijamo sprendimo motyvavimo, susijusio su galimu ginčijamos garantijos poveikiu konkurencijai.

Pirmasis pagrindas, susijęs su kolegialumo principo pažeidimu

154 Ieškinyje ieškovė nurodo, kad ginčijamą sprendimą priėmė ne Komisijos narių kolegija, o tik Komisijos narė, kuri tuo laikotarpiu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, buvo atsakinga už konkurencijos klausimus, t. y. N. Kroes, – taip pažeistas kolegialumo principas, numatytas EB 219 straipsnyje ir Komisijos darbo tvarkos taisyklių 1 straipsnyje (C(2000) 3614) (OL L 308, 2000, p. 26).

155 Tačiau, kaip teisingai nurodo Komisija, iš 2009 m. gegužės 12 d. Komisijos sekretoriato raštinės direktoriaus pranešimo, kuriame pranešama apie tą pačią dieną priimtus tam tikrus Komisijos sprendimus (SEC 2009 663/2002), matyti, kad ginčijamą sprendimą rašytinės procedūros tvarka priėmė Komisijos narių kolegija, o ne N. Kroes.

156 Dublike ieškovė pripažįsta, kad pirmesniame punkte nurodytas Komisijos sekretoriato raštinės direktoriaus pranešimas yra įrodymas, jog ginčijamas sprendimas priimtas rašytinės procedūros tvarka. Tačiau ji šio pagrindo neatsiima ir pateikia du naujus argumentus (toliau – nauji argumentai).

157 Pirma, ieškovė nurodo, kad rašytinė procedūra „paprastai trunka penkias dienas“. Tačiau Komisija ginčijamo sprendimo versiją vokiečių kalba bankui *WestLB* perdavė 2009 m. gegužės 6 d. Ieškovės teigimu, iš dviejų 2009 m. gegužės 6 ir 7 d. Komisijos el. laiškų matyti, kad šio sprendimo tekstas 2009 m. gegužės 7 d. patobulintas. Todėl ieškovė nurodo, kad ji negali suprasti, „koks tekstas priimtas [rašytinės procedūros tvarka] ir kada jis priimtas“. Ji prašo Komisijos šiuo klausimu „pateikti būtinus paaiškinimus“.

158 Antra, ieškovė nurodo, kad „iš rašytinės procedūros taikymo įrodymo neaišku, <...> kodėl sprendimas, kuris turėjo būti pateiktas <...> 2009 m. gegužės 13 d. Komisijos posėdyje, skubiai pateiktas viena diena anksčiau“. Ji pažymi, kad iš 2009 m. gegužės 11 d. Vokietijos ekonomikos ministerijos el. laiško matyti, jog Komisija šį pakeitimą nusprendė atlikti „norėdama sumažinti trečiadienio darbų kiekį – trečiadienį buvo labai daug sprendimų, kuriuos reikėjo priimti“. Ieškovė iš to daro išvadą, kad ginčijamą sprendimą buvo numatyta priimti 2009 m. gegužės 13 d. posėdyje, o ne rašytinės procedūros tvarka. Be to, ieškovė tvirtina, kad ši procedūra laikoma taikytina tik priimant su kasdieniu valdymu susijusius sprendimus. Taigi jos negalima taikyti priimant sprendimą, kuriame numatyta pareiga parduoti.

159 Komisija teigia, kad nauji argumentai nepriimtini, nes jie yra dublike pateikti nauji pagrindai. Bet kuriuo atveju šie argumentai akivaizdžiai nepagrįsti.

160 Iš kartu skaitomų Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies nuostatų matyti, kad ieškinyje turi būti nurodytas bylos dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka, o vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui (2007 m. kovo 8 d. Pirmosios instancijos sprendimo *France Télécom / Komisija*, T-340/04, Rink. p. II-573, 164 punktas).

161 Vis dėlto pagrindas, kuriame plėtojamas anksčiau tiesiogiai ar netiesiogiai ieškinyje nurodytas pagrindas ir kuris yra glaudžiai su juo susijęs, turi būti pripažintas priimtinu (2000 m. rugsėjo 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dürbeck / Komisija*, T-252/97, Rink. p. II-3031, 39 punktas ir 2003 m. balandžio 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Travelex Global and Financial Services ir Interpayment Services / Komisija*, T-195/00, Rink. p. II-1677, 34 punktas).

162 Ieškovė ginčijamo sprendimo nebeginčija remdamasi argumentu, kad šio sprendimo nepriėmė Komisijos narių kolegija, kaip tai darė ieškinyje. Tačiau naujuose argumentuose ji ir toliau tvirtina, kad ginčijamo sprendimo iš tikrųjų arba tinkamai nepriėmė Komisijos narių kolegija. Taigi reikia pripažinti, kad pradinis pagrindas ir nauji argumentai pakankamai susiję, todėl nauji argumentai priimtini.

163 Taigi naujus argumentus reikia nagrinėti iš esmės.

164 Pirmajame naujame argumente ieškovė iš esmės nurodo, kad, pirma, galutinė ginčijamo sprendimo versija Komisijos nariams nepateikta laiku ir, antra, Komisija turėtų nurodyti, ar galutinė ginčijamo sprendimo versija iš tikrųjų priimta rašytinės procedūros tvarka.

165 Dėl pirmojo klausimo pažymėtina, jog ieškovė viso labo nurodo, kad rašytinė procedūra „paprastai trunka penkias dienas“ ir kad Komisija ginčijamo sprendimo tekstą tobulino iki 2009 m. gegužės 7 d. Tačiau Komisijos darbo tvarkos taisyklių 12 straipsnyje, kuriame numatyta, kad Komisija vieno ar daugiau jos narių pateiktą pasiūlymą gali priimti rašytinės procedūros tvarka, nenustatytas terminas atitinkamo pasiūlymo tekstui pateikti Komisijos nariams prieš priimant šį pasiūlymą. Šios nuostatos antroje pastraipoje tik numatyta, kad „<...> raštu pateiktas pasiūlymas yra išdalijamas visiems Komisijos nariams ir nustatomas laikotarpis, per kurį nariai turi pranešti apie išlygas ar pakeitimus, kuriuos jie nori padaryti“.

166 Be to, reikia pripažinti, kad Komisija triplike nurodė, o ieškovė jai neprieštaravo, jog teksto pakeitimai – tai tik versijos vokiečių kalba nedidelės pataisos, padarytos atsižvelgiant į vartojama darbo kalba, t. y. anglų kalba, parengtą versiją.

167 Todėl argumentą, kad ginčijamas sprendimas priimtas Komisijos nariams suteikus per trumpą terminą jam išnagrinėti, reikia atmesti.

168 Dėl antrojo klausimo užtenka pažymėti, kad Komisija jau nurodė, jog galutinės redakcijos ginčijamas sprendimas 2009 m. gegužės 12 d. priimtas rašytinės procedūros tvarka. Tai patvirtinta šio sprendimo 155 punkte nurodytame Komisijos sekretoriato raštinės direktoriaus pranešime, ir ieškovė to neginčijo.

169 Todėl pirmąjį naują argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

170 Antrajame naujame argumente ieškovė iš esmės nurodo, kad ginčijamo sprendimo nereikėjo priimti rašytinės procedūros tvarka, nes ši procedūra skirta su kasdieniu valdymu susijusiems sprendimams priimti.

171 Šiuo klausimu Komisijos darbo tvarkos taisyklių 13 ir 14 straipsnių, pagal kuriuos atitinkamai įgaliojimo ir delegavimo tvarka priimamos valdymo arba administravimo priemonės, formuluotę užtenka palyginti su šių taisyklių 12 straipsnio, kuriame tokio apribojimo nenumatyta taikyti rašytinei procedūrai, formuluote.

172 Kitaip, negu nurodo ieškovė, šios išvados negalima paneigti remiantis Komisijos darbo tvarkos taisyklių paaiškinimu, kuris pateiktas Komisijos interneto svetainėje ir kurį ieškovė pridėjo prie dubliko. Kaip teisingai pažymi Komisija, šis paaiškinimas neturi jokios privalomos teisinės galios; tai nurodyta ir pačiame paaiškinimo tekste. Be to, šiame paaiškinime nurodyta, kad „[rašytinė procedūra, įgaliojimo procedūra ir delegavimo procedūra] dažniausiai skirtos užtikrinti, kad kolegijai nereikėtų priimti su einamųjų reikalų valdymu susijusių sprendimų, dėl kurių nereikia diskutuoti“; tai visiškai nereiškia, kad rašytinė procedūra netaikoma priimant su einamųjų reikalų valdymu nesusijusius sprendimus.

173 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad antrasis naujas argumentas taip pat yra nepagrįstas.

174 Todėl šį pagrindą reikia atmesti.

Trečiasis pagrindas, susijęs su EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto pažeidimu

175 Ieškovė primena, kad Komisija ginčijamą garantiją bankui *WestLB* leido teikti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, ir nurodo, kad taikydama šią nuostatą Komisija padarė klaidą.

176 Šiuo klausimu ieškovė pateikia kelis argumentus, kurie gali būti suskirstyti į dvi dalis: pagrindinę ir papildomą. Šios dalys susijusios atitinkamai su tuo, kad Komisija neteisingai nusprendė, jog EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslas panašus į EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto ir Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių tikslą, ir su tuo, kad Komisija ginčijamame sprendime neteisingai nustatė griežtesnes sąlygas negu tos, kurias galima nustatyti kartu taikant šias gaires ir EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

Pagrindinė pirma dalis, susijusi su tuo, kad Komisija neteisingai nusprendė, jog EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslas panašus į EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto ir Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių tikslą

177 Ieškovė nurodo, kad Komisija, pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą išnagrinėjusi ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka, nusprendė, kad šios nuostatos tikslas panašus į, pirma, EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto tikslą ir, antra, į Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių tikslą. Tai didelė vertinimo klaida.

178 Iš esmės ieškovė šią dalį grindžia dviem kaltinimais, kuriuos Komisija ginčija. Pirmasis kaltinimas susijęs su tuo, kad tikslas atitaisyti valstybės narės ekonomikos sutrikimus vis dar atitinka bendrą interesą. Antrasis kaltinimas susijęs su tuo, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė dvi klaidas: nepaisė EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslo, nes ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka nagrinėjo remdamasi Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėmis, ir ginčijamą garantiją bet kuriuo atveju leido teikti įpareigojusi laikytis ne tokių griežtų sąlygų kaip tos, kurių galima reikalauti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

– Pirmasis kaltinimas, susijęs su tuo, kad tikslas atitaisyti valstybės narės ekonomikos sutrikimus vis dar atitinka bendrą interesą

179 Ieškovė nurodo, kad Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse numatytais atvejais EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto tikslas yra padėti įmonei, kuri esant tinkamai ekonominei aplinkai patiria sunkumų. Šios aplinkos buvimas – tai priežastis, dėl kurios, pirma, pagal šią nuostatą negalima leisti teikti pagalbos, galinčios trikdyti prekybos sąlygas taip, kad tai prieštarautų bendram interesui, ir, antra, Komisija turi užtikrinti, kad pagalbos, kurią leista teikti, poveikis konkurencijai būtų kuo mažesnis. Atvirkščiai, EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslas yra atitaisyti visos ekonomikos sutrikimus. Tai visada atitinka bendrą interesą ir yra būtina veiksmingos konkurencijos sąlyga. Tuo remdamasi ieškovė daro išvadą, kad pagal šią nuostatą pagalbos negalima leisti teikti nustačius sąlygas, kuriomis siekiama apsaugoti konkurenciją.

180 Šiuo klausimu pirmiausia pažymėtina, kad Komisija ginčijamame sprendime nusprendė, jog ginčijamos garantijos tikslas – sudaryti sąlygas restruktūrizuoti *WestLB*, o tai, atsižvelgiant į sisteminę šio banko svarbą, būtina siekiant atitaisyti dėl didelės finansų krizės patirtus didelius Vokietijos ekonomikos sutrikimus, ir ieškovė to neginčija.

181 Be to, kadangi šį kaltinimą galima aiškinti taip, kad Komisija, konstatavusi, jog ginčijamos garantijos tikslas – atitaisyti didelius Vokietijos ekonomikos sutrikimus, privalėjo šią garantiją laikyti suderinama su bendrąja rinka ir negalėjo leisti jos teikti įpareigojusi laikytis tam tikrų sąlygų, pirmiausia pažymėtina, kad iš pačios EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto formuluotės matyti, jog Komisija,

konstatavusi, kaip šiuo atveju, kad valstybės pagalba skirta valstybės narės ekonomikos dideliems sutrikimams atitaisyti, vien dėl šios faktinės aplinkybės neprivalo šios pagalbos laikyti suderinama su bendrąja rinka.

182 Iš tikrųjų, kitaip negu pagalbos, kuriai taikomos bendrojo draudimo teikti valstybės pagalbą – EB 87 straipsnio 2 dalyje numatytą valstybės pagalbą, kuri pagal šią nuostatą „yra“ laikoma suderinama su bendrąja rinka, – išimtys, atveju, EB 87 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad tam tikrų kategorijų pagalba, įskaitant valstybės narės ekonomikos sutrikimams atitaisyti skirtą pagalbą, „gali“ būti laikoma suderinama su šia rinka.

183 Be to, pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 87 straipsnio 3 dalimi Komisijai suteikiama diskrecija vykdyti ekonominio ir socialinio pobūdžio vertinimus, kurie turi būti atliekami Bendrijos lygmeniu (1980 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Philip Morris / Komisija*, 730/79, Rink. p. 2671, 24 punktas; 1987 m. vasario 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Deufil / Komisija*, 310/85, Rink. p. 901, 18 punktas ir 1997 m. sausio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija / Komisija*, C-169/95, Rink. p. I-135, 18 punktas).

184 Todėl remiantis tuo, kad, kaip pabrėžė ieškovė, EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto, pagal kurį tam tikrą pagalbą galima leisti teikti, jeigu ji „netrikdo prekybos sąlygų taip, kad prieštarautų bendram interesui“, formuluotė skiriasi nuo EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto, kuriame tokia sąlyga nenumatyta, formuluotės, negalima manyti, kad Komisija negali vertinti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą leistos teikti pagalbos poveikio atitinkamai rinkai arba rinkoms visoje Sąjungoje (šiuo klausimu žr. 1995 m. liepos 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *AITEC ir kt. / Komisija*, T-447/93-T-449/93, Rink. p. II-1971, 138–143 punktus; pagal analogiją taip pat žr. šio sprendimo 183 punkte minėto Sprendimo *Ispanija / Komisija* 17 punktą).

185 Galiausiai pagal EB 88 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą Komisijos kompetencija nuspręsti, kad su EB 87 straipsnio nuostatomis nesuderinama pagalba turi būti „pakeista“, iš tikrųjų reiškia, kad sprendime, kuriuo pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą leidžiama teikti pagalbą, gali būti nustatytos sąlygos, kuriomis siekiama užtikrinti, kad pagalba netrikdytų prekybos sąlygų taip, kad prieštarautų bendram interesui (1995 m. rugsėjo 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *TWD / Komisija*, T-244/93 ir T-486/93, Rink. p. II-2265, 53–55 punktai).

186 Taigi reikia konstatuoti, kad dėl EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto Komisijai nekyla kliūčių ginčijamą garantiją leisti teikti, jeigu laikomasi tam tikrų sąlygų.

187 Trečia, kalbant apie tai, ar šių sąlygų tikslas gali būti kompensuoti pagalbos, kurią leista teikti, poveikį konkurencijai, užtenka pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo 68 ir 69 konstatuojamųjų dalių, susijusių su pareiga parduoti, ir iš jų vietos ginčijamo sprendimo skyriuje, kuriame nagrinėjamos galutiniame restruktūrizavimo plane numatytos priemonės, dėl kurių galima užtikrinti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą, matyti, jog ginčijamą garantiją leista suteikti neįpareigojus laikytis pareigos parduoti, kad būtų kuo labiau sumažintas garantijos poveikis konkurencijai, tačiau užtikrintas *WestLB* gyvybingumas.

188 Todėl pirmasis kaltinimas turi būti atmestas.

– Antrasis kaltinimas, susijęs su tuo, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė dvi klaidas: nepaisė EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslo, nes ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka nagrinėjo remdamasi Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėmis, ir ginčijamą garantiją bet kuriuo atveju leido teikti įpareigojusi laikytis ne tokių griežtų sąlygų kaip tos, kurių galima reikalauti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą

189 Pirma, ieškovė nurodo, kad Komisija nepaisė EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslo, nes ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka nagrinėjo remdamasi Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėmis, nors ir buvo nusprendusi, kad suteikus šią garantiją gali būti atitaisyti dideli Vokietijos ekonomikos sutrikimai. Antra, ieškovė nurodo, kad bet kuriuo atveju pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą turi būti leidžiama teikti pagalbą, jeigu laikomasi sąlygų, kurios yra ne tokios griežtos kaip tos, kurios taikomos leidus teikti pagalbą pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

190 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 183 punkte, pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 87 straipsnio 3 dalies taikymo srityje Komisija naudojasi plačia diskrecija. Taigi Sąjungos teismo vykdoma kontrolė turi apsiriboti procedūrinių taisyklių ir pareigos motyvuoti laikymosi, esminio faktų tikslumo, taip pat akivaizdžios vertinimo klaidos ir piktnaudžiavimo įgaliojimais nebuvimo patikrinimu. Sąjungos teismas neturi keisti Komisijos atlikto ekonominio vertinimo savuoju (žr. 2002 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *HAMSA / Komisija*, T-152/99, Rink. p. II-3049, 48 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

191 Naudodamasi šia plačia diskrecija Komisija turi teisę nustatyti, kaip ji pati mano, tinkamiausius kriterijus, kad įvertintų, ar pagalba gali būti laikoma suderinama su bendrąja rinka, jeigu šie kriterijai tinkami atsižvelgiant į EB 3 straipsnio g punktą ir EB 87 straipsnį, taip pat turi teisę patikslinti šiuos kriterijus Sutartį atitinkančiose gairėse. Komisija tokias gaires priima naudodamasi savo diskrecija ir priėmusi jas šią diskreciją apriboja tik pati, laikydamasi vienodo požiūrio principo. Komisija, kuri individualią pagalbą vertina pagal pirma priimtas gaires, negali būti laikoma viršijančia savo diskrecijos ribas arba jų atsisakančia. Pirma, ji išsaugo teisę šias gaires panaikinti arba iš dalies pakeisti, jei tai būtina atsižvelgiant į susidariusias aplinkybes. Antra, šios gairės yra susijusios su tam tikru apibrėžtu sektoriumi ir jomis vykdoma Komisijos nustatyta politika (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 83 punkte minėto Sprendimo *Vlaamse Gewest / Komisija* 89 punktą).

192 Šiuo klausimu pirmiausia pažymėtina, kad prieš priimdama ginčijamą sprendimą Komisija valstybes nares informavo apie gaires, kurias naudodamasi pagal EB 87 straipsnį ir paskesnius straipsnius jai suteiktomis teisėmis ji ketina taikyti pagalbai, finansų įstaigoms suteiktai dėl finansų krizės. Toks visų pirma buvo komunikato dėl priemonių, priimtų dėl finansų krizės, kurį Komisija nurodė ginčijamo sprendimo 63 konstatuojamojoje dalyje, tikslas.

193 Iš šio komunikato 10 punkto matyti, kad priemonių, kurias valstybės narės priėmė dėl finansų krizės, suderinamumas su bendrąja rinka pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą turėtų būti vertinamas vadovaujantis bendraisiais principais, nustatytais Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse, nors „dabartinėmis aplinkybėmis“ būtų galima pagrįstai leisti imtis tam tikrų išskirtinių priemonių. Taigi ginčijamame sprendime taikydama Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires Komisija laikėsi pagal ankstesnį įsipareigojimą pačios apribotos diskrecijos.

194 Antra, pažymėtina, kad ieškovė nepateikė jokio motyvo, kuriuo būtų įrodyta, kad Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse nustatyti kriterijai, kuriuos priimdama ginčijamą sprendimą Komisija laikė tinkamiausiais siekiant įvertinti, ar dėl finansų krizės suteikta pagalba gali būti laikoma suderinama su bendrąja rinka, yra netinkami atsižvelgiant į EB 3 straipsnio g punktą ir EB 87 straipsnį, palyginti su pagalba, kuri laikoma būtina siekiant atitaisyti didelius valstybės narės ekonomikos sutrikimus.

195 Be to, šios gairės gali būti laikomos iš esmės tinkamomis norint įvertinti šios pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, visų pirma įvertinti tai, ar pagalbos gavėjai, kaip šiuo atveju, yra sistemiškai svarbūs bankai, kurių ekonominiam gyvybingumui kilęs pavojus yra toks, kad rizikuojama jų išlikimu.

196 Taigi, pirma, tai, kad tokia pagalba būtina siekiant atitaisyti didelius ekonomikos sutrikimus, nereiškia, jog ji negali būti laikoma sunkumų patiriančiai įmonei suteikta pagalba, kaip tai suprantama pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 9 punktą, kuriame numatyta, kad sunkumų patirianti įmonė – tai įmonė, kuri, naudodamasi savo ištekliais arba savininkų, akcininkų ar kreditorių lėšomis, kurių šie pasirengę suteikti, nesugeba sumažinti nuostolių, kurie, valdžios institucijoms neįsikišus, artimiausiu arba vidutinės trukmės laikotarpiu beveik neabejotinai priverstų ją nutraukti veiklą. Iš esmės bankas, kurio ekonominiam gyvybingumui kilęs pavojus yra toks, kad rizikuojama jo išlikimu, gali būti laikomas sunkumų patiriančia įmone.

197 Antra, siekiant restruktūrizavimo pagalbą laikyti suderinama su bendrąja rinka Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse reikalaujama, kad pagalbos gavėjui būtų taikomas restruktūrizavimo planas, pagal kurį per pagrįstą laikotarpį galima atkurti ilgalaikį jo gyvybingumą, kad kartu su pagalba būtų taikomos priemonės, kuriomis siekiama užkirsti kelią bet kokiam pernelyg dideliam konkurencijos iškraipymui, ir kad pagalba apsiribotų griežtu restruktūrizavimo sąnaudų minimumu (atitinkamai šių gairių 35–37, 38–42 ir 43–45 punktai). Taigi Komisija turi teisę reikalauti, kad sistemiškai svarbiems bankams pagalbą dėl finansų krizės būtų leidžiama teikti, jeigu laikomasi šių sąlygų, net ir tuo atveju, kai pagalba skirta valstybės narės ekonomikos dideliems sutrikimams atitaisyti.

198 Pirmiausia kalbant apie reikalavimą taikyti restruktūrizavimo planą, pagal kurį per pagrįstą laikotarpį galima atkurti ilgalaikį šių bankų gyvybingumą, pažymėtina, kad Komisija iš esmės turi teisę nuspręsti, jog sistemiškai svarbaus banko, kurio gyvybingumas neužtikrintas, restruktūrizavimas negali padėti patikimai atitaisyti valstybės narės ekonomikos sutrikimų, atsiradusių dėl finansinių sunkumų, kuriuos patyrė šis bankas arba visas finansų sektorius. Iš tikrųjų šiam bankui būtų sunku įprastai vykdyti veiklą, nes santykiams su klientais, kreditoriais ir partneriais neigiamą poveikį turėtų abejonės, ar bus tęsiama banko veikla, ir nestabili banko finansinė padėtis. Atsižvelgiant į sisteminę šio banko svarbą tai, kad negalima įprastai vykdyti šios veiklos, galėtų turėti neigiamą poveikį visai nacionalinei finansų sistemai ir galbūt visai ekonomikai.

199 Be to, kalbant apie reikalavimą, kad kartu su pagalba būtų taikomos priemonės, kuriomis siekiama užkirsti kelią bet kokiam pernelyg dideliam konkurencijos iškraipymui, reikia priminti, kad vertindama pagalbos poveikį atitinkamai rinkai ar rinkoms, visų pirma poveikį prekybos sąlygoms, – tokį vertinimą Komisija turi atlikti taikydama EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą – Komisija gali atsižvelgti į numatomą pagalbos poveikį konkurencijai ir Sąjungos vidaus prekybai (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 184 punkte nurodyto Sprendimo *AITEC ir kt. / Komisija* 138–143 punktus). Todėl reikia manyti, kad Komisija restruktūrizavimo pagalbą gali leisti teikti, jeigu laikomasi sąlygų, kuriomis siekiama kuo labiau sumažinti šios pagalbos poveikį konkurencijai.

200 Galiausiai kalbant apie reikalavimą, kad pagalba turi apsiriboti griežtu restruktūrizavimo sąnaudų minimumu, pažymėtina, kad EB 87 straipsnio 3 dalies b punktas, kaip nukrypti leidžianti nuostata, turi būti aiškinamas siaurai (2003 m. rugsėjo 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Freistaat Sachsen ir kt. / Komisija*, C-57/00 P ir C-61/00 P, Rink. p. I-9975, 98 punktas). Todėl negalima manyti, kad Komisija, priimdama sprendimą leisti teikti griežtai tik minimalią pagalbą, būtiną pagalbos gavėjo restruktūrizavimui užtikrinti, kad siekiant atitaisyti didelius ekonomikos sutrikimus šis galėtų pakankamai plėtoti veiklą, tokios nuostatos nepaiso.

201 Trečia, pažymėtina, kad Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse numatyti tam tikri konkretūs bankų sektoriui taikomi kriterijai (žr. komunikato dėl priemonių, priimtų dėl finansų krizės, 6 dalį ir Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 25 dalies a punkte nurodytą išnašą).

202 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia manyti, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija, pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires nagrinėdama sistemiškai svarbiems sunkumų patiriantiems bankams skirtos restruktūrizavimo pagalbos suderinamumą, turėjo teisę taikyti EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą.

203 Todėl siekiant patikrinti, ar Komisija šiuo atveju galėjo taikyti Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires, reikia išnagrinėti, ar ji galėjo nuspręsti, kad, pirma, *WestLB* yra sistemiškai svarbus sunkumų patiriantis bankas ir, antra, jis gavo restruktūrizavimo pagalbą.

204 Šiuo klausimu pirmiausia pažymėtina, kad šalys neginčija, jog tiesioginis ginčijamos garantijos tikslas buvo išvengti neigiamo poveikio, kurį 23 mlrd. EUR portfelio rinkos vertės sumažėjimas turėjo *WestLB* balansui. Šalys iš esmės nurodo, kad jeigu ši priemonė arba bet kokia kita lygiavertį poveikį turinti paramos priemonė nebūtų priimta, *WestLB* būtų patyręs didelių finansinių sunkumų, dėl kurių būtų kilęs pavojus jo bankinės veiklos tęstinumui trumpuoju laikotarpiu ir net būtų reikėję nutraukti veiklą. Todėl Komisija galėjo nuspręsti – ir nepadarė klaidos, – kad *WestLB* yra sunkumų patirianti įmonė, kaip tai suprantama pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 9 dalį; tai ji jau buvo nurodžiusi laikinojo sprendimo 44 ir 45 konstatuojamosiose dalyse, be to, nei Vokietijos Federacinė Respublika, nei ieškovė to neginčijo.

205 Kitaip, negu ieškovė nurodė teismo posėdyje, tai, kad ginčijamą garantiją suteikė *WestLB* akcininkas, nereiškia, jog šis bankas negali būti laikomas sunkumų patiriančia įmone, kaip tai suprantama pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 9 dalį.

206 Iš tikrųjų pritarus ieškovės teiginiui kiltų sisteminių kliūčių daugelį valstybės įmonių laikyti sunkumų patiriančiomis įmonėmis. Tačiau akivaizdu, kad Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 9 dalies tikslas yra ne šios dalies netaikyti valstybės įmonėms, bet įmones, kurios nesuteikus valstybės pagalbos nepajėgia tęsti veiklos, – šios įmonės laikomos sunkumų patiriančiomis įmonėmis – atskirti nuo įmonių, kurioms tokia pagalba nebūtina.

207 Todėl tai, kad ginčijamą garantiją suteikė *WestLB* akcininkas, neturi jokio poveikio klausimui, ar *WestLB* galėjo būti laikomas sunkumų patiriančia įmone. Vienintelis šiuo požiūriu svarbus klausimas yra tas, ar šis bankas galėjo įveikti ekonominius sunkumus nesuteikus viešosios paramos, kuri gali būti laikoma valstybės pagalba, o ieškovė tokio klausimo nekelia.

208 Be to, reikia priminti, kad pati ieškovė nurodė, jog *WestLB* yra sistemiškai svarbus Vokietijos ekonomikai.

209 Galiausiai pažymėtina, kad ieškovė neginčijo, jog blogo banko įsteigimas gali būti laikomas *WestLB* restruktūrizavimu arba ginčijama garantija gali būti laikoma restruktūrizavimo pagalba.

210 Šiomis aplinkybėmis reikia manyti, kad ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka buvo galima nagrinėti remiantis Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėmis.

211 Kadangi ieškovės argumentus galima aiškinti taip, kad juose nurodyta, jog Komisija padarė teisės klaidą, nes ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka nagrinėjo remdamasi šiomis gairėmis, šiuos argumentus reikia atmesti.

212 Bet kuriuo atveju pažymėtina, kad, kaip teisingai nurodo Komisija, ginčijamame sprendime ji ne tik išnagrinėjo ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka, remdamasi Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse nurodytomis sąlygomis. Iš šio sprendimo 63 ir 76–79 punktų matyti, kad Komisija atsisakė iš *WestLB* reikalauti nuosavo indėlio, lygaus ne mažiau kaip 50 % restruktūrizavimo sąnaudų, nors minėtų gairių 44 dalyje šis mažiausias indėlis iš esmės numatytas didžiųjų įmonių restruktūrizavimo atveju. Komisija nusprendė, kad atsižvelgiant į *WestLB* išorės skolą bankas šio su nuosavu indėliu susijusio tikslo praktiškai nepajėgtų įgyvendinti. Be to, Komisija pažymėjo, kad sisteminės finansų krizės aplinkybėmis reikalauti iš *WestLB* tiksliai nustatyto nuosavo įnašo būtų netinkama.

213 Todėl tai, kad Komisija ginčijamą garantiją bankui *WestLB* pasirinko leisti teikti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punkte numatytą nuostatą, leidžiančią nukrypti nuo draudimo teikti valstybės pagalbą, lėmė, kad leidimas suteiktas tam tikrais aspektais nustačius ne tokias griežtas sąlygas kaip tos, kurios paprastai numatytos Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse, kitaip, negu iš esmės nurodo ieškovė.

214 Taigi antrąjį kaltinimą taip pat reikia atmesti.

215 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, šią dalį reikia atmesti.

Papildoma antra dalis, susijusi su tuo, kad Komisija ginčijamame sprendime neteisingai nustatė griežtesnes sąlygas negu tos, kurias galima nustatyti kartu taikant Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires ir EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą

216 Ieškovė nurodo, kad ginčijamas sprendimas turėtų būti panaikintas, net jeigu būtų nuspręsta, jog EB 87 straipsnio 3 dalies b ir c punktų nuostatose numatytų nukrypti leidžiančių nuostatų tikslas vienodas, nes Komisija šiame sprendime nustatė griežtesnes sąlygas negu tos, kurias galima nustatyti taikant Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires. Šiuo klausimu ieškovė pateikė tam tikrų sprendimų dėl keliems bankams suteiktos pagalbos, kuriuos Komisija priėmė prieš finansų krizę ir kilus šiai krizei, lyginamąją lentelę. Ieškovės teigimu, iš šios lentelės matyti, kad leidimas teikti pagalbą, kuria siekiama išvengti ekonomikos sutrikimų, suteiktas nustačius griežtesnes sąlygas negu tuo atveju, kai leidžiama teikti pagalbą, kuria siekiama išvengti bankroto esant tinkamai ekonominei aplinkai. Ieškovė pažymi, kad nė vienu šioje lentelėje nurodytu atveju, išskyrus *WestLB* atvejį, Komisija nereikalavo pakeisti pagalbos gavėjų akcininkų.

217 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

218 Šiuo klausimu pažymėtina, pirma, kad ieškovės pateiktoje lyginamojoje lentelėje kiekvieno į sąrašą įtraukto sprendimo atveju nurodyta, kiek turi būti sumažintas atitinkamos pagalbos gavėjo balansas, kad Komisija suteiktų leidimą. Ieškovės teigimu, pirma, kai kurie sprendimai priimti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, o kiti – pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą ir, antra, Komisija visais atvejais taikė Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires, ir ji to neginčija.

219 Tačiau, kaip teisingai nurodo Komisija, pagal šią lentelę negalima vertinti nei faktinių ir teisinių aplinkybių, kuriomis suteikta pagalba, nei kiekvienu atveju Komisijos nurodytų motyvų. Remiantis ja taip pat negalima vertinti to, ar kitos sąlygos, kurias nustačiusi Komisija suteikė kiekvieną leidimą, yra griežtesnės ar ne tokios griežtos, arba vertinti nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse išdėstytų principų, ir restruktūrizavimo, kurį Komisija leido vykdyti. Taigi, pavyzdžiui, iš šioje lentelėje pateiktos informacijos nematyti, kad Komisija atsisakė iš *WestLB* reikalauti nuosavo indėlio, ne mažesnio kaip 50 % restruktūrizavimo sąnaudų, nors į šį atsisakymą turi būti atsižvelgiama vertinant, ar sąlygos, kurias nustačiusi Komisija leido teikti ginčijamą garantiją, yra griežtesnės ar ne tokios griežtos. Todėl šiuo atveju ieškovės išvadų, padarytų remiantis šia lentele, svarbos nereikia pervertinti.

220 Antra, kalbėdama apie pareigą parduoti ieškovė visiškai nepaaiškina, kodėl ši sąlyga griežtesnė už tas, kurias galima nustatyti kartu taikant Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires ir EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

221 Bet kuriuo atveju sąlygų, kurios gali būti nustatytos sprendime ir kuriomis siekiama užtikrinti ilgalaikį pagalbos gavėjo gyvybingumą, pobūdis ir apimtis neišvengiamai priklauso nuo atitinkamos rinkos ar rinkų ekonominės padėties ir pagalbos gavėjo patiriamų ekonominių sunkumų.

222 Tačiau, kaip teisingai nurodo Komisija, visiškai negalima atmesti, kad šios sąlygos tam tikrais aspektais neturi būti griežtesnės, kai pagalba bankui suteikiama patiriant didelę finansų krizę. Iš tikrųjų rinkai labai susilpnėjus juo labiau gali pasirodyti būtina sumažinti sunkumų patiriančios įmonės rizikos struktūrą ir profilį, siekiant užtikrinti šios įmonės išlikimą, ir negalima atmesti galimybės dėl to reikalauti, kad būtų pakeisti jos akcininkai.

223 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, šią dalį reikia atmesti.

224 Todėl reikia atmesti visą trečiąjį pagrindą.

Antrasis pagrindas, susijęs su EB 87 straipsnio 1 dalies ir pareigos motyvuoti pažeidimu, nes Komisija nepateikė įrodymo, kad ginčijama garantija turi poveikį konkurencijai, ir nenurodė pakankamai priežasčių, kodėl dėl šios garantijos iškraipyta konkurencija

225 Ieškovė nurodo, kad ginčijamame sprendime Komisija nepateikė įrodymo, jog ginčijama garantija turi poveikį konkurencijai, ir nenurodė pakankamai priežasčių, kodėl dėl šios garantijos iškraipyta konkurencija. Todėl, ieškovės nuomone, Komisija pažeidė EB 87 straipsnio 1 dalį ir jai tenkančią pareigą motyvuoti.

226 Šiomis aplinkybėmis ir šiuo etapu taip pat jau reikia nagrinėti aštuntajame pagrinde ieškovės pateiktą argumentą, kad „ginčijamas sprendimas nepakankamai motyvuotas, nes jame nenurodyta, ar finansų sektoriuje, kuriam turi įtakos rinkos nesėkmės ir valstybių narių suteikta 3 000 mlrd. EUR viešoji pagalba, dėl [ginčijamos garantijos] iškraipyta konkurencija ir koks šio iškraipymo pobūdis“.

227 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

228 Reikia priminti, kad pagal EB 87 straipsnio 1 dalį draudžiama teikti pagalbą, kuri daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ir dėl kurios iškraipoma arba gali būti iškraipyta konkurencija. Tačiau, kaip teisingai nurodo Komisija, vertindama šias dvi sąlygas ji privalo ne nustatyti, kad pagalba turėjo realų poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ir kad iš tikrųjų iškraipyta konkurencija, o tik išnagrinėti, ar ši pagalba gali daryti poveikį tokiai prekybai ir dėl jos gali būti iškraipyta konkurencija (2005 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija / Komisija*, C-66/02, Rink. p. I-10901, 111 punktas).

229 Todėl tai, kad Komisija ginčijamame sprendime nepateikė įrodymo, jog dėl ginčijamos garantijos iškraipyta konkurencija, negali būti nei EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimas, nei Komisijos pareigos motyvuoti pažeidimas. Vieninteliai svarbūs klausimai yra, pirma, ar Komisija šiame sprendime nurodė priežastis, kodėl dėl šios garantijos gali būti iškraipyta konkurencija, ir, antra, jei reikia, ar ieškovei pavyko įrodyti, kad šios priežastys klaidingos.

230 Pirmiausia reikia nagrinėti pirmąjį klausimą dėl motyvavimo, paskui – antrąjį klausimą dėl esmės.

Ginčijamo sprendimo motyvavimas pagrindžiant ginčijamos garantijos poveikį konkurencijai

231 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 253 straipsnyje nustatytas reikalavimas motyvuoti turi atitikti ginčijamo akto pobūdį ir motyvuojant turi būti aiškiai ir nedviprasmiškai pateikti institucijos, kuri priėmė šį aktą, argumentai, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti šios priemonės kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes, visų pirma į akto turinį, motyvų, kuriais remiamasi, pobūdį ir į interesą gauti paaiškinimų, kurį asmenys, kuriems šis aktas skirtas, arba kiti asmenys, su kuriais šis aktas tiesiogiai ir konkrečiai susijęs, gali turėti. Nereikalaujama motyvuojant išvardyti visų susijusių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes klausimas, ar akto motyvavimas atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į

aplinkybes bei visas teisės taisykles, kuriomis reglamentuojamas atitinkamas klausimas (1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktas; 2003 m. rugsėjo 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija / Komisija*, C-301/96, Rink. p. I-9919, 87 punktas ir 2004 m. birželio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-42/01, Rink. p. I-6079, 66 punktas).

232 Pagal pirmesniame punkte nurodytą principą, taikomą priemonę kvalifikuojant kaip pagalbą, reikalaujama, kad būtų nurodytos priežastys, dėl kurių Komisija mano, jog nagrinėjama priemonė patenka į EB 87 straipsnio 1 dalies taikymo sritį. Šiuo klausimu net tuo atveju, kai iš aplinkybių, kuriomis pagalba buvo suteikta, yra aišku, kad ji daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ir dėl jos iškraipoma ar gali būti iškraipyta konkurencija, Komisija privalo bent nurodyti šias aplinkybes savo sprendimo motyvuose (1988 m. birželio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Graikija / Komisija*, 57/86, Rink. p. 2855, 15 punktas; 1996 m. spalio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija ir kt. / Komisija*, C-329/93, C-62/95 ir C-63/95, Rink. p. I-5151, 52 punktas ir 2000 m. rugsėjo 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija / Komisija*, C-156/98, Rink. p. I-6857, 98 punktas).

233 Tačiau jeigu sprendimas dėl valstybės pagalbos priimtas atitinkamai vyriausybei gerai žinomomis aplinkybėmis ir atitinka nusistovėjusią sprendimų priėmimo praktiką, visų pirma susijusią su šia vyriausybe, toks sprendimas gali būti motyvuotas glaustai (žr. 2010 m. sausio 21 d. Teisingumo Teismo nutarties *Iride ir Iride Energia / Komisija*, C-150/09 P, neskelbiamos Rinkinyje, 23 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

234 Ginčijamame sprendime nepateiktas konkretus motyvavimas dėl to, ar dėl ginčijamos garantijos gali būti iškraipyta konkurencija. Šio sprendimo 52 konstatuojamoje dalyje Komisija nurodė:

„Reikia nustatyti, ar [Komisija pažymi, kad] [ginčijama garantija] yra savininkų [akcininkų] suteiktos sanavimo pagalbos tęsinys. Kaip jau konstatuota [laikinajame sprendime], [ginčijama garantija] laikytina [yra] valstybės pagalba. Šito [Vokietijos Federacinė Respublika] neginčija."

235 Taigi ginčijamame sprendime motyvuojant ginčijamos garantijos pripažinimą pagalba, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, taigi neišvengiamai motyvuojant ir klausimą, ar dėl šios garantijos gali būti iškraipyta konkurencija, visada daroma nuoroda į laikinajame sprendime pateiktą motyvavimą, kaip nurodo ir pati ieškovė.

236 Pirmiausia reikia nagrinėti, ar Komisija galėjo apsiriboti nuoroda į laikinajame sprendime pateiktą motyvavimą.

237 Šiuo klausimu pažymėtina, kad šio sprendimo 233 punkte minėtoje Nutartyje *Iride ir Iride Energia / Komisija* Teisingumo Teismas nagrinėjo, ar sprendimas (toliau – Sprendimas *Iride*) pakankamai motyvuotas – jame Komisija dėl priemonės kvalifikavimo kaip valstybės pagalbos tik nurodė, jog ji „konstatavo, kad nagrinėjama priemonė [turi] būti laikoma valstybės pagalba" (žr. šio sprendimo 233 punkte minėtą Nutartį *Iride ir Iride Energia / Komisija*, aiškinamą atsižvelgiant į 2009 m. vasario 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Iride ir Iride Energia / Komisija*, T-25/07, Rink. p. II-245, 67 punktą; dėl šio sprendimo pareiškus apeliacinį skundą buvo priimta minėta nutartis).

238 Remdamasis dviem aplinkybėmis Teisingumo Teismas nusprendė, kad šis motyvavimas pakankamas. Pirma, atitinkama vyriausybė savo pranešime nagrinėjamą priemonę pati pripažino valstybės pagalba. Antra, teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis priimtas Sprendimas *Iride*, apėmė sprendimą dėl kitam pagalbos gavėjui suteiktos valstybės pagalbos (toliau – Sprendimas *ENEL*), kuris pakankamai motyvuotas ir priimtas susijusiomis ir gana panašiomis faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis (šio sprendimo 233 punkte minėtos Nutarties *Iride ir Iride Energia / Komisija* 24 ir 26 punktai).

239 Pažymėtina, kad abi aplinkybės, kuriomis Teisingumo Teismas rėmėsi šio sprendimo 233 punkte minėtoje Nutartyje *Iride ir Iride Energia / Komisija*, kad nuspręstų, jog Sprendimas *Iride* pakankamai motyvuotas, iš esmės yra susiklosčiusios ir šiuo atveju.

240 Pirma, Vokietijos Federacinė Respublika, 2008 m. balandžio 11 d. atsiuntusi Komisijai papildomą pranešimą apie blogą banką ir paprašiusi laikino leidimo jį steigti, pripažino, jog toks steigimas yra valstybės pagalba bankui *WestLB* (laikinojo sprendimo 4 ir 25 konstatuojamosios dalys). Tačiau iš bylos medžiagos nematyti, kad Vokietijos Federacinė Respublika laikinąjį sprendimą, t. y. jo nuostatas, kuriomis ginčijama garantija pripažinta valstybės pagalba, vėliau būtų užginčijusi.

241 Antra, abu sprendimai – ginčijamas sprendimas ir laikinasis sprendimas – susiję su ta pačia valstybės priemone (ginčijama garantija), tuo pačiu pagalbos gavėju (*WestLB*) ir tuo pačiu tikslu (užtikrinti, kad *WestLB* nebūtų priverstas nutraukti veiklos dėl 23 mlrd. EUR portfelio rinkos vertės sumažėjimo patiriant finansų krizę). Šiomis sąlygomis reikia manyti, kad šie du sprendimai priimti susijusiomis ir gana panašiomis faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis.

242 Galiausiai svarbu pažymėti, kad nuo Sprendimo *ENEL* priėmimo (2004 m. gruodžio 1 d.) iki Sprendimo *Iride* priėmimo (2006 m. lapkričio 8 d.) praėjo 23 mėnesiai, o nuo laikinojo sprendimo priėmimo (2008 m. balandžio 30 d.) iki ginčijamo sprendimo priėmimo (2009 m. gegužės 12 d.) – 12 mėnesių ir 12 dienų.

243 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia manyti, kad ginčijamame sprendime Komisija galėjo apsiriboti nuoroda į priemonės pripažinimą valstybės pagalba laikinajame sprendime.

244 Be to, reikia nagrinėti, ar laikinasis sprendimas šiuo klausimu pakankamai motyvuotas.

245 Šis motyvavimas pateiktas laikinojo sprendimo 30 punkte, kuris išdėstytas taip:

„Komisija konstatuoja, kad *WestLB* vykdo tarpvalstybinę ir tarptautinę veiklą, todėl bet kokia iš valstybinių išteklių suteikta nauda trukdytų konkurencijai bankų sektoriuje ir darytų poveikį Sąjungos vidaus prekybai (2007 m. birželio 27 d. Komisijos sprendimo BAWAG byloje C 50/2006, dar nepaskelbto, 127 punktas).“

246 Laikinojo sprendimo motyvavimas turi būti papildytas 2007 m. birželio 27 d. Komisijos sprendime dėl valstybės pagalbos C 50/2006 (ex NN 68/2006, CP 102/2006), kurią Austrijos Respublika suteikė BAWAG-PSK (OL L 83, 2008, p. 7; toliau – Sprendimas BAWAG-PSK), pateiktu motyvavimu, į kurį Komisija daro nuorodą. Tačiau, kaip pati Komisija nurodė atsakyme į Bendrojo Teismo raštu pateiktą klausimą, laikinojo sprendimo 30 konstatuojamojoje dalyje ji padarė rašybos klaidą nurodžiusi Sprendimo BAWAG-PSK 127 konstatuojamąją dalį, kuri nesusijusi su klausimu, ar dėl Sprendime BAWAG-PSK nurodytos pagalbos gali būti iškraipyta konkurencija. Iš tikrųjų šis klausimas išnagrinėtas Sprendimo BAWAG-PSK 121–125 konstatuojamosiose dalyse, kurios išdėstytos taip:

„121. Pagal EB sutarties 87 straipsnio 1 dalį draudžiama teikti pagalbą, kuri daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ir iškraipo arba gali iškraipyti konkurenciją.

122. Komisija savo teisiniame vertinime neturi įrodyti faktinio pagalbos poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai ir faktinio konkurencijos iškraipymo, bet tik tai, ar pagalba gali turėti poveikio minėtai prekybai ir iškraipyti konkurenciją. Jei valstybės narės teikiama pagalba sustiprina vienos įmonės poziciją kitų [jos] konkurentų atžvilgiu Bendrijos vidaus prekyboje [vidaus rinkoje], reikia laikyti, kad pagalba daro poveikį jų [jos] konkurencingumui.

123. Komisija primena, kad bankų sektorius jau daugelį metų yra atviras konkurencijai. Konkurencija, kuriai atsirasti sąlygas sukūrė EB sutartyje numatytas laisvas kapitalo judėjimas, dėl sėkmingo [laipsniško] rinkos liberalizavimo dar pagerėjo.

124. BAWAG-PSK turi šakinių filialų ir pavaldžiųjų [patronuojamųjų] įmonių įvairiose valstybėse narėse <…> Ir atvirkščiai, kitų valstybių narių bankai taip pat veikia Austrijoje <…>

125. Galiausiai bankų sektoriuje vyksta valstybių narių tarpusavio prekyba. Garantija stiprina BAWAG-PSK bendrovę kitų bankininkystės įmonių, su kuriomis ji konkuruoja Bendrijos [Europos Sąjungos] vidaus rinkoje, atžvilgiu. Todėl garantija gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ir iškraipyti konkurenciją.“

247 Iš visų išdėstytų pastabų matyti, kad Komisija laikinajame sprendime nusprendė, jog ginčijama garantija gali daryti poveikį konkurencijai bankų sektoriuje, nes, pirma, šis sektorius atviras konkurencijai, antra, dėl ginčijamos garantijos sustiprėja *WestLB* padėtis rinkose, kuriose šis bankas veikia, palyginti su pagalbos negavusių bankų padėtimi, ir, trečia, *WestLB* vykdo tarpvalstybinę ir tarptautinę veiklą.

248 Reikia išnagrinėti, ar šis motyvavimas atitinka teismo praktikoje nustatytus reikalavimus, atsižvelgiant į laikinojo sprendimo aplinkybes ir visas teisės taisykles, kuriomis reglamentuojamas atitinkamas klausimas.

249 Pirma, Sąjungos teismas nustatė, kad valstybės pagalbos srityje sąlygos, susijusios atitinkamai su poveikiu valstybių narių tarpusavio prekybai ir konkurencijos iškraipymu, paprastai yra neatskiriamai susijusios, ir nusprendė, kad tuo atveju, kai dėl pagalbos sustiprėja įmonės padėtis, palyginti su kitomis vykdant Bendrijos vidaus prekybą konkuruojančiomis įmonėmis, reikia manyti, kad pagalba turėjo įtakos šiai prekybai (žr. 2000 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Alzetta ir kt. / Komisija*, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97-T-607/97, T-1/98, T-3/98-T-6/98 ir T-23/98, Rink. p. II-2319, 81 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

250 Tačiau neginčijama ir akivaizdu tai, kad *WestLB* veikia kelių valstybių narių rinkoje ir kad Vokietijos rinkoje jis iš tikrųjų arba galbūt konkuruoja su keliais bankais, įsteigtais kitose valstybėse narėse.

251 Antra, kaip Komisija nurodė Sprendimo BAWAG-PSK 123 konstatuojamojoje dalyje, bankų sektorius Bendrijos lygmeniu buvo labai liberalizuotas. Taigi iš teismo praktikos matyti, kad dėl šios aplinkybės konkurencija, jau galėjusi vykti dėl Sutartyje numatyto laisvo kapitalo judėjimo, dar labiau stiprėja, o tai reiškia, kad pagalba turi tikrą ar galimą poveikį konkurencijai ir valstybių narių tarpusavio prekybai (2006 m. sausio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Cassa di Risparmio di Firenze ir kt.*, C-222/04, Rink. p. I-289, 142 ir 145 punktai).

252 Galiausiai, trečia, kaip Komisija nurodė Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 4 dalyje, neproduktyvių įmonių pasitraukimas – tai įprastas rinkai veiksmas, ir restruktūrizavimo pagalba yra viena iš valstybės pagalbos, dėl kurios konkurencija iškraipoma labiausiai, rūšių, taigi EB sutartyje nurodytas bendras draudimo teikti minėtą pagalbą principas turi likti šios pagalbos taisyklė, o galimybės nukrypti nuo jos – ribojamos.

253 Šiuo klausimu reikia pripažinti, kad iš esmės suteikus pagalbą konkurencija neišvengiamai iškraipoma tuo atveju, kai pagalba būtina įmonei išlikti ir be jos įmonė nutrauktų veiklą, nes šios įmonės užimamų rinkos dalių negali pasidalyti jos konkurentai.

254 Atsižvelgiant į šias pastabas reikia pripažinti, kad sprendimo, kuriuo restruktūrizavimo pagalba, suteikta svarbią tarpvalstybinę veiklą vykdančiai įmonei, kaip antai *WestLB*, veikiančiai Sąjungos lygmeniu liberalizuotame sektoriuje, kaip antai bankų sektorius, ir galėjusiai pasitraukti iš rinkos, jeigu pagalba nebūtų suteikta, pripažįstama valstybės pagalba, motyvavimas gali būti labai glaustas.

255 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, laikinajame sprendime pateiktas klausimo, ar dėl ginčijamos garantijos gali būti daromas poveikis konkurencijai, motyvavimas turi būti laikomas pakankamu.

Ginčijamo sprendimo motyvų, susijusių su ginčijamos garantijos poveikiu konkurencijai, pagrįstumas

256 Abejodama ginčijamo sprendimo motyvų, susijusių su tuo, ar dėl ginčijamos garantijos galėjo būti daromas poveikis konkurencijai, pagrįstumu ieškovė pateikia du argumentus. Pirmajame argumente ji nurodo, kad norėdama patikrinti, ar ginčijama garantija, kuri laikinajame sprendime pripažinta valstybės pagalba, gali ir toliau būti pripažįstama tokia pagalba, Komisija turėjo išnagrinėti tikrą rinkos padėtį, kuri buvo susiklosčiusi ginčijamo sprendimo priėmimo dieną. Antrajame argumente ieškovė nurodo, kad dėl pagalbos, kuri finansų sektoriui teikiama nuo 2008 m., konkurencija negali būti iškraipoma.

– Pirmasis argumentas, kad Komisija turėjo išnagrinėti tikrąją rinkos padėtį, kuri buvo susiklosčiusi ginčijamo sprendimo priėmimo dieną

257 Ieškovė nurodo, kad nagrinėdama, ar dėl ginčijamos garantijos galėjo būti iškraipyta konkurencija, Komisija negalėjo viso labo pateikti nuorodos į laikinąjį sprendimą. Ieškovės nuomone, priimdama sprendimą, kuriuo konstatuojama, kad priemonė patenka į EB 87 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, Komisija visada privalo nagrinėti tikrą rinkos padėtį, kuri yra susiklosčiusi šio sprendimo priėmimo dieną. Ieškovė pažymi, kad šiuo atveju Komisija tokią padėtį privalėjo išnagrinėti pirmiausia. Pirma, nuo laikinojo sprendimo iki ginčijamo sprendimo priėmimo finansų krizė tapo viena didžiausių per šimtmetį, todėl Komisija leido finansų sektoriui suteikti iš viso maždaug 3 000 mlrd. EUR pagalbą. Taigi, ieškovės nuomone, abejotina, kad priimant ginčijamą sprendimą dar vyko konkurencija, kurią šiame sektoriuje buvo galima iškraipyti. Be to, ieškovė pažymi, kad galimą konkurenciją sunku labai iškraipyti dėl 5 mlrd. EUR pagalbos, t. y. 0,167 % visos pagalbos, kurią Komisija dėl finansų krizės leido teikti iki ginčijamo sprendimo priėmimo. Antra, laikinasis sprendimas susijęs su laikina sanavimo priemone, o ginčijamas sprendimas – su nuolatine restruktūrizavimo priemone.

258 Reikia pripažinti, kad tai, ar priemonė yra valstybės pagalba, iš esmės turi būti sprendžiama remiantis objektyvia informacija, vertinama pagal tą dieną, kurią Komisija priėmė sprendimą, taigi Sąjungos teismas vykdo tik iki šios dienos Komisijos atlikto padėties vertinimo kontrolę (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Freistaat Sachsen*, C-334/07 P, Rink. p. I-9465, 50 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

259 Tačiau reikia pripažinti, kad jeigu neužginčytame sprendime Komisija priemonę jau pripažino valstybės pagalba – šiuo atveju laikinajame sprendime tokia pagalba ji pripažino ginčijamą garantiją, – ji nebūtinai privalo iš naujo nagrinėti konkurencinės padėties, susiklosčiusios tą dieną, kurią priėmė naują sprendimą, kuriame ta pati priemonė ir toliau pripažįstama valstybės pagalba, jeigu šie du sprendimai priimti susijusiomis ir gana panašiomis faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis.

260 Taigi ieškovės argumentais negalima įrodyti, kad nuo laikinojo sprendimo iki ginčijamo sprendimo priėmimo aplinkybės pasikeitė, todėl Komisija galimą ginčijamos garantijos poveikį konkurencijai privalėjo nagrinėti iš naujo.

261 Pirma, tai, kad nuo laikinojo sprendimo priėmimo (2008 m. balandžio 30 d.) iki ginčijamo sprendimo priėmimo (2009 m. gegužės 12 d.) finansų krizė galbūt pagilėjo ir šiuo laikotarpiu Komisija leido finansų sektoriui teikti ne vieną valstybės pagalbą, kurios bendra suma didelė, netrukdo priimtą sunkumų patiriančiam bankui skirtą priemonę ir toliau laikyti valstybės pagalba, iš naujo neišnagrinėjus šiame sektoriuje vykstančios konkurencijos.

262 Antra, šis sektorius Bendrijos lygmeniu buvo labai liberalizuotas, todėl konkurencija, jau galėjusi vykti dėl Sutartyje numatyto laisvo kapitalo judėjimo, dar labiau sustiprėjo (šio sprendimo 251 punkte minėto Sprendimo *Cassa di Risparmio di Firenze ir kt.* 145 punktas). Taigi ieškovė negali teigti, kad sustiprėjusi konkurencija dėl galbūt pagilėjusios finansų krizės ir leidimo teikti pirmesniame punkte nurodytą pagalbą buvo panaikinta tiek, kad ginčijama garantija jai nebegalėjo daryti poveikio.

263 Bet kuriuo atveju reikia pripažinti, kad suteikus 5 mlrd. EUR valstybės pagalbą, dėl kurios sunkumų patiriantis didelis bankas gali tęsti veiklą, taigi neprarasti užimamų didelių rinkos dalių, kurios atitektų konkurentams, iš esmės gali būti daromas poveikis vykstančiai konkurencijai, net jeigu ši konkurencija labai susilpnėjusi.

264 Antra, ieškovė neprieštarauja Komisijos argumentui, kad daug valstybėse narėse įsteigtų bankų, įskaitant į *WestLB* panašius regioninius Vokietijos bankus, ginčijamo sprendimo priėmimo dieną nebuvo gavę jokios valstybės pagalbos. Kaip teisingai nurodo Komisija, ginčijamos garantijos suteikimas neišvengiamai turėjo poveikį šių bankų ir *WestLB* konkurenciniams santykiams, nors šią dieną kiti bankai ir buvo gavę didelę viešąją paramą.

265 Be to, iš teismo praktikos matyti, kad aplinkybė, jog pagalbos gavėjo, kuriam skirta priemonė, konkurentai gavo valstybės pagalbą, neturi įtakos šios priemonės pripažinimui valstybės pagalba (šio sprendimo 83 punkte minėto Sprendimo *Vlaams Gewest / Komisija* 54 punktas).

266 Antra, tai, kad priėmus ginčijamą sprendimą ginčijama garantija, kuri priimant laikinąjį sprendimą buvo suvokiama kaip pereinamojo laikotarpio atšaukiama priemonė, tapo nuolatine priemone, nereiškia, jog pasikeitė aplinkybės, dėl kurių Komisijai šiame sprendime gali būti neleidžiama daryti nuorodos į laikinajame sprendime nurodytą pripažinimą. Atvirkščiai, kaip teisingai pažymi Komisija, ji pagrįstai galėjo nuspręsti, kad priemonė, kuri pripažįstama valstybės pagalba – taigi dėl jos gali būti iškraipyta konkurencija – ir kuri taikoma nustačius laiko apribojimą, juo labiau turi būti pripažįstama valstybės pagalba nenustačius šio apribojimo.

267 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad aplinkybė, jog ginčijamame sprendime Komisija ne nagrinėjo, ar dėl ginčijamos garantijos buvo galima iškraipyti konkurenciją, bet padarė nuorodą į šio klausimo nagrinėjimą laikinajame sprendime, nėra EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimas. Taigi šį argumentą reikia atmesti.

– Antrasis argumentas, kad dėl pagalbos, kuri finansų sektoriui teikiama nuo 2008 m., konkurencija negali būti iškraipoma

268 Ieškovė nurodo, kad pagalbos, kuri finansų sektoriui teikiama nuo 2008 m., tikslas – išvengti šio sektoriaus žlugimo, todėl dėl jos konkurencija negali būti iškraipoma.

269 Šiuo klausimu užtenka pažymėti, kad ginčijamame sprendime Komisijos išnagrinėta pagalba yra individuali pagalba, suteikta vienam bankui – *WestLB*, o ne visam Vokietijos arba Europos finansų sektoriui skirta pagalba. Nors negalima atmesti galimybės, kad *WestLB* išlikimas teigiamą ekonominį poveikį taip pat gali turėti įstaigoms, kurioms valstybės paramos priemonės nebuvo taikytos, vis dėlto *WestLB* santykinė konkurencinė padėtis šių įstaigų atžvilgiu neišvengiamai yra geresnė negu tuo atveju, jeigu bankui būtų reikėję nutraukti veiklą.

270 Taigi ieškovės pateiktam argumentui negalima pritarti.

271 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad, pirma, ginčijamo sprendimo motyvavimas pagrindžiant, ar dėl ginčijamos garantijos galėtų būti iškraipyta konkurencija, yra pakankamas ir, antra, ieškovei nepavyko įrodyti, jog Komisijos pateikti motyvai klaidingi.

272 Todėl antrąjį pagrindą reikia atmesti.

Aštuntasis pagrindas, susijęs su pareigos motyvuoti pažeidimu

Pirminės pastabos

273 Pirmiausia reikia priminti, kad ieškovės pateiktas argumentas, jog ginčijamas sprendimas nepakankamai motyvuotas, nes jame nenurodyta, kad dėl ginčijamos garantijos galėtų būti iškraipyta konkurencija ir koks šio iškraipymo pobūdis, jau išnagrinėtas analizuojant antrąjį pagrindą.

274 Be to, ieškovė nurodo, kad ginčijamame sprendime nepakankamai motyvuotas ginčijamos garantijos atitikties EB 87 straipsnio 3 dalies b punktui vertinimas. Ieškovės nuomone, iš šio sprendimo motyvų negalima suprasti, kodėl jo priede nurodytos sąlygos būtinos ir proporcingos šioje nuostatoje nustatytam tikslui pasiekti. Taigi atsižvelgiant, pirma, į finansų krizės aplinkybes, antra, į ginčijamame sprendime reikalaujamų sąlygų taikymo sritį ir, trečia, į tai, kad šis sprendimas „aiškiai peržengia ankstesniais sprendimais apibrėžtas ribas“, motyvavimas turėjo būti labai išsamus.

275 Šiuo klausimu pažymėtina, kad ieškinys priimtinas tik tiek, kiek yra susijęs su pareigos parduoti sąlygų įtraukimu į ginčijamo sprendimo priedą, todėl ieškovės argumentai iš esmės gali būti nagrinėjami tik atsižvelgiant į su šiomis sąlygomis susijusį motyvavimą.

276 Šiuo klausimu ieškovė pažymi, pirma, kad ginčijamame sprendime turėjo būti išsamiau motyvuotas pareigos parduoti būtinumas, juo labiau kad lygiavertė pareiga nenustatyta vykdant kitas „panašias procedūras“. Ginčijamo sprendimo 69 konstatuojamojoje dalyje šiuo klausimu pateiktas motyvavimas, kad taupymo įstaigos ir ŠRV federacinė žemė kartais siekia priešingų tikslų, yra nepakankamas. Be to, įprasta, kad akcinės bendrovės savininkų interesai kartais prieštarauja vieni kitiems. Galiausiai ieškovė nurodo, kad ginčijamo sprendimo motyvavimo negalima papildyti tik Bendrajam Teismui Komisijos pateiktais paaiškinimais.

277 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

278 Reikia priminti, kad ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, jog ginčijama garantija yra sunkumų patiriančiai įmonei skirta restruktūrizavimo pagalba. Taigi, kaip nurodyta šio sprendimo 210 punkte, šios priemonės suderinamumą su bendrąja rinka ji galėjo nagrinėti remdamasi Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėmis.

279 Pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 17 dalį restruktūrizavimas grindžiamas įvykdomu, nuosekliu ir plataus masto planu, kurio tikslas – atkurti ilgalaikį įmonės gyvybingumą. Pagal šių gairių 34 dalį turi būti nustatyta sąlyga, kad individuali restruktūrizavimo pagalba suteikiama, jeigu įgyvendinamas restruktūrizavimo planas, kurį privalo patvirtinti Komisija.

280 Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 47 dalyje nustatyta, kad pagalbos gavėjas turi įgyvendinti visą pirmesniame punkte nurodytą planą ir vykdyti visus kitus sprendime, kuriuo suteikiamas leidimas, numatytus įpareigojimus. Bet koks plano ar įpareigojimų nevykdymas laikomas netinkamu pagalbos panaudojimu.

281 Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 35–37 dalyse nustatytos taisyklės, pagal kurias restruktūrizavimo planas turi būti pateiktas Komisijai, ir nurodyta šiame plane pateiktina informacija. Pirma, šiame plane turi būti visi reikiami paaiškinimai, įskaitant rinkos tyrimą ir aplinkybių, dėl kurių įmonė patiria sunkumų, aprašymą, kuriuo bus remiamasi vertinant siūlomas priemones. Antra, atitinkama valstybė narė turi prisiimti įsipareigojimus dėl šio plano. Trečia, planas turi sudaryti sąlygas per pagrįstą laikotarpį atkurti ilgalaikį įmonės gyvybingumą remiantis realistiškomis prielaidomis – taip baigus restruktūrizavimą įmonė visas savo sąnaudas galėtų padengti savarankiškai. Ketvirta, jei įmonė sunkumų patiria dėl savo valdymo sistemos trūkumų, reikia įdiegti būtinus šios sistemos pakeitimus.

282 Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 38–40 dalys susijusios su „nederamo [pernelyg didelio] konkurencijos iškraipymo vengimu“, kai konkurencija iškraipoma suteikus restruktūrizavimo pagalbą. Pagal šias nuostatas, pirma, reikia imtis kompensacinių priemonių siekiant apriboti neigiamą pagalbos poveikį konkurencijai ir tarpusavio prekybai (toliau – kompensacinės priemonės). Antra, šios priemonės turi būti „tinkamos“, t. y. dėl jų neturi pablogėti rinkos struktūra. Trečia, jos turi būti „proporcingos“ iškreipiamajam pagalbos poveikiui. Šiuo klausimu pažymėtina, kad priemonės pirmiausia turi būti susijusios su rinka ar rinkomis, kuriose po restruktūrizavimo atitinkama įmonė užims svarbią vietą. Antra, nors šios priemonės gali būti priimtos prieš skiriant pagalbą arba ją paskyrus, bet kuriuo atveju jos turi būti restruktūrizavimo plano dalis. Galiausiai jos neturi būti paprasčiausias nurašymas arba nuostolingos veiklos nutraukimas, nes tuomet dėl jų nesumažėtų atitinkamos įmonės pajėgumas arba dalis rinkoje (2012 m. vasario 14 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Electrolux / Komisija*, T-115/09 ir T-116/09, 44 punktas).

283 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog, pirma, restruktūrizavimo plano buvimas yra svarbiausia sąlyga, kad restruktūrizavimo pagalbą būtų galima laikyti suderinama su bendrąja rinka. Šis planas tampa svarbiausiu analizės, kurią šiuo klausimu turi atlikti Komisija (toliau – suderinamumo analizė), aspektu. Galiausiai Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse numatyta, kad teikti pagalbą gali būti leista automatiškai taikant sąlygą, kad būtų laikomasi Komisijos išnagrinėto ir patvirtinto plano.

284 Antra, restruktūrizavimo plane, kuriuo remdamasi Komisija atlieka suderinamumo analizę, turi būti numatytos dviejų rūšių priemonės, kurios skiriasi savo tikslu. Pirmosios rūšies priemonių tikslas – atkurti ilgalaikį įmonės ekonominį gyvybingumą, antrosios rūšies priemonių – užkirsti kelią bet kokiam pernelyg dideliam konkurencijos iškraipymui. Iš esmės nėra jokių kliūčių derėtis dėl visų restruktūrizavimo plane numatytų priemonių turinio, ir derybose kartu su Komisija ir atitinkama valstybe nare prireikus gali dalyvauti pagalbos gavėjas. Tačiau iš Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių matyti, kad dėl galutinio plano įsipareigojimus galiausiai turi prisiimti atitinkama valstybė narė.

285 Pagaliau kalbant apie restruktūrizavimo pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka pažymėtina, kad iš teismo praktikos matyti, jog pareiga motyvuoti įvykdyta, kai Komisijos sprendime nurodyti motyvai, kuriais remdamasi Komisija mano, kad pagalba pateisinama atsižvelgiant į Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse numatytas sąlygas, t. y. restruktūrizavimo plano buvimą, pakankamą pagalbos gavėjo ilgalaikio gyvybingumo įrodymą ir pagalbos proporcingumą šio gavėjo indėliui (pagal analogiją žr. 2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Corsica Ferries France / Komisija*, T-349/03, Rink. p. II-2197, 66 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

286 Remiantis tuo, kas išdėstyta, reikia, pirma, nustatyti, kokios apimties yra Komisijos pareiga nurodyti motyvus, kodėl ji nusprendė ginčijamą garantiją leisti teikti nustačiusi sąlygą, kad būtų laikomasi pareigos parduoti, ir, antra, išnagrinėti, ar ginčijamo sprendimo motyvavimas šiuo klausimu pakankamas.

Komisijos pareigos nurodyti motyvus, kodėl ji nusprendė ginčijamą garantiją leisti teikti nustačiusi sąlygą, kad būtų laikomasi pareigos parduoti, apimtis

287 Siekiant nustatyti, kokios apimties yra Komisijos pareiga nurodyti motyvus, kodėl ji nusprendė ginčijamą garantiją leisti teikti nustačiusi sąlygą, kad būtų laikomasi pareigos parduoti, reikia, pirma, nustatyti tikslą, į kurį atsižvelgdama Komisija turėjo pagrįsti šį sprendimą. Antra, reikia nustatyti, kokios apimties yra bendra Komisijos pareiga motyvuoti savo sprendimus, kuriais restruktūrizavimo pagalbą leidžiama teikti nustačius sąlygą, kad būtų laikomasi restruktūrizavimo planuose, dėl kurių atitinkamos valstybės narės prisiėmė įsipareigojimus, numatytų priemonių. Trečia, reikia išnagrinėti, ar šios pareigos apimtis skiriasi tuo atveju, kai Komisija nagrinėjamų planų laikymąsi nusprendžia užtikrinti pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį savo sprendimuose nustatydama tam tikras sąlygas. Galiausiai, ketvirta, reikia patikrinti, ar pareiga parduoti buvo įtraukta į pirmąjį išsamų *WestLB* restruktūrizavimo planą, dėl kurio Vokietijos Federacinė Respublika prisiėmė įsipareigojimus.

– Tikslas, į kurį atsižvelgdama Komisija turėjo pagrįsti savo sprendimą leisti teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus laikomasi pareigos parduoti

288 Ieškovė iš esmės teigia, kad Komisija, priimdama sprendimą leisti teikti restruktūrizavimo pagalbą, jeigu laikomasi tam tikrų sąlygų, siekia užtikrinti, kad būtų įvykdytas tikslas, kurio siekiama taikant bendrojo draudimo teikti valstybės pagalbą išimtį, kuria pagrįstas leidimas. Jeigu leidimas pagrįstas EB 87 straipsnio 3 dalies b punkte numatyta antrąja prielaida, šis tikslas, ieškovės nuomone, turi būti atitaisyti didelius valstybės narės ekonomikos sutrikimus.

289 Šį argumentą reikia atmesti.

290 Iš tikrųjų, kaip nurodyta šio sprendimo 284 punkte, tikslas, kurio Komisija siekia restruktūrizavimo pagalbą leisdama teikti, jeigu laikomasi restruktūrizavimo plane, dėl kurio atitinkama valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, numatytų priemonių, yra, pirma, užtikrinti pagalbos gavėjo ilgalaikio gyvybingumo atkūrimą ir, antra, užtikrinti, kad konkurencija nebūtų pernelyg iškraipyta.

291 Šiuo atveju, kaip nurodyta šio sprendimo 187 punkte, pareiga parduoti į ginčijamo sprendimo priedą buvo įtraukta kaip priemonė, skirta užtikrinti, kad būtų atkurtas ilgalaikis *WestLB* gyvybingumas. Todėl Komisija savo sprendimą leisti teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus laikomasi minėtos pareigos, turėjo pagrįsti atsižvelgdama tik į šį tikslą.

– Bendrosios Komisijos pareigos motyvuoti savo sprendimus, kuriais leidžiama teikti restruktūrizavimo pagalbą, jeigu laikomasi restruktūrizavimo planuose, dėl kurių atitinkamos valstybės narės prisiėmė įsipareigojimus, numatytų priemonių, apimtis

292 Pažymėtina, kad nors įrodyti, jog suteikta pagalba, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, iš esmės privalo Komisija, nukrypstant nuo šios nuostatos pagalbos suderinamumo su bendrąja rinka įrodinėjimo pareiga iš esmės tenka atitinkamai valstybei narei, kuri turi įrodyti, kad patenkintos šios nukrypti leidžiančios nuostatos taikymo sąlygos (šiuo klausimu žr. 2007 m. rugsėjo 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Olympiaki Aeroporia Ypiresies / Komisija*, T-68/03, Rink. p. II-2911, 34 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

293 Todėl jeigu Komisija, naudodamasi turima plačia diskrecija pagal EB 87 straipsnio 3 dalį vertinti valstybės pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka (žr. 183 punktą), savo gairėse arba komunikatuose reikalauja, kaip šiuo atveju, kad siekdama gauti leidimą teikti pagalbą atitinkama valstybė narė prisiimtų įsipareigojimus dėl plano, pagal kurį galima pasiekti tam tikrus konkrečius teisėtus tikslus, ši valstybė narė privalo įrodyti, kad pagal minėtą planą tokius tikslus galima pasiekti, o Komisija neprivalo nustatyti, kad kiekviena plane numatyta priemonė šiuo klausimu yra būtina.

294 Taigi atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 279–284 punktuose, restruktūrizavimo planas turi būti laikomas sudarytu iš visų įsipareigojimų, kuriuos pasiūlė valstybė narė, siekianti įrodyti, kad sąlygos, susijusios su nukrypti nuo bendrojo draudimo teikti valstybės pagalbą leidžiančia nuostata, patenkintos. Šių įsipareigojimų tikslas – pasiekti, kad Komisija priimtų sprendimą, kurio priėmimas atitinkamos valstybės narės atveju nepriskiriamas subjektinei teisei, t. y. nereiškia leidimo teikti pagalbą, dėl kurio galima išvengti konkurencijos padarinių; šie įsipareigojimai siūlomi siekiant užtikrinti, kad būtų pasiekti šio sprendimo 284 ir 290 punktuose nurodyti tikslai.

295 Be to, pagalbos gavėjui restruktūrizavimo planas tampa dokumentu, kuriame nurodytos visos atitinkamos valstybės narės nustatytos pagalbos teikimo sąlygos, nes ši valstybė narė Komisijai įsipareigoja pagalbą teikti tik tuo atveju, jeigu pagalbos gavėjas laikysis šio plano.

296 Šiomis aplinkybėmis reikia manyti, kad Komisija savo sprendime leisti teikti pagalbą būtent privalo, pirma, įrodyti, kad priemonė, dėl kurios suteiktas leidimas, iš tikrųjų turi būti kvalifikuojama kaip valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, antra, patikrinti, ar atitinkama valstybė narė įrodė, jog pagalbai gali būti taikoma viena iš EB 87 straipsnio 3 dalyje nurodytų nukrypti leidžiančių nuostatų, ir, trečia, konstatuoti, kad atsižvelgiant į visas restruktūrizavimo plane, dėl kurio ši valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, numatytas priemones galima manyti, jog bus užtikrintas ilgalaikis pagalbos gavėjo gyvybingumas ir dėl pagalbos konkurencija nebus pernelyg iškraipyta.

297 Tačiau, kitaip, negu iš esmės teigia ieškovė, Komisija neprivalo paaiškinti kiekvienos restruktūrizavimo plane numatytos priemonės būtinumo ar stengtis nustatyti tik kuo mažiau varžančių priemonių, pasirinktų iš tų priemonių, kuriomis galima užtikrinti pirmesniame punkte nurodytų tikslų įgyvendinimą, nebent atitinkama valstybė narė iš anksto yra prisiėmusi įsipareigojimus dėl restruktūrizavimo plano, kuriuo nustatyti mažesni suvaržymai ir kuris taip pat tinkamai atitinka šiuos tikslus, arba ši valstybė narė prieštaravo, kad tam tikros priemonės būtų įtrauktos į restruktūrizavimo planą, ir prisiėmė įsipareigojimus dėl šio plano, nes Komisija jai galutinai nurodė, jog nesant šių priemonių nebus leista teikti pagalbą; šiais atvejais sprendimas nustatyti sąlygą, kad pagalba teikiama, jeigu laikomasi minėtų priemonių, negali būti priskirtas atitinkamai valstybei narei.

298 Šią išvadą sustiprina, pirma, tai, kad restruktūrizavimo plane numatytų priemonių gali būti labai daug ir įvairių, todėl būtina turėti išsamių žinių apie pagalbos gavėjo vidaus veiklą ir struktūrą, jo komercinę padėtį ir jam suteiktas strategines galimybes, kad būtų galima numatyti alternatyvių priemonių. Kadangi Komisija šių žinių nebūtinai turi, ji negali nustatyti restruktūrizavimo plane, dėl kurio atitinkama valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, numatytoms priemonėms alternatyvių priemonių.

299 Antra, jeigu iš Komisijos būtų reikalaujama pagrįsti kiekvienos restruktūrizavimo plane numatytos priemonės būtinumą, tam tikrais atvejais tai galėtų trukdyti jai konstatuoti, kad bus užtikrintas ilgalaikis pagalbos gavėjo gyvybingumas. Atrodo, kad taip būtų tuo atveju, jeigu restruktūrizavimo plane būtų tam tikrų priemonių, kurios, vertinamos kartu, padėtų užtikrinti minėto pagalbos gavėjo gyvybingumą, tačiau nagrinėjamos atskirai šiuo klausimu nebūtų būtinos. Tokiu atveju Komisija negalėtų įrodyti, kad pasiūlytos priemonės tikrai būtinos, ir praktiškai negalėtų nustatyti sąlygos, kad pagalbą leidžiama teikti, jeigu laikomasi šių priemonių. Taigi ji negalėtų įsitikinti, kad pagalbos gavėjo gyvybingumas bus atkurtas.

300 Galiausiai, trečia, primintina, kad Komisijai leidus restruktūrizavimo pagalbą teikti bankui, kurio ekonominė padėtis pablogėjo tiek, kad jis galėtų nutraukti veiklą ir dėl jo galėtų kilti krizė nacionalinėje finansų rinkoje, šio banko veiklos tęstinumą galima užtikrinti tik įsikišus valstybei ir išvengus konkurencijos padarinių, siekiant atitaisyti didelius valstybės narės ekonomikos sutrikimus.

301 Nors šiomis aplinkybėmis ir pagrįsta reikalauti iš Komisijos užtikrinti, kad suteikta pagalba, pirma, šiai ekonomikai galėtų turėti teigiamą poveikį, kurio tikimasi, – tam visų pirma gali prireikti užtikrinti banko gyvybingumą – ir, antra, turėtų kuo mažesnį poveikį konkurencijai, būtų per daug reikalauti, kad Komisija taip pat įrodytų, jog dėl sąlygų, kuriomis leista teikti pagalbą, pagalbos gavėjas patirs kuo mažiau išlaidų.

302 Be to, šio sprendimo 296 ir 297 punktuose nurodyta išvada atitinka teismo praktiką, pagal kurią, kalbant apie restruktūrizavimo pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, Komisijos pareiga motyvuoti yra įvykdyta, jeigu atitinkamame sprendime nurodyti motyvai, kuriais remiantis pagalba pateisinama atsižvelgiant į Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse numatytas sąlygas, būtent restruktūrizavimo plano buvimą, pakankamą ilgalaikio pagalbos gavėjo gyvybingumo įrodymą ir pagalbos proporcingumą jos gavėjo indėliui (žr. šio sprendimo 285 punktą).

– Klausimas, ar bendrosios Komisijos pareigos motyvuoti savo sprendimus, kuriais leidžiama teikti restruktūrizavimo pagalbą, jeigu laikomasi restruktūrizavimo planų, dėl kurių atitinkamos valstybės narės prisiima įsipareigojimus, apimtis skiriasi tuo atveju, kai Komisija pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį restruktūrizavimo plano laikymąsi nusprendžia užtikrinti savo sprendime numatydama tam tikras sąlygas

303 Teismo posėdyje ieškovė teigė, kad tuo atveju, kai Komisija pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį nusprendžia sprendime, kuriuo leidžiama teikti restruktūrizavimo pagalbą, numatyti tam tikrą sąlygą, Komisijos pareiga motyvuoti turi būti laikoma kitokia negu šio sprendimo 296 ir 297 punktuose aprašyta pareiga.

304 Tačiau kadangi šiuo atveju tokia sąlyga atspindi restruktūrizavimo plane, dėl kurio atitinkama valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, numatytą priemonę, šį teiginį reikia atmesti.

305 Iš tikrųjų atsižvelgiant, pirma, į specialią su restruktūrizavimo plano pateikimu susijusią pareigą, kuri Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse nustatyta visoms valstybėms narėms, norinčioms suteikti restruktūrizavimo pagalbą įmonei, ir, antra, į tai, kad, kaip numatyta minėtose gairėse, pagalbą leidžiama teikti automatiškai taikant sąlygą, kad turi būti laikomasi šiame plane nurodytų priemonių, šias priemones reikia laikyti atitinkamos valstybės narės nustatytų pagalbos teikimo sąlygų dalimi (žr. šio sprendimo 295 punktą). Be to, šios sąlygos yra faktinių ir teisinių aplinkybių, kuriomis remdamasi atitinkama valstybė narė paprašė Komisijos atlikti pagalbos suderinamumo analizę, dalis.

306 Taigi, jeigu Komisija restruktūrizavimo pagalbą leidžia teikti nustačiusi tokią sąlygą, ji nei pagalbos gavėjui, nei atitinkamai valstybei narei netaiko jokio įpareigojimo, kurio ši valstybė narė nebuvo prisiėmusi iš anksto.

307 Be to, tokios sąlygos pažeidimo padariniai atitinkamai valstybei narei iš esmės prilygsta restruktūrizavimo plane, dėl kurio ši valstybė prisiėmė įsipareigojimus, numatytos priemonės nesilaikymo padariniams, kurie yra tokie: Komisija pagalbą galėtų laikyti netinkamai panaudota ir kreiptis į Teisingumo Teismą, kad būtų konstatuota, jog atitinkama valstybė narė nevykdė įsipareigojimų.

308 Galiausiai, kadangi Komisija bet kuriuo atveju nusprendė, jog leisti teikti ginčijamą garantiją galima tik atsižvelgiant į restruktūrizavimo plano, kuriame numatyta įgyvendinti tam tikras priemones, buvimą, neatrodo logiška reikalauti, kad Komisija nurodytų priežastis, kodėl jos sprendime leisti teikti pagalbą turi būti nustatyta sąlyga, kad šios priemonės būtų įgyvendintos.

309 Taigi reikia manyti, kad jeigu galima pripažinti, pirma, kad Vokietijos Federacinė Respublika iš anksto nebuvo prisiėmusi įsipareigojimų dėl išsamaus restruktūrizavimo plano, kuriuo nustatyti mažesni suvaržymai ir kuris taip pat tinkamai atitinka šiuos tikslus, ir, antra, ji neprieštaravo, kad pareiga parduoti būtų įtraukta į galutinį restruktūrizavimo planą, ir pasiūlė šią pareigą įtraukti vien dėl to, kad Komisija jai galutinai nurodė, jog priešingu atveju nebus leista teikti pagalbos (žr. šio sprendimo 297 punktą), Komisija ginčijamame sprendime privalėjo tik nurodyti motyvus, kodėl siekiant užtikrinti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą ir tai, kad dėl ginčijamos garantijos konkurencija nebūtų pernelyg iškraipyta, užtektų priimti visas galutiniame restruktūrizavimo plane numatytas priemones (neginčijama, kad pareiga parduoti buvo šio plano dalis).

– Klausimai, ar galutinis restruktūrizavimo planas buvo pirmasis išsamus *WestLB* restruktūrizavimo planas, dėl kurio Vokietijos Federacinė Respublika prisiėmė įsipareigojimus, ir ar Vokietijos Federacinė Respublika prieštaravo tam, kad pareiga parduoti būtų įtraukta į minėtą planą

310 Pirmiausia reikia išnagrinėti, ar pradinis restruktūrizavimo planas, kuris Komisijai pateiktas 2008 m. rugpjūčio 8 d. ir kuriame *WestLB* numatyta parduoti kitokiomis sąlygomis negu galutiniame restruktūrizavimo plane, gali būti laikomas išsamiu restruktūrizavimo planu.

311 Pirma, primintina, kad pradiniame restruktūrizavimo plane buvo įsipareigota iki 2008 m. gruodžio 31 d. pateikti „konkrečias priemones“, kurių tikslas – pakeisti *WestLB* akcininkus (žr. sprendimo pradėti procedūrą 25 konstatuojamąją dalį, ginčijamo sprendimo 2 ir 29 konstatuojamąsias dalis ir šio sprendimo 26 punktą). Taikant šias nenustatytas priemones akcininkai iki 2009 m. rugsėjo 30 d. turėjo netekti kontrolinio akcijų paketo.

312 Antra, Komisijai pateiktame pranešime apie pradinį restruktūrizavimo planą Vokietijos Federacinė Respublika ją informavo, kad akcininkai *Eckpunktevereinbarung* susitarė iki 2008 m. gruodžio 31 d. Komisijai pateikti pakeistą restruktūrizavimo planą, į kurį bus įtrauktos platesnio masto mažinimo priemonės negu numatytosios pradiniame restruktūrizavimo plane ir kuriame bus atsižvelgiama į akcininkų pakeitimą (sprendimo pradėti procedūrą 26 konstatuojamoji dalis ir šio sprendimo šio sprendimo 27 punktas).

313 Taigi, kai Komisijai buvo pranešta apie pradinį restruktūrizavimo planą, ji neišvengiamai turėjo nuspręsti, kad vėliau jai bus pateikta svarbių papildomų restruktūrizavimo priemonių, kurios galėtų turėti akivaizdų poveikį ginčijamos garantijos suderinamumo analizei. Šiomis aplinkybėmis ji negalėjo šios analizės atlikti remdamasi pradiniu restruktūrizavimo planu. Taigi pradinis restruktūrizavimo planas negalėjo būti laikomas išsamiu planu, kaip tai suprantama pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 35–45 dalis.

314 Be to, pažymėtina, jog iš bylos medžiagos nematyti, kad Vokietijos Federacinė Respublika Komisijos prašė ginčijamos garantijos suderinamumo analizę atlikti remiantis arba pradiniame restruktūrizavimo plane numatytomis priemonėmis, arba kitomis priemonėmis, kurios būtų kitokios nei numatytosios galutiniame plane, arba kad ji prieštaravo sąlygos, pagal kurią ginčijama garantija teikiama, jeigu laikomasi pareigos parduoti, nustatymui. Tačiau atsižvelgiant į specialią su restruktūrizavimo plano pateikimu susijusią pareigą, kuri Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse nustatyta visoms restruktūrizavimo pagalbą norinčioms teikti valstybėms narėms, negalima pripažinti, kad jeigu valstybė narė nepranešė apie tai, jog nesutinka su šiame plane pateiktomis priemonėmis, šios priemonės jai nepriskirtinos. Vokietijos Federacinė Respublika savo pastabose dėl sprendimo pradėti procedūrą net nenurodė, kad siekiant užtikrinti *WestLB* gyvybingumą pareiga parduoti nebūtina arba kad galima numatyti ne tokius griežtus alternatyvius sprendimus (žr. ginčijamo
sprendimo 44–50 konstatuojamąsias dalis), nors Komisija, kaip ji teisingai ir pažymi, sprendimo pradėti procedūrą 49 konstatuojamojoje dalyje jau buvo iš esmės nurodžiusi, kad šiuo klausimu gali prireikti pakeisti *WestLB* akcininkus. Be to, kadangi nei *WestLB*, nei jokia suinteresuotoji šalis nepateikė pastabų dėl sprendimo pradėti procedūrą (žr. šio sprendimo 32 punktą), reikia manyti, kad jie šiam sprendimui taip pat neprieštaravo. Susiklosčius tokioms faktinėms aplinkybėms šiuo atveju negalima manyti, kad sprendimo į galutinį restruktūrizavimo planą įtraukti pareigą parduoti galiausiai negalima priskirti Vokietijos Federacinei Respublikai.

315 Pagaliau, bet kuriuo atveju, net jeigu ieškovė teigia, kad Komisija siūlė ar net reikalavo į galutinį restruktūrizavimo planą įtraukti pareigą parduoti, ji netvirtina, kad Komisija priėmė aiškų ar numanomą sprendimą, kuriuo atmetamas pradinis restruktūrizavimo planas ar kitas ankstesnis restruktūrizavimo planas, neapimantis pareigos parduoti, arba kuriuo Vokietijos Federacinei Respublikai galutinai pranešama, kad ginčijamos garantijos nebūtų leista teikti, jeigu ši pareiga nebūtų įtraukta į *WestLB* restruktūrizavimo planą.

316 Taigi darytina išvada, kad, pirma, galutinis restruktūrizavimo planas buvo vienintelis planas, kaip tai suprantama pagal Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių 35–40 dalis, dėl kurio Vokietijos Federacinė Respublika prisiėmė įsipareigojimus prieš priimant ginčijamą sprendimą, ir, antra, nebuvo įrodyta, jog ši valstybė narė prieštaravo pareigos parduoti įtraukimui į šį planą, todėl galiausiai šio įtraukimo jai priskirti negalima.

– Išvada

317 Iš visų išdėstytų argumentų matyti, kad Komisijos pareiga motyvuoti tai, jog ginčijamą garantiją būtina leisti teikti įpareigojus laikytis galutiniame restruktūrizavimo plane, kuriuo siekiama užtikrinti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą, numatytų sąlygų, reiškia, kad nurodomos priežastys, kodėl Komisija mano, jog siekiant įgyvendinti šį tikslą užtenka laikytis minėto plano.

318 Todėl ginčijamo sprendimo motyvavimo, susijusio su pareiga parduoti, nereikia nagrinėti atskirai, kitaip, negu iš esmės nurodo ieškovė. Iš tikrųjų šiame sprendime Komisija privalėjo tik nurodyti, kodėl taikant pareigą parduoti, susijusią su kitomis galutiniame restruktūrizavimo plane numatytomis priemonėmis, galima įgyvendinti tikslą užtikrinti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą.

319 Taigi reikia nagrinėti, ar ginčijamame sprendime Komisija šią pareigą įvykdė.

Ginčijamame sprendime pateikto motyvavimo, susijusio su pareigos parduoti būtinumu, pakankamumo nagrinėjimas

320 Pirma, pažymėtina, kad Komisija ginčijamo sprendimo 64 konstatuojamojoje dalyje nurodė, jog ilgalaikiam *WestLB* gyvybingumui užtikrinti būtinų restruktūrizavimo priemonių apimtis turi būti tiesiogiai proporcinga pagalbos apimčiai bei dydžiui ir susijusi su šio banko verslo modelio patikimumu, kaip nurodyta Komunikato dėl sumažėjusios vertės turto tvarkymo 52 punkte ir komunikato „Finansų įstaigų kapitalo atkūrimas esant dabartinei finansų krizei: pagalbos apribojimas iki mažiausios būtinos sumos ir apsaugos priemonės nuo netinkamo konkurencijos iškraipymo“ 44 punkte.

321 Antra, ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad *WestLB* akcininkų pasikeitimas yra labai svarbus siekiant pašalinti banko patiriamus sunkumus ir užtikrinti teigiamą ekonominę banko plėtrą. Šiuo klausimu Komisija rėmėsi sprendime pradėti procedūrą pateiktomis pastabomis, kad šie sunkumai atsirado dėl minėtų akcininkų sudėties ir akcininkų interesų konfliktų.

322 Kaip nurodyta šio sprendimo 31 punkte, sprendimo pradėti procedūrą 49 konstatuojamojoje dalyje Komisija jau pažymėjo, kad sudėtinga *WestLB* padėtis tikriausiai susiklostė dėl akcininkų sudėties ir akcininkų „skirtingų interesų“. Šio sprendimo 50 konstatuojamojoje dalyje ji nurodė, kad pakeitus akcininkus, kaip numatyta pradiniame restruktūrizavimo plane, gali pasikeisti šio banko verslo modelis. To paties sprendimo 48 konstatuojamojoje dalyje Komisija pabrėžė, kad šis verslo modelis, kuriam būdingi labai struktūrizuoti investiciniai portfeliai, nebalansiniai įsipareigojimai ir ribotos galimybės vykdyti sandorius klientų vardu, pasirodė nepakankamas ilguoju laikotarpiu.

323 Trečia, ginčijamo sprendimo 69 konstatuojamojoje dalyje Komisija priminė, kad *WestLB* ir akcininkai jau pritarė požiūriui, kad *WestLB* sunkumai iš dalies patirti dėl banko akcininkų sudėties, ir įsipareigojo akcininkų pakeitimo taisykles patikslinti, pavyzdžiui, ketinimų deklaracijoje, kuri kaip įrodymas turėjo būti pateikta iki 2008 m. gruodžio 31 d. Komisija pažymėjo, kad pirmenybė teikiama *WestLB* sujungimui su *Helaba*. Kaip papildoma priemonė pasiūlytas banko *DekaBank Deutsche Girozentrale* įtraukimas į šią grupę. Komisija nurodė, kad dėl įvairių priežasčių, įskaitant visų pirma akcininkų interesų konfliktus, abu variantai pasirodė netinkami. Komisija pažymėjo, kad taupymo įstaigos, kurios yra netiesioginės *WestLB* akcininkės, ir ŠRV federacinė žemė kartais siekia visiškai

priešingų tikslų, ir nusprendė, jog tai įrodo, kad sprendime pradėti procedūrą „Komisijos <...> išreikšta nuomonė šiuo klausimu buvo teisinga“ ir kad „siekiant atkurti ilgalaikį [*WestLB*] gyvybingumą labai svarbus yra savininkų [akcininkų] pasikeitimas“.

324 Ketvirta, ginčijamo sprendimo 73 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad *WestLB* bus lengviau parduoti prieš tai suskaidžius įvairią verslo veiklą, kuri bus suskirstyta į tris pagrindines veiklos sritis, – šias sritis ir atskirai, ir kaip bendrą paketą bus siūloma parduoti paskelbus konkursą.

325 Penkta, ginčijamo sprendimo 74 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad *WestLB* nustatė naują savo komercinės veiklos kryptį. Jis nutraukė nuostolingą veiklą, dėl kurios kilo krizė, kaip antai investicijų valdymą ir savo vardu vykdomą veiklą, ir daugiausia dėmesio skiria klientų vardu vykdomiems sandoriams. Komisija konstatavo, kad pagal galutinį restruktūrizavimo planą *WestLB* savo veiklą vėl gali sutelkti Šiaurės Reine-Vestfalijoje ir apskritai Vokietijoje ir pirmenybę vėl teikti tam tikrose pagrindinėse srityse vykdomai veiklai. Komisija pažymėjo, kad atsisakęs labai rizikingos veiklos ir vėl pradėjęs vykdyti stabilesnę veiklą, pavyzdžiui, teikti pagrindines banko paslaugas ir bendradarbiauti su taupymo įstaigomis, privačiais klientais bei vidutinėmis įmonėmis, *WestLB* galės padidinti tvarios veiklos dalį, ir tai padės atkurti ilgalaikį banko gyvybingumą ir taip atsisakyti verslo modelio, kuris pasirodė nepakankamas ilguoju laikotarpiu.

326 Galiausiai, šešta, ginčijamo sprendimo 75 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad galutiniame restruktūrizavimo plane yra numatytos sąnaudų mažinimo priemonės ir priemonės, kurias taikant galima geriau valdyti riziką, taigi ir *WestLB* rizikos profilį. Kaip nurodyta šio sprendimo 50 punkte, Komisija padarė išvadą, kad šis planas yra aiškus įrodymas, jog *WestLB* gali atkurti ilgalaikį gyvybingumą.

327 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ginčijamame sprendime Komisija gana tiksliai nurodė keletą galutiniame restruktūrizavimo plane pateiktų priemonių, pagal kurias galima pakeisti *WestLB* veiklos sritis ir akcininkų sudėtį. Komisijos nuomone, pakeitus jas atsisakoma verslo politikos, kuriai visų pirma būdinga tai, kad vykdoma labai rizikinga veikla, dėl kurios bankas patyrė finansinių sunkumų. Be to, nebekyla banko savininkų interesų konfliktų, kurie, Komisijos teigimu, turėjo didelę įtaką šių sunkumų atsiradimui. Galiausiai Komisija nurodė, kad taikant sąnaudų mažinimo priemones ir padalijus *WestLB* – jo veiklą suskirsčius į įvairias sritis, kurias galima parduoti atskirai, – bankas turės daugiau galimybių arba jam bus lengviau pereiti prie mažesnės rizikos verslo modelio ir akcininkų sudėties, dėl kurios kils mažiau konfliktų.

328 Iš šio motyvavimo galima suprasti priežastis, kodėl Komisija nusprendė, kad taikant galutiniame restruktūrizavimo plane numatytas ir į ginčijamo sprendimo priedą įtrauktas priemones, taip pat ir susijusias su pareiga parduoti, galima užtikrinti ilgalaikio *WestLB* gyvybingumo atkūrimą.

329 Taigi reikia manyti, kad ginčijamo sprendimo nuostatos, pagal kurias ginčijamą garantiją leidžiama teikti, jeigu laikomasi pareigos parduoti, yra pakankamai motyvuotos.

330 Papildomai reikia pažymėti, kad šis motyvavimas taip pat turėtų būti laikomas pakankamu, jeigu Komisija, kaip iš esmės nurodo ieškovė, būtų privalėjusi pagrįsti, kad pareiga parduoti tikrai būtina siekiant atkurti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą.

331 Iš tikrųjų iš šio sprendimo 31, 32 ir 321 punktų matyti, kad vykdant administracinę procedūrą, kurią baigus priimtas ginčijamas sprendimas, ir ginčijamame sprendime Komisija nurodė, jog *WestLB* finansinių sunkumų patirta dėl netvaraus verslo modelio.

332 Komisija taip pat nurodė, kad šį modelį iš dalies lėmė ypatinga akcininkų sudėtis ir akcininkų interesų konfliktas.

333 Iš tikrųjų *WestLB* akcininkų sudėties ypatumus, kurie, Komisijos nuomone, lėmė šį modelį, ir priešingus akcininkų interesus, dėl kurių sunkiau užtikrinti šio banko komercinį gyvybingumą, Komisija nurodė tik savo raštuose. Ji iš esmės pažymėjo, kad atsižvelgiant į tai, jog *WestLB* akcininkus kontroliuoja Vestfalijos-Lipės ir Reino regionų taupymo įstaigos, nepagrįsta manyti, kad *WestLB* svarbią komercinę veiklą gali plėtoti srityje, kuri labai svarbi siekiant atkurti jo komercinį gyvybingumą ir kurioje veikia šios taupymo įstaigos, t. y. srityje, susijusioje su klientų vardu vykdoma privataus banko veikla.

334 Tačiau *WestLB* akcininkų sudėtis ir galbūt priešingi akcininkų interesai iš tikrųjų yra ieškovei gerai žinomi veiksniai, todėl būtų per daug iš Komisijos reikalauti ginčijamame sprendime dar kartą nurodyti akcininkų sudėties ypatumus, dėl kurių, kaip ji mano, *WestLB* patiria finansinių sunkumų (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2011 m. balandžio 13 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Far Eastern New Century / Taryba*, T-167/07, neskelbiamo Rinkinyje, 127 punktą).

335 Be to, sprendime pradėti procedūrą Komisija jau buvo iš esmės nurodžiusi, kad *WestLB* finansinių sunkumų patirta dėl netvaraus verslo modelio, kurį lėmė banko akcininkų sudėtis ir akcininkų interesų konfliktai, o Vokietijos Federacinė Respublika arba ieškovė, kaip suinteresuotoji šalis, šios pirminės išvados neužginčijo ir neprašė pateikti išsamesnės informacijos apie motyvus, kuriais remiantis priimta ši išvada, – tai yra svarbi aplinkybė šiuo atveju siekiant apriboti Komisijos pareigos motyvuoti šį klausimą ginčijamame sprendime apimtį (pagal analogiją šiuo klausimu žr. šio sprendimo 334 punkte nurodyto Sprendimo *Far Eastern New Century / Taryba* 128 punktą).

336 Galiausiai, kaip nurodo pati ieškovė, akcininkai pasirašė *Eckpunktevereinbarung*, kuris Komisijai pateiktas 2008 m. rugpjūčio 8 d. (žr. šio sprendimo 25 punktą). Šiame dokumente, priimtame Komisijai, Vokietijos Federacinei Respublikai, *WestLB* ir akcininkams apsikeitus informacija, numatytas įsipareigojimas pakeisti banko akcininkų sudėtį (žr. šio sprendimo 26 ir 27 punktus). Taigi Komisijai taikomas reikalavimas paaiškinti, kodėl šis pakeitimas būtinas, šiuo atveju yra ne toks griežtas.

337 Todėl šį pagrindą reikia atmesti.

Ketvirtasis pagrindas, susijęs su proporcingumo principo pažeidimu

338 Šis pagrindas iš esmės padalytas į tris dalis: pirmoji susijusi su tuo, kad Komisija ginčijamame sprendime numatytų sąlygų proporcingumą įvertino remdamasi klaidinga prielaida, antroji – su tuo, kad pažeista nuosavybės teisė, ir trečioji – su tuo, kad akcininkams padaryta neproporcinga žala, palyginti su ginčijamo sprendimo tikslu.

Pirmoji dalis, susijusi su tuo, kad Komisija ginčijamame sprendime numatytų sąlygų proporcingumą įvertino remdamasi klaidinga prielaida

339 Ieškovė pažymi, kad, kaip ji nurodė trečiajame pagrinde, Komisija nusprendė, jog EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto – nuostatos, kuria remiantis leista teikti ginčijamą garantiją, – tikslas panašus į EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto tikslą. Taigi ieškovė mano, kad Komisija ginčijamame sprendime numatytų sąlygų proporcingumą įvertino remdamasi klaidinga prielaida. Ieškovės teigimu, didelių ekonomikos sutrikimų pašalinimas yra svarbesnis bendro intereso tikslas negu sektoriaus arba regiono rėmimas. Ji pažymi, kad vien dėl šios priežasties pažeistas proporcingumo principas.

340 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

341 Pažymėtina, kad ieškovė proporcingumo principo pažeidimu remiasi tik formaliai. Iš tikrųjų ji ginčija tai, kad Komisija ginčijamame sprendime taikė EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, ir nurodo trečiajame pagrinde šiuo klausimu pateiktus argumentus. Taigi, kaip teisingai pažymi Komisija, pirmąją dalį reikia atmesti remiantis tais pačiais motyvais, kuriais remiantis atmesti tie argumentai.

Antroji dalis, susijusi su nuosavybės teisės pažeidimu

342 Ieškovė nurodo, kad ginčijamu sprendimu iš akcininkų atimta jų nuosavybės teisė, pažeidžiant principus, kuriais reglamentuojama šios teisės apsauga Sąjungoje; Komisija tai ginčija.

343 Reikia konstatuoti, kad ši dalis, kaip ir ankstesnė, su proporcingumo principo pažeidimu susijusi tik formaliai. Iš tikrųjų šioje dalyje ieškovė pateikia argumentus, pateiktus šeštajame pagrinde, kuriam pagrįsti ji nurodo, kad Komisija neturi kompetencijos įpareigoti akcininkus perleisti savo nuosavybės teisę į *WestLB*. Todėl ieškovės pateikti argumentai bus nagrinėjami analizuojant šeštąjį pagrindą. Taigi nagrinėjant šį pagrindą argumentus reikia atmesti, nes jais negalima įrodyti proporcingumo principo pažeidimo.

Trečioji dalis, susijusi su tuo, kad akcininkams padaryta neproporcinga žala, palyginti su ginčijamo sprendimo tikslu

344 Ieškovė nurodo, kad ginčijamu sprendimu iš akcininkų atėmus nuosavybės teisę jiems padaryta neproporcinga žala, palyginti su Komisijos siekiamu tikslu išvengti konkurencijos iškraipymo finansų sektoriuje. Ši žala juo labiau neproporcinga dėl to, kad, pirma, šis sektorius jau sutrikdytas dėl gausios pagalbos ir, antra, ginčijama garantija buvo laikoma būtina svarbiam bankui „išsaugoti“ ir šio sektoriaus veiklai atkurti.

345 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

346 Pagal proporcingumo principą reikalaujama, kad Sąjungos institucijų priimti aktai neviršytų to, kas tinkama ir būtina siekiamam tikslui įgyvendinti, todėl, kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia taikyti mažiausiai suvaržančią (1984 m. gegužės 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Denkavit Nederland*, 15/83, Rink. p. 2171, 25 punktas ir 1989 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Schräder HS Kraftfutter*, 265/87, Rink. p. 2237, 21 punktas).

347 Proporcingumo principas, kaip Sąjungos teisės bendrasis principas, yra bet kokio Sąjungos institucijų priimto akto teisėtumo kriterijus. Taigi nagrinėjant Komisijos pareikštus ieškinius visuomet kyla, pirma, klausimas dėl su šio principo paisymu susijusių pareigų apimties ir tikslių ribų, antra, klausimas dėl atliekamos teisminės kontrolės ribų (2010 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, Rink. p. I-5949, 36 ir 37 punktai).

348 Šiuo atveju siekiant įvertinti proporcingumo principo apimtį pirmiausia reikia atsižvelgti į atitinkamas Komisijos ir susijusios valstybės narės pareigas vykdant leidimo teikti restruktūrizavimo pagalbą įmonei, kurios veiklos tęstinumui kyla pavojus, procedūrą; šios pareigos iš esmės nurodytos šio sprendimo 287–302 punktuose.

349 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta šio sprendimo 287–302 punktuose, reikia manyti, kad laikydamasi proporcingumo principo Komisija neprivalo leisti teikti restruktūrizavimo pagalbos, jeigu taikomos pagalbos gavėjo gyvybingumui atkurti ir pernelyg dideliam konkurencijos iškraipymui išvengti tikrai būtinos priemonės ir jeigu šios priemonės yra restruktūrizavimo plano, dėl kurio atitinkama valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, dalis.

350 Iš tikrųjų šiomis aplinkybėmis taikydama proporcingumo principą Komisija tik konstatuoja, pirma, kad remiantis restruktūrizavimo planu, dėl kurio atitinkama valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, galima spręsti, jog bus užtikrintas ilgalaikis pagalbos gavėjo gyvybingumas ir išvengta pernelyg didelio konkurencijos iškraipymo, ir, antra, kad atitinkama valstybė narė nėra prisiėmusi įsipareigojimų dėl plano, kuriame numatytos mažiau varžančios priemonės ir dėl kurio galima pakankamai užtikrinti šį ekonominį gyvybingumą ir išvengti konkurencijos iškraipymo (pagal analogiją žr. šio sprendimo 347 punkte nurodyto Sprendimo *Komisija / Alrosa* 41 punktą).

351 Taigi Komisijos sprendimo leisti teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus laikomasi pareigos parduoti, proporcingumą reikia nagrinėti atsižvelgiant į šias pastabas.

352 Šiuo klausimu pažymėtina, kad galutinis restruktūrizavimo planas yra vienintelis išsamus restruktūrizavimo planas, dėl kurio Vokietijos Federacinė Respublika prisiėmė įsipareigojimus prieš priimant ginčijamą sprendimą (žr. šio sprendimo 316 punktą). Kadangi šiame plane numatyta pareiga parduoti, reikia manyti, kad Komisija neprivalėjo leisti teikti ginčijamos garantijos nustačiusi ne tokias griežtas su *WestLB* akcininkų pakeitimu susijusias sąlygas kaip numatytosios galutiniame restruktūrizavimo plane.

353 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija, leisdama teikti ginčijamą garantiją, jeigu laikomasi pareigos parduoti, nepažeidė proporcingumo principo.

354 Galiausiai papildomai reikia pažymėti, kad net jeigu Komisija būtų privalėjusi restruktūrizavimo pagalbą leisti teikti tik nustačiusi sąlygą, kad būtų taikomos kuo mažiau varžančios priemonės, dėl kurių galima atkurti ilgalaikį pagalbos gavėjo ekonominį gyvybingumą, reikėtų pripažinti, kad ieškovei nepavyko įrodyti, jog pareiga parduoti neproporcinga, palyginti su Komisijos siekiamu tikslu.

355 Šiuo klausimu svarbu priminti, kad tikslas, kurio Komisija siekė leidusi teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus laikomasi pareigos parduoti, nebuvo išvengti pernelyg didelio konkurencijos iškraipymo finansų rinkose, suteikus šią garantiją, kitaip, negu iš esmės nurodo ieškovė.

356 Iš tikrųjų, kaip teisingai pažymi Komisija ir kaip nurodyta šio sprendimo 187 ir 291 punktuose, pareigos parduoti tikslas – užtikrinti, kad būtų atkurtas ilgalaikis *WestLB* gyvybingumas.

357 Todėl, pirma, ieškovės argumentą, kad ši sąlyga neproporcinga, palyginti su tikslu išvengti pernelyg didelio konkurencijos iškraipymo, reikia atmesti kaip netinkamą.

358 Antra, pažymėtina, kad ieškovė nepateikė jokio argumento, kuriuo būtų siekiama įrodyti, jog Komisijos sprendimas leisti teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus laikomasi pareigos parduoti, yra neproporcingas, palyginti su tikslu užtikrinti, kad būtų atkurtas ilgalaikis *WestLB* gyvybingumas.

359 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, visą šį pagrindą reikia atmesti.

Penktasis pagrindas, susijęs su vienodo požiūrio principo pažeidimu ir piktnaudžiavimu įgaliojimais

360 Ieškovė nurodo, kad priėmusi ginčijamą sprendimą Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą ir piktnaudžiavo įgaliojimais.

361 Ieškovės nuomone, aplinkybė, kad pagalbą bankui leista teikti, jeigu bus laikomasi pareigos parduoti šį banką, Komisijos sprendimų priėmimo praktikoje yra nauja. Tai, kad požiūris nevienodas, aiškiai matyti ginčijamą sprendimą palyginus su 2009 m. gegužės 7 d. Komisijos sprendimu C(2009) 3708 galutinis dėl valstybės pagalbos N 244/2009 – *Commerzbank*, Vokietija (toliau – Sprendimas *Commerzbank*). Šiame sprendime, kuris priimtas likus savaitei iki ginčijamo sprendimo priėmimo, Komisija nereikalavo pakeisti pagalbą gavusio banko akcininkų. Be to, ieškovė pateikia lentelę, iš kurios, kaip ji teigia, matyti, kad sprendimas dėl *WestLB* yra vienintelis iš sprendimų, susijusių su patiriant finansų krizę suteikta pagalba, kuriame leista teikti nagrinėjamą pagalbą, jeigu bus pakeisti pagalbos gavėjo akcininkai.

362 Ieškovė priduria, kad Komisija nepateikė jokio objektyvaus pagrindimo, kodėl bankui *WestLB* taikytas nevienodas požiūris. Ji pažymi, kad iš tikrųjų Komisija neteisėtai naudojosi pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą jai suteiktais įgaliojimais, siekdama kitokio tikslo nei tas, kurio siekiama taikant šią nuostatą, t. y. restruktūrizuoti *WestLB* ir pakeisti jo akcininkus. Ieškovės nuomone, tai yra

piktnaudžiavimas įgaliojimais, kaip tai suprantama pagal EB 230 straipsnio 2 dalį. Šį argumentą ji grindžia trimis faktinėmis aplinkybėmis. Pirma, 2008 m. liepos 15 d. Komisija iš anksto nustatė leidimo vykdyti restruktūrizavimą sąlygas. Antra, ginčijamame sprendime šių sąlygų ji nepakeitė, nors finansų krizė pagilėjo ir galiausiai Komisija nusprendė taikyti EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą. Trečia, N. Kroes viešai keletą kartų pabrėžė sąlygas, kurių reikalaujama, visų pirma keturiuose spaudos straipsniuose, ir nuolat įspėdavo dėl regionų (*Länder*) bankų konsolidavimo, kartu pažymėdama, kad „trimis ramsčiais pagrįstas“ Vokietijos finansų sektorius yra viršijęs savo galimybes ir turi būti reformuotas.

363 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

364 Pirma, reikia priminti, kad laikantis vienodo požiūrio principo panašios aplinkybės neturi būti vertinamos skirtingai, o skirtingos aplinkybės – vienodai, nebent toks vertinimas yra objektyviai pateisinamas (žr. 2006 m. spalio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Koninklijke Coöperatie Cosun*, C-248/04, Rink. p. I-10211, 72 punktą ir nurodytą teismo praktiką ir 2012 m. sausio 18 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Djebel – SGPS / Komisija*, T-422/07, 202 punktą).

365 Tačiau ieškovė neįrodė, kad *WestLB* padėtis panaši į jos ieškinyje minimų valstybės pagalbą gavusių bankų, kuriems, kaip teigia ieškovė, Komisija leido teikti restruktūrizavimo pagalbą nepareikalavusi pakeisti akcininkų, padėtį.

366 Šiuo klausimu reikia pripažinti, kad restruktūrizavimo pagalbos, kuri sunkumų patiriančiam bankui suteikta patiriant finansų krizę, poveikis iš esmės priklauso nuo atskirų aplinkybių visumos – prie tokių aplinkybių priskiriama banko ekonominė padėtis ir jo ekonominio gyvybingumo atkūrimo perspektyvos. Tačiau ieškovė nenagrinėja, ar jos nurodytuose sprendimuose dėl bankų Komisija nusprendė, kad dėl akcininkų sudėties kyla tiek pat problemų kaip ir dėl *WestLB* akcininkų sudėties, kaip teisingai nurodo Komisija.

367 Kalbant apie Sprendimu *Commerzbank* suteiktą leidimą teikti pagalbą pažymėtina, kad, Komisijos teigimu, pagalbą leista teikti neįpareigojus pakeisti pagalbos gavėjo akcininkų, nes, pirma, kitaip nei *WestLB*, *Commerzbank* buvo vadinamoji atvira bendrovė, kurios akcijos priklausė išsibarsčiusiems akcininkams, ir, antra, *Commerzbank* sunkumų patyrė ne dėl savo akcininkų sudėties arba skirtingų akcininkų interesų – ieškovė to neginčijo nei triplike, nei teismo posėdyje.

368 Antra, pažymėtina, kad, kaip iš esmės nurodo Komisija, Komisijos sprendimo, kuriuo konstatuojama, kad nauja pagalba neatitinka EB 87 straipsnio 3 dalies b punkte pateiktos nukrypti leidžiančios nuostatos taikymo sąlygų, teisėtumas turi būti vertinamas tik pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, o ne atsižvelgiant į ankstesnę Komisijos sprendimų priėmimo praktiką, darant prielaidą, kad tokia praktika yra nusistovėjusi (pagal analogiją žr. 2010 m. liepos 8 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Freistaat Sachsen ir Land Sachsen-Anhalt / Komisija*, T-396/08, neskelbiamo Rinkinyje, 54 punktą ir šio sprendimo 364 punkte minėto Bendrojo Teismo sprendimo *Djebel – SGPS / Komisija* 198 punktą). Valstybės pagalbos sąvoka ir sąlygos, būtinos siekiant užtikrinti pagalbos gavėjo gyvybingumo atkūrimą, atitinka objektyvią situaciją, vertinamą pagal Komisijos sprendimo priėmimo dieną. Taigi priežastys, dėl kurių Komisija ankstesniame sprendime skirtingai įvertino situaciją, neturi daryti poveikio ginčijamo sprendimo teisėtumo vertinimui (pagal analogiją žr. šio sprendimo 364 punkte minėto Sprendimo *Djebel – SGPS / Komisija* 199 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

369 Trečia, kaip teisingai nurodo Komisija, iš jos negalima atimti galimybės nustatyti griežtesnes suderinamumo sąlygas negu ankstesniuose sprendimuose, jeigu to reikia dėl bendrosios rinkos pokyčių ir tikslo neiškraipyti konkurencijos šioje rinkoje, o ūkio subjektai negali pagrįstai turėti teisėtų lūkesčių, kad Sąjungos institucijoms naudojantis savo diskrecija esama situacija išliks nepasikeitusi (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 364 punkte minėto Sprendimo *Djebel – SGPS / Komisija* 200 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

370 Be to, reikia pripažinti, kad iš esmės dėl aplinkybės, kad leista teikti restruktūrizavimo pagalbą, jeigu bus laikomasi restruktūrizavimo plane, dėl kurio atitinkama valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, numatytų priemonių, vienodo požiūrio principas negali būti pažeistas.

371 Iš tikrųjų, kai dviem atvejais leidžiama teikti panašią restruktūrizavimo pagalbą įpareigojus laikytis skirtingų sąlygų, numatytų restruktūrizavimo planuose, dėl kurių susijusios valstybės narės atitinkamai prisiėmė įsipareigojimus, skirtinga pagalbos gavėjų padėtis susiklosto ne dėl Komisijos pasirinkimo, bet dėl šių valstybių narių atitinkamai prisiimtų įsipareigojimų pobūdžio, nes Komisija privalo nagrinėti, ar dėl šių įsipareigojimų galima užtikrinti, kad būtų atkurtas pagalbos gavėjų gyvybingumas ir užkirstas kelias pernelyg dideliam konkurencijos iškraipymui.

372 Galiausiai kalbant apie tai, ar priimdama ginčijamą sprendimą Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais, reikia priminti, kad pagal teismo praktiką teisės aktas laikomas priimtu piktnaudžiaujant įgaliojimais tik tada, jei, remiantis objektyviais, reikšmingais ir suderinamais įrodymais, paaiškėja, kad jis priimtas tik ar bent jau iš esmės siekiant įgyvendinti kitus nei nurodytieji tikslus arba siekiant išvengti Sutartyje specialiai numatytos konkrečiomis aplinkybėmis taikytinos procedūros (2005 m. kovo 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija / Taryba*, C-342/03, Rink. p. I-1975, 64 punktas).

373 Taigi pirmiausia pažymėtina, kad, kaip teisingai nurodo Komisija, ieškovės nurodyti spaudos straipsniai, kuriuose pateikti tam tikri N. Kroes pareiškimai, nėra įrodymas, kad su valstybės pagalbos kontrole susijusiais įgaliojimais Komisija naudojosi kitais tikslais nei numatytieji EB 87 straipsnyje.

374 Iš tiesų reikia pripažinti, kad šiuose pareiškimuose N. Kroes viešai paskelbė savo nuomonę, kad bet kuriuo atveju ginčijamą garantiją turėtų būti leista teikti įpareigojus rasti sprendimą dėl aplinkybių, kurioms susiklosčius *WestLB* prieš finansų krizę patyrė sunkumų, – tam reikėtų iš esmės pakeisti banko verslo modelį ir išspręsti struktūrines problemas, susijusias su jo akcininkų sudėtimi. Šiuose pareiškimuose nenurodyta galutinė Komisijos pozicija šiuo klausimu ir juo labiau pozicija dėl Vokietijos finansų sektoriaus struktūros.

375 Bet kuriuo atveju ieškovė nepaaiškina, kodėl N. Kroes pareiškimai turėtų būti laikomi objektyvių, reikšmingų ir suderinamų įrodymų, kad ginčijamas sprendimas priimtas tik ar bent jau iš esmės siekiant įgyvendinti kitus nei nurodytieji tikslus arba siekiant išvengti procedūros, visuma.

376 Be to, pažymėtina, jog tai, kad Komisija 2008 m. liepos 15 d. galėjo nurodyti sąlygas, kurias, kaip ji mano, reikėtų patenkinti, kad ginčijamą garantiją būtų galima leisti teikti, ir tai, kad ginčijamame sprendime šių sąlygų Komisija nepakeitė, nors finansų krizė pagilėjo ir Komisija nusprendė taikyti EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, taip pat nėra objektyvus įrodymas, kad ginčijamas sprendimas priimtas siekiant įgyvendinti kitus nei nurodytieji tikslus arba išvengti procedūros.

377 Iš tikrųjų tai tik parodo, kad gana ankstyvu procedūros etapu Komisija nurodė, jog būtų sunku leisti teikti ginčijamą garantiją, jeigu *WestLB* restruktūrizavimo plane nebūtų tam tikrų sąlygų, įtrauktų į galutinį restruktūrizavimo planą, tačiau galutinės pozicijos šiuo klausimu nenurodė. Vis dėlto iš to, kas išdėstyta, nematyti, kad Komisija siekė pakeisti *WestLB* nuosavybės sudėtį arba sumažinti šio banko dydį, norėdama pasiekti kitus tikslus nei tikslai užtikrinti banko gyvybingumą ir užkirsti kelią pernelyg dideliam konkurencijos iškraipymui.

378 Be to, pažymėtina, pirma, kad ieškovė nepateikė ginčijamo sprendimo panaikinimo pagrindo, susijusio su tuo, kad Komisija vertė Vokietijos Federacinę Respubliką prisiimti įsipareigojimus dėl galutinio restruktūrizavimo plano arba darė jai neteisėtą spaudimą, kad ši tokius įsipareigojimus prisiimtų.

379 Antra, prieš tai, kai 2008 m. liepos 15 d. Komisija neoficialiai įvertino galimybes leisti teikti ginčijamą garantiją netaikant tam tikrų priemonių, buvo atliktas svarbus šios garantijos tyrimas atsižvelgiant į valstybės pagalbos teisę. Iš tikrųjų Komisija 2008 m. balandžio 30 d. jau buvo priėmusi laikinąjį sprendimą dėl tos pačios garantijos suderinamumo su bendrąja rinka ir, kaip nurodyta šio

sprendimo 320 punkte, nei Vokietijos Federacinė Respublika, nei *WestLB*, nei jokia suinteresuotoji šalis, turėjusi galimybę pateikti pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą, oficialiai neprieštaravo šiame sprendime pateiktai pirminei Komisijos išvadai, kad siekiant atkurti ilgalaikį *WestLB* gyvybingumą gali prireikti pakeisti akcininkus.

380 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad ieškovei nepavyko įrodyti, jog Komisija ją diskriminavo arba piktnaudžiavo įgaliojimais, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnį.

381 Todėl šį pagrindą reikia atmesti.

Šeštasis pagrindas, susijęs su EB 295 straipsnio pažeidimu

382 EB 295 straipsnyje nustatyta, kad „[EB] sutartis jokiu būdu nepažeidžia valstybių narių normų, reglamentuojančių nuosavybės sistemą“.

383 Ieškovė nurodo, kad Komisija šią nuostatą pažeidė, nes leido teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus laikomasi pareigos parduoti. Ji teigia, kad Komisija iš akcininkų atėmė nuosavybės teisę ir nustatė, kas visų pirma gali būti turto savininkas, o tai priklauso išimtinei valstybių narių kompetencijai. Net vykdydama įgaliojimus pagal EB 87 ir 88 straipsnius Komisija negali priversti savininko atsisakyti savo nuosavybės teisės, nepažeisdama EB 295 straipsnyje nustatytų absoliučių Sąjungos kompetencijos ribų.

384 Ieškovė mano, kad bet kuriuo atveju apsaugos pagal EB 295 straipsnį sričiai daromas poveikis, kai valstybės narės nebeturi jokios veiksmų laisvės valdyti viešąsias įmones, išsaugoti turimas šių įmonių akcijas arba atsižvelgti į kitokius argumentus nei išimtinai su pelnu susiję kriterijai. Ieškovės teigimu, ginčijamu sprendimu ši veiksmų laisvė iš akcininkų buvo atimta. Tai, ar šis ginčijamo sprendimo tikslas buvo pirmaeilis, ar antraeilis, yra nesvarbu, kitaip, nei tvirtina Komisija.

385 Ieškovė nurodo, kad „išnagrinėjus daug tyrimo procedūrų, susijusių su valstybės pagalba ir *ad hoc* priemonėmis finansų sektoriuje, konstatuota <...>, kad Komisija nebepriima sprendimų dėl atskirų atvejų, bet teikdama struktūrinę paramą įvairių bankų ekonominiams modeliams ir veiklos sritims iš esmės reorganizuoja finansų sektorių“. Ieškovė pažymi, kad iš tikrųjų Komisija visam sektoriui gaires nustatė atsižvelgdama į ekonomikos, o ne konkurencijos politiką, o tai viršija jos įgaliojimus ir prieštarauja EB 295 straipsniui.

386 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

387 Pirmiausia pažymėtina, kad, kaip nurodo Komisija, iš teismo praktikos matyti, kad nors remiantis EB 295 straipsniu nuosavybės sistema ir toliau priklauso kiekvienos valstybės narės kompetencijai, ši nuostata nereiškia, kad valstybėse narėse taikomoms nuosavybės sistemoms netaikomos pagrindinės Sutarties normos (1984 m. lapkričio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Fearon*, 182/83, Rink. p. 3677, 7 punktas ir 2002 m. birželio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-367/98, Rink. p. I-4731, 48 punktas; 2003 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija*, T-228/99 ir T-233/99, Rink. p. II-435, 192 punktas).

388 Taigi pagal EB 86 straipsnio 1 dalį Sutarties konkurencijos normos, kurios yra pagrindinės normos, vienodai taikomos viešosioms ir privačioms įmonėms (šio sprendimo 387 punkte minėto Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija* 193 punktas).

389 Todėl negalima manyti, kad EB 295 straipsniu ribojama valstybės pagalbos sąvokos taikymo sritis, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį (šio sprendimo 387 punkte minėto Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija* 194 punktas).

390 Taigi pagal EB 295 straipsnį negalima riboti Komisijos diskrecijos nuspręsti, ar priemonę, kuriai taikomas EB 87 straipsnio 1 dalyje nurodytas bendrasis draudimas teikti valstybės pagalbą, galima leisti įgyvendinti pagal vieną iš EB 87 straipsnio 3 dalyje numatytų nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo EB 87 straipsnio 1 dalies.

391 Todėl reikia pripažinti, kad EB 295 straipsnis netrukdo Komisijai leisti teikti valstybės pagalbos įmonei, kurią reikia restruktūrizuoti, nustačius sąlygą, kad ši įmonė būtų parduota, kai tuo siekiama užtikrinti ilgalaikį įmonės gyvybingumą.

392 Kaip nurodo Komisija, tokios sąlygos nustatymas taip pat nereiškia, kad ginčijama atitinkamos valstybės narės „nuosavybės sistema“.

393 Šiuo klausimu pirmiausia užtenka pažymėti, kad iš teismo praktikos matyti, jog konkurencijos normų taikymas įmonėms, neatsižvelgiant į joms taikomą nuosavybės sistemą, nereiškia, kad susiaurinama apsaugos sritis pagal EB 295 straipsnį ir valstybės narės nebeturi praktiškai jokios veiksmų laisvės valdyti viešąsias įmones, išsaugoti turimas šių įmonių akcijas arba atsižvelgti į kitokius argumentus nei išimtinai su pelnu susiję kriterijai (šio sprendimo 387 punkte minėto Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija* 195 punktas).

394 Iš tikrųjų darant prielaidą, kad pirmesniame punkte nurodyti interesai galėtų trukdyti taikyti konkurencijos normas, pažymėtina, jog į juos atsižvelgta EB 86 straipsnio 2 dalyje, nes šioje nuostatoje numatyta, kad įmonėms, kurioms pavesta valdyti visuotinės ekonominės svarbos paslaugas arba paslaugas, kurioms būdinga mokesčių monopolija, konkurencijos normos gali būti netaikomos, jei dėl šių normų taptų neįmanoma teisiškai arba faktiškai įgyvendinti šioms įmonėms pavestos ypatingos užduoties (šio sprendimo 387 punkte minėto Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija* 196 punktas).

395 Tačiau ieškovė nenurodė, kad EB 86 straipsnio 2 dalyje numatytos sąlygos, dėl kurių *WestLB* galima netaikyti konkurencijos normų, patenkintos (šio sprendimo 387 punkte minėto Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija* 197 punktas).

396 Todėl, kaip pažymi Komisija, ieškovės argumentas, kad Komisija, leisdama teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus įvykdyta pareiga parduoti, siekė sukelti abejonių Vokietijos finansų sektoriaus struktūra ir aplinkybe, kad viešieji akcininkai yra *WestLB* arba kitų bankų akcininkai, yra klaidingas.

397 Šiuo klausimu reikia pridurti, kad ginčijamame sprendime nenurodyta, jog leidžiama teikti ginčijamą garantiją, jeigu *WestLB* bus parduotas privatiems asmenims. Visiškai atvirkščiai – Komisija ginčijamo sprendimo 72 konstatuojamojoje dalyje nurodė, kad pritarta kitiems alternatyviems sprendimams, pavyzdžiui, Vokietijos regioninių bankų, kurie yra valstybiniai, konsolidavimui, kaip šalys nurodė savo atsakymuose į 2013 m. spalio 31 d. Bendrojo Teismo raštu pateiktus klausimus.

398 Galiausiai, kaip nurodo Komisija, ginčijamą garantiją leista teikti nenustačius sąlygos, kad akcininkai *WestLB* kapitalo dalių turi atsisakyti be atlygio. Pagal sąlygas, kuriomis leista teikti šią garantiją, akcininkai savo akcijas galėjo parduoti visiems Komisijos patvirtintiems privatiems ar viešiesiems asmenims, atitinkantiems tam tikrus kriterijus.

399 Negalima atmesti galimybės, kad nustatytos šio pardavimo sąlygos, būtent terminas, per kurį bankas turėjo būti parduotas, ir garantijos, kad prieš baigiantis šiam terminui finansų krizė ir šios krizės poveikis banko turto vertei nebus pasibaigę, nebuvimas, galėjo turėti didelį poveikį kainai, kurią akcininkai galėjo gauti. Tačiau šią aplinkybę reikia vertinti atsižvelgiant į tai, kad šalys pritaria, jog nesuteikus ginčijamos garantijos arba neįgyvendinus lygiavertį poveikį turinčios paramos priemonės *WestLB* būtų galėjęs nutraukti veiklą, taigi šios įmonės rinkos vertė iš esmės būtų buvusi daug mažesnė, jeigu šiai garantijai būtų taikomas EB 87 straipsnio 1 dalyje numatytas bendrasis draudimas teikti valstybės pagalbą.

400 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, šį pagrindą reikia atmesti.

Septintasis pagrindas, susijęs su Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalies pažeidimu

401 Pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį „Komisija priimdama teigiamą sprendimą gali nustatyti sąlygas, pagal kurias pagalba gali būti laikoma atitinkančia bendrąją rinką, ir gali nustatyti sprendimo vykdymo kontrolei būtinus įsipareigojimus“.

402 Kaip nurodo ieškovė, Komisijos galimybę nustatyti sąlygas arba įsipareigojimus Sąjungos teismai pripažino dar prieš priimant Reglamentą Nr. 659/1999 (žr. šio sprendimo 185 punktą).

403 Ieškovė šį pagrindą iš esmės grindžia trimis argumentais, kuriuos Komisija ginčija.

404 Pirma, ieškovė nurodo, kad dėl EB 295 straipsnio pažeidimo, kurį Komisija padarė priimdama ginčijamą sprendimą, taip pat pažeista Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalis.

405 Tačiau užtenka pažymėti, kad šis argumentas nesiskiria nuo argumentų, kuriuos ieškovė pateikė šeštajame pagrinde, susijusiame su EB 295 straipsnio pažeidimu. Todėl jį reikia atmesti remiantis tais pačiais motyvais, kuriais remiantis atmesti tie argumentai.

406 Antra, ieškovė nurodo, kad pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį Komisija negali nustatyti sąlygų, dėl kurių būtų pažeista nuosavybės teisė. Taikant teisinio saugumo principą, pagal kurį teisės normos turi būti aiškios ir tikslios siekiant užtikrinti situacijų ir teisinių santykių numatomumą, reikalaujama, kad pagrindinės teisės pažeidimas būtų pagrįstas tikslia nuostata, kurioje numatyta Sąjungos ir atitinkamos institucijos kompetencija šiuo klausimu. Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalis negali būti laikoma tokia nuostata, nes joje nepatikslintos sąlygos ir įpareigojimai, kuriuos gali nustatyti Komisija.

407 Ieškovė nurodo, kad šį argumentą sustiprina „palyginimas su kitais reglamentuojamais klausimais“. Ji pažymi, kad pagal 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [EB] EB 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, p. 1) 7 straipsnio 1 dalį Komisija gali įpareigoti įmones ir įmonių asociacijas nutraukti EB 81 ir 82 straipsnių pažeidimus. Tačiau, ieškovės teigimu, šio reglamento 7 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad gali būti nustatytos elgesio ar struktūrinės taisomosios priemonės, proporcingos įvykdytam pažeidimui ir būtinos pažeidimui veiksmingai nutraukti, ir nurodyta, kad struktūrinės priemonės gali būti nustatytos tik tuo atveju, jei nėra lygiai tokios pat veiksmingos elgesio priemonės arba jei lygiai tokia pat veiksminga elgesio priemonė būtų įmonei didesnė našta nei struktūrinė. Tokių taisyklių Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalyje nėra.

408 Ieškovė taip pat atkreipia dėmesį į tai, kad 2004 m. sausio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 24, p. 1) 6 straipsnio 2 dalyje ir 8 straipsnio 2 dalyje numatytas „minimalus sąlygų nustatymui taikomų esminių reikalavimų turinys“. Be to, Komisijos pranešime dėl konkurencijos gynimo priemonių, priimtinų pagal Reglamentą Nr. 139/2004 ir Komisijos reglamentą (EB) Nr. 802/2004 (OL C 267, 2008, p. 1), nurodyta, kad sąlygas, kuriomis leidžiama vykdyti koncentraciją, Komisija gali nustatyti tik remdamasi šalių įsipareigojimais.

409 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, kaip teisingai nurodo Komisija, Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalyje tik nurodyti procedūriniai reikalavimai, kurie turi būti įvykdyti, kad Komisija pagalbą galėtų paskelbti suderinama su bendrąja rinka, nustačiusi tam tikras sąlygas. Kaip nurodo Komisija, iš šios nuostatos visų pirma matyti, kad tai įmanoma padaryti tik sprendimuose, priimtuose pradėjus oficialią tyrimo procedūrą, kaip šiuo atveju. Tačiau esminės sąlygos, kuriomis Komisija gali leisti teikti valstybės

pagalbą pagal EB 87 straipsnio 3 dalį, numatytos ne Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalyje, bet teisiniame pagrinde, kuriuo remiantis pagalba paskelbiama suderinama, šiuo atveju – EB 87 straipsnio 3 dalies b punkte.

410 Kaip ne kartą nurodyta, jeigu Komisija restruktūrizavimo pagalbą ketina leisti teikti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies b punktą, nagrinėdama šios pagalbos suderinamumą ji gali taikyti Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėse pateiktus kriterijus, įskaitant su pagalbos gavėjo ilgalaikio gyvybingumo atkūrimu susijusį kriterijų. Taigi reikia manyti, kad pagal šią nuostatą Komisija restruktūrizavimo pagalbą gali leisti teikti, jeigu bus laikomasi visų restruktūrizavimo plane, dėl kurio valstybė narė prisiėmė įsipareigojimus, numatytų priemonių, kuriomis siekiama užtikrinti gyvybingumo atkūrimą.

411 Šios priemonės pirmiausia apima pareigą parduoti, kuria iš esmės remiasi ieškovė.

412 Todėl šiame pagrinde ieškovės pateiktą antrąjį argumentą reikia atmesti.

413 Trečia, ieškovė nurodo, jog „Komisija nusprendė, kad būtina nustatyti vienašales sąlygas, pirmiausia susijusias su nuosavybės teisės atsisakymu“. Atsižvelgiant į pradinę ginčijamo sprendimo redakciją, ji taip nusprendė, nes akcininkai „nesilaikė terminų, todėl procesas užtruko“. Tačiau ieškovė pažymi, kad terminai nebuvo nustatyti. Ji pripažįsta, kad ginčijamame sprendime šis pagrindimas nebenurodytas, tačiau, kaip ji mano, tai nėra „nedidelė klaida“, nedaranti „poveikio sprendimo [dėstomajai daliai] ir [motyvams]“. Be to, Komisija sąlygas laikė būtinomis, nes „nespėjus priimti reikiamų sprendimų procesas užtruko“. Tačiau akcininkų kompetentingų organų sprendimas galėjo būti priimtas iki 2009 m. gegužės mėn. pabaigos. Tuo remdamasi ieškovė daro išvadą, kad Komisija pasirinko nelaukti, kol šis sprendimas bus priimtas. Galiausiai siekiant įgyvendinti Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį nėra nei būtina, nei pakankama, kad šalys nesilaikytų termino, kuris, tarp kita ko, nebuvo nustatytas.

414 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, kitaip, nei iš esmės nurodo ieškovė, Komisija neprivalėjo laukti, kol patys akcininkai priims sprendimą dėl *WestLB* restruktūrizavimo sąlygų. Kaip nurodyta šio sprendimo 284 punkte, šios sąlygos turėjo būti numatytos restruktūrizavimo plane, dėl kurio įsipareigojimus prisiima atitinkama valstybė narė, o ne akcininkai.

415 Kalbant apie nuorodas į iki ištaisymo galiojusios redakcijos ginčijamo sprendimo 41 konstatuojamosios dalies, kuri pateikta ištaisytos redakcijos ginčijamo sprendimo 42 konstatuojamojoje dalyje, ištaisymą pažymėtina, kad ieškovė aiškiai nenurodo, kokias išvadas, jos nuomone, Bendrasis Teismas dėl to turėtų padaryti.

416 Bet kuriuo atveju palyginus iki ištaisymo galiojusią ginčijamo sprendimo redakciją ir ištaisytą redakciją matyti, kad pakeitimas nedidelis.

417 Iš tikrųjų, kaip matyti iš 41 ir 43 punktų, iki ištaisymo galiojusios redakcijos ginčijamame sprendime buvo nurodyta, kad, pirma, „[galutinio] restruktūrizavimo plano, nors jam pritarė [Vokietijos Federacinė Respublika] ir [akcininkai], negalima laikyti privalomu“ ir, antra, „atlikdama procedūrą Komisija konstatavo, kad [akcininkai] [nesilaikė] terminų, todėl <…> procesas užtruko“. Ištaisytos redakcijos ginčijamame sprendime šių pastabų neliko, tačiau jame nurodyta, jog „atlikdama procedūrą Komisija konstatavo, kad [akcininkai] negalėjo laikytis ankstesnių suplanuotų restruktūrizavimo plano [įgyvendinimo] terminų, todėl, nespėjus priimti reikiamų sprendimų, procesas užtruko“.

418 Taigi abiejų ginčijamo sprendimo redakcijų turinys šiuo klausimu panašus. Nėra jokios priežasties manyti, kad skirtingos abiejų redakcijų formuluotės rodo, jog Komisijos argumentai kaip nors pasikeitė.

419 Galiausiai, kaip nurodo Komisija, šis ištaisymas visiškai nesusijęs su Komisijos galimybe leisti teikti ginčijamą garantiją įpareigojus laikytis tam tikrų sąlygų. Komisija savo sprendimo pasinaudoti pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį jai suteikta galimybe leisti teikti pagalbą, jeigu bus laikomasi ginčijamame sprendime nustatytų sąlygų, pagrįsti neprivalėjo.

420 Taigi šiame pagrinde ieškovės pateiktą trečiąjį argumentą reikia atmesti.

421 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus reikia atmesti visą šį pagrindą.

422 Kadangi visi priimtini šio ieškinio pagrindai atmesti kaip nepagrįsti, reikia atmesti visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

423 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

424 Kadangi ieškovė pralaimėjo, ji padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas, susijusias ir su pagrindine byla, ir su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra, kaip reikalavo Komisija.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti Europos Komisijos prašymą konstatuoti, kad sprendimo priimti nereikia.

2. Atmesti ieškinį.

3. *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband* padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas, taip pat ir susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.

H. Kanninen I. Pelikánová E. Buttigieg
A. M. Collins S. Gervasoni

Paskelbta 2014 m. liepos 17 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Faktinės aplinkybės 1

1. Pagalbos gavėjas 1

2. WestLB finansiniai sunkumai ir pranešimas apie blogą banką 2

3. Blogo banko aprašymas 3

4. Papildomas pranešimas 3

5. Leidimas ginčijamą garantiją teikti šešis mėnesius 3

6. Pranešimas apie blogo banko veiklos pratęsimą ir šio pratęsimo nagrinėjimas 4

7. Ginčijamas sprendimas 6

8. WestLB padėties pasikeitimas priėmus ginčijamą sprendimą 10

Procesas 10

Šalių reikalavimai 11

Dėl teisės 12

1. Priimtinumas 12

Ieškovės teisė pareikšti ieškinį 12

Pirmasis argumentas, kad ieškovė dalyvavo priimant priemonę, kuri ginčijamame sprendime laikoma valstybės pagalba 13

Antrasis argumentas dėl konkrečios sąsajos su ieškove, kaip akcininke 16

Išvada dėl ieškovės teisės pareikšti ieškinį 17

Ieškovės suinteresuotumas pareikšti ieškinį 17

2. Esmė 20

Pirminės pastabos 20

Pirmasis pagrindas, susijęs su kolegialumo principo pažeidimu 21

Trečiasis pagrindas, susijęs su EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto pažeidimu 23

Pagrindinė pirma dalis, susijusi su tuo, kad Komisija neteisingai nusprendė, jog EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslas panašus į EB 87 straipsnio 3 dalies c punkto ir Sanavimo ir restruktūrizavimo gairių tikslą 23

– Pirmasis kaltinimas, susijęs su tuo, kad tikslas atitaisyti valstybės narės ekonomikos sutrikimus vis dar atitinka bendrą interesą 23

– Antrasis kaltinimas, susijęs su tuo, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė dvi klaidas: nepaisė EB 87 straipsnio 3 dalies b punkto tikslo, nes ginčijamos garantijos suderinamumą su bendrąja rinka nagrinėjo remdamasi Sanavimo ir restruktūrizavimo gairėmis, ir ginčijamą garantiją bet kuriuo atveju leido teikti įpareigojusi laikytis ne tokių griežtų sąlygų kaip tos, kurių galima reikalauti pagal EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą 25

Papildoma antra dalis, susijusi su tuo, kad Komisija ginčijamame sprendime neteisingai nustatė griežtesnes sąlygas negu tos, kurias galima nustatyti kartu taikant Sanavimo ir restruktūrizavimo gaires ir EB 87 straipsnio 3 dalies c punktą 28

Antrasis pagrindas, susijęs su EB 87 straipsnio 1 dalies ir pareigos motyvuoti pažeidimu, nes Komisija nepateikė įrodymo, kad ginčijama garantija turi poveikį konkurencijai, ir nenurodė pakankamai priežasčių, kodėl dėl šios garantijos iškraipyta konkurencija 29

Ginčijamo sprendimo motyvavimas pagrindžiant ginčijamos garantijos poveikį konkurencijai 29

Ginčijamo sprendimo motyvų, susijusių su ginčijamos garantijos poveikiu konkurencijai, pagrįstumas 33

– Pirmasis argumentas, kad Komisija turėjo išnagrinėti tikrąją rinkos padėtį, kuri buvo susiklosčiusi ginčijamo sprendimo priėmimo dieną 33

– Antrasis argumentas, kad dėl pagalbos, kuri finansų sektoriui teikiama nuo 2008 m., konkurencija negali būti iškraipoma 34

Aštuntasis pagrindas, susijęs su pareigos motyvuoti pažeidimu 35

Pirminės pastabos 35

Komisijos pareigos nurodyti motyvus, kodėl ji nusprendė ginčijamą garantiją leisti teikti nustačiusi sąlygą, kad būtų laikomasi pareigos parduoti, apimtis 36

– Tikslas, į kurį atsižvelgdama Komisija turėjo pagrįsti savo sprendimą leisti teikti ginčijamą garantiją, jeigu bus laikomasi pareigos parduoti 37

– Bendrosios Komisijos pareigos motyvuoti savo sprendimus, kuriais leidžiama teikti restruktūrizavimo pagalbą, jeigu laikomasi restruktūrizavimo planuose, dėl kurių atitinkamos valstybės narės prisiėmė įsipareigojimus, numatytų priemonių, apimtis 37

– Klausimas, ar bendrosios Komisijos pareigos motyvuoti savo sprendimus, kuriais leidžiama teikti restruktūrizavimo pagalbą, jeigu laikomasi restruktūrizavimo planų, dėl kurių atitinkamos valstybės narės prisiima įsipareigojimus, apimtis skiriasi tuo atveju, kai Komisija pagal Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį restruktūrizavimo plano laikymąsi nusprendžia užtikrinti savo sprendime numatydama tam tikras sąlygas 39

– Klausimai, ar galutinis restruktūrizavimo planas buvo pirmasis išsamus WestLB restruktūrizavimo planas, dėl kurio Vokietijos Federacinė Respublika prisiėmė įsipareigojimus, ir ar Vokietijos Federacinė Respublika prieštaravo tam, kad pareiga parduoti būtų įtraukta į minėtą planą 40

– Išvada 41

Ginčijamame sprendime pateikto motyvavimo, susijusio su pareigos parduoti būtinumu, pakankamumo nagrinėjimas 41

Ketvirtasis pagrindas, susijęs su proporcingumo principo pažeidimu 43

Pirmoji dalis, susijusi su tuo, kad Komisija ginčijamame sprendime numatytų sąlygų proporcingumą įvertino remdamasi klaidinga prielaida 43

Antroji dalis, susijusi su nuosavybės teisės pažeidimu 44

Trečioji dalis, susijusi su tuo, kad akcininkams padaryta neproporcinga žala, palyginti su ginčijamo sprendimo tikslu 44

Penktasis pagrindas, susijęs su vienodo požiūrio principo pažeidimu ir piktnaudžiavimu įgaliojimais .. 45

Šeštasis pagrindas, susijęs su EB 295 straipsnio pažeidimu 48

Septintasis pagrindas, susijęs su Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalies pažeidimu 50

Dėl bylinėjimosi išlaidų 52